

Bütçe Görüşmelerinde Sorumlu ve Sağduyulu Bakış

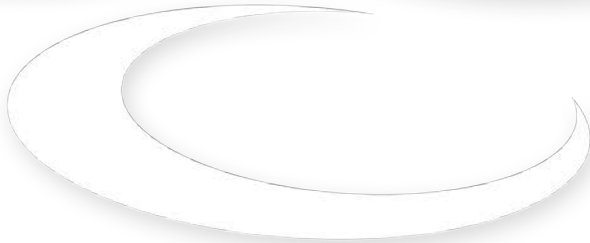
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

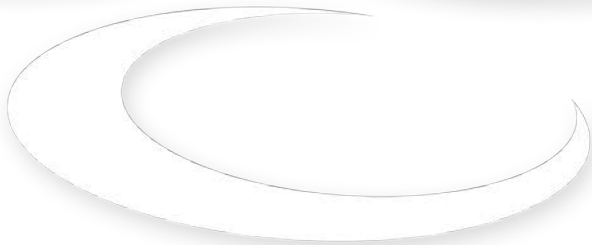
Bütçe Görüşmelerinde Sorumlu ve Sağduyulu Bakış

www.mhp.org.tr

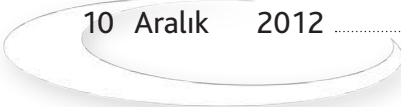

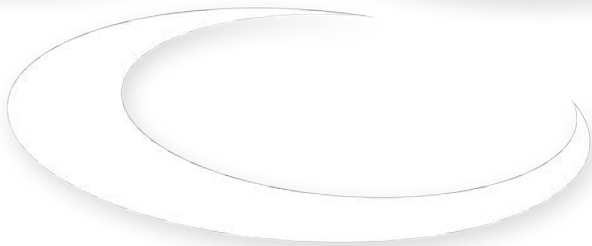

İÇİNDEKİLER

---

4 Aralık	2007	7
16 Aralık	2008	37
14 Aralık	2009	63
13 Aralık	2010	97
8 Aralık	2011	131
10 Aralık	2012	161

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

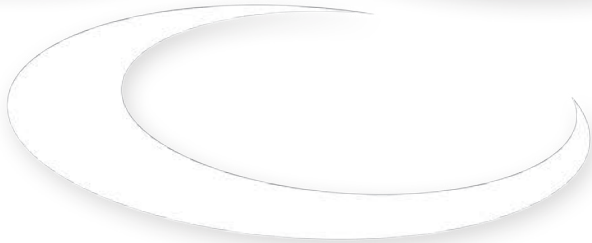
2008 YILI BÜTÇE

KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

4 ARALIK 2007

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

2008 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Tasarısı hakkındaki görüşlerimizi açıklamak amacıyla huzurunuzda bulunuyorum.

Bu vesileyle Milliyetçi Hareket Partisi Grubu ve şahsım adına Yüce Meclis'in değerli üyelerini saygılarımla selamlıyorum.

Sözlerimin başında Isparta'da vuku bulan elim uçak kazasında hayatını kaybeden vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yakınlarına sabır ve metanet diliyorum.

Bütçe görüşmeleri, hükümetlerin icraatlarının muhasebesinin yapıldığı ve muhalefetin siyasi iktidarın politikaları hakkında uyarı, tenkit ve tavsiyelerini dile getirdiği önemli bir imkan ve vesiledir.

3 Kasım 2002 seçimleriyle iktidara gelen ve 22 Temmuz 2007 seçimleriyle yetki tazeleyen Adalet ve Kalkınma Partisi beş yıldır ülke yönetimindedir.

Bu süreçte AKP hükümetleri "millet öncelikli siyaseti" şiar edindiklerini, "büyüme ve adaletli kalkınma hedeflerini gerçekleştirmeyi" ve "Türkiye'yi bir hukuk devleti haline getirmeyi" amaçladıklarını söyleyegelmişlerdir.

İçerde siyasi ve ekonomik güven ve istikrar ortamı, dışarıda da güçlü ve itibarlı bir Türkiye, AKP hükümetleri tarafından bir klişe slogan olarak kullanılmıştır.

Ancak, Türkiye'nin gerçekleri ve yaşanan gelişmeler bu sloganların içinin doldurulamadığını, izlenen politikaların fiili sonuçlarının bunların boş bir iddia olduğunu ortaya koymuştur.

Karşımızdaki gerçek Türkiye tablosuyla, AKP'nin çizmeye çalıştığı pembe tablolar arasındaki fark, gece ve gündüz farkı kadar büyüktür.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Bütçeler; devletin hangi alanlara ne kadar kaynak ayıracağını, hangi alanlardan ne kadar kaynak toplayacağını gösteren, ekonominin yıl içindeki seyrini sayısal olarak ifade eden mali tablolardır.

Bu nedenle bütçeler ekonomik olduğu kadar sosyal yönleri ile de önem arz etmektedir. Bütçelere güven duyulması için bunların, öngörülebilir hedeflere ve sağlam kaynaklara dayanması gerekmektedir.

Bütçenin başarısı, mali disiplinle birlikte yapısal reformların gerçekleştirilmesine, vergi geliri performansının artırılarak sürdürülmesine ve kayıtdışı ekonominin azaltılmasına bağlıdır.

Kamu kaynaklarının etkin ve verimli bir şekilde kullanılmasını sağlamak için, başta mal ve hizmet alımları olmak üzere kamu harcamalarının kontrol edilmesi, vergi reformunun gerçekleştirilmesi, kayıtdışı ile etkin mücadele edilmesi ve kamu harcamalarını azaltarak, kamu gelirlerini artıracak tedbirlerin uygulamaya konulması gerekmektedir.

Bunu yaparken dar ve sabit gelirlilerin yükünü artıracak adil olmayan tedbirlerden kaçınılması bir zarurettir.

2008 bütçesinin değerlendirmesine geçmeden önce, AKP'ye hakim olan ve kendileri hükümet olmadan önceki dönemde yapılanları yok sayma anlayışı üzerinde kısaca durmak istiyorum.

Bilindiği üzere başta enflasyon hedeflemesi ve dalgalı kur politikası olmak üzere bugün ülkemizde uygulanan ekonomik politikaların temelleri 57. Hükümet döneminde atılmıştır.

2001 yılında yaşanan kriz sonrası hazırlanan ekonomik programla enflasyonla mücadele ve makro istikrarın sağlanması için önce örtülü sonra resmi enflasyon hedeflemesine geçileceği, dalgalı kur politikası uygulanacağı ve ekonominin yapısal sorunlarının giderilmesi için gerekli bütün tedbirlerin alınacağı kamuoyuna açıklanmış ve program uygulamaya konulmuştur.

Bu çerçevede 57. Hükümet döneminde;

- Enflasyon hedeflemesinin olmazsa olmazı olan Merkez Bankası'nın bağımsızlığa kavuşturulması sağlanmıştır.

- Bankacılık alanında yapılan düzenlemelerle BDDK faaliyetine geçirilmiş, 57. Hükümet dönemine kadar kimsenin

dokunamadığı, kaynaklarını hakim ortaklar lehine kullandıran ve halk deyimi ile hortumlanan bankalar ile mali yapısı aşırı derecede zayıflamış ve mali piyasalar için risk teşkil eder hale gelmiş olan bankalar Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na devredilmiştir. Sorumlular hakkında alacak davaları ve şahsi iflas davaları açılmış, bunların malları üzerine ihtiyati tedbir konulmuş ve yurtdışına çıkışları mahkeme kararıyla yasaklanmıştır.

Burada AKP'nin "hortum edebiyatı ve istismarı" hakkında bir noktaya dikkat çekmek isterim:

22 Temmuz seçimleri öncesinde başta Sayın Başbakan olmak üzere AKP sözcüleri, bu dönemde bankalardaki hortumların öne kesilerek batık bankaların fona devredilmiş olmasını, bunların 57. Hükümet döneminde hortumlandığı gibi takdim ederek, en hafif tabiriyle siyasi etikle bağdaşmayan bir saptırmadan medet ummuşlardır.

Bu konuda bir karalama kampanyası başlatan AKP'nin, 57. hükümet döneminde yolsuzluk operasyonları ile tutuklanan ve mal varlıkları üzerine ihtiyati tedbir konulan bir çok hortumcunun vergi borçlarını vergi barışı kapsamında affetmesi, kendileri açısından hazin bir ibret vesilesi olarak hatırlanacaktır.

• Kamu bankaları finansal ve operasyonel bazda yeniden yapılandırılmış, bu bankaların arpalık olarak kullanılmalarına son verilmiştir. 57. Hükümet göreve geldiğinde GSMH'nin % 12.5'ni geçmiş olan kamu bankalarının görev zararları tasfiye edilmiş, sermaye yapıları güçlendirilmiştir. Bunun sonucun da kamu bankaları gerçek anlamda kârlı hale geçmiştir.

• KİT sisteminin kronik hastalığı olan görev zararı uygulamalarına son verilmiş, daha önceden çıkarılmış olan görev zararı kararnameleri iptal edilmiş ve KİT'lerin daha verimli çalışmaları için gerekli altyapı oluşturulmuştur.

• Ülke için önemli ya da tekel statüsüne haiz olan sektörlerde bağımsız düzenleme kuruluşları oluşturularak bu sektörlerin daha hızlı gelişebilmelerine önyak olunmuştur.

• Tarıma destek verdiği iddia edilen ama kendilerine aktarılan kaynakları köylüye ulaştıramayan tarımsal kuruluşlara ilişkin yeni düzenlemeler yapılmış ve doğrudan gelir desteği uygulaması başlatılarak küçük çiftçinin korunması yöntemi benimsenmiştir.

• % 70'lerde devralınan enflasyon 2002 yılında % 30'un altına çekilmiş ve aynı anda hem enflasyonu düşürme hem de büyümeyi sağlama açısından önemli bir başarı gerçekleştirilmiştir. Enflasyondaki düşüşe paralel olarak nominal ve reel faizler düşürülmüştür. (Reel faizler Nisan-Mayıs 2002 de yüzde 16'ya kadar gerilemiştir.)

58 ve 59. Hükümetlerin en büyük şansı böyle bir tabloyu devralmış olmasıdır.

Yeni bir program hazırlamak bir yana devraldığı ekonomik programı dahi hakkını vererek uygulama basiretini gösteremeyen Hükümet, alması gereken önlemleri zamanında almamıştır. Bunun yerine uluslararası piyasalarda faizlerin düşmesi ve likidite bollaşması gibi dış konjonktür gelişmelerinin ekonomide yarattığı bazı olumlu etkileri kendi başarısı zannederek, sürdürülebilirliği şüpheli başarıları gerçek ekonomik gelişme ve kalkınmaya tercih etmiştir.

Türkiye ekonomisi bütün bu yanlış anlama ve uygulamalar neticesinde yeniden aşırı değerlenmiş Türk Lirası, çok yüksek dış açıklar, bunca özelleştirme ve yerli şirketlerin yabancılara satışına rağmen artan iç ve dış borçlar, işsizlik ve yoksulluk sorunlarıyla karşı karşıya kalmıştır.

Nitekim IMF'de son raporlarında Türkiye'nin dünyanın en riskli ekonomilerinden biri olduğuna vurgu yapmaya başlamıştır.

Ülkemizin en önemli risk göstergelerinden olan faiz dışı cari açık rakamları tarihinde daha önce hiç görülmemiş seviyelere ulaşmış ve alarm vermeye başlamıştır.

Yerli paranın değerinin kısa vadede sermaye hareketleri, uzun vadede ise cari işlemler hesabında yaşanan gelişmeler tarafından belirlendiğini anlamayan ya da anlamak istemeyen Hükümet artan yabancı sermaye girişlerini kendi başarısı zannetmiş ve özellikle 2004 yılından itibaren ülke için bir risk unsuru olmaya başlayan sıcak para girişlerini kontrol etmeyerek önemli bir hata yapmıştır.

Dış konjonktürün sonsuza kadar olumlu sürmeyeceğini idrak edemeyen Hükümet, uygulaması önceden başlatılan dalgalı kur rejimini de yanlış anlamış ve dalgalı kurun ülkemizi ödemeler dengesi krizlerinden koruyacağını zannetmiştir.

Oysa dalgalı kur rejimi uygulayan diğer ülke örneklerine baktığımızda durumun hiç de böyle olmadığı görülecektir.

Nitekim 1994-1999 döneminde Brezilya'da, 1989-1997 döneminde Meksika'da ve 1987-1992 döneminde Kanada'da yaşananlar dalgalı kur uygulamalarının tek başlarına ödemeler

dengesi krizlerine çare olmadığının sadece birkaç örneği olarak karşımızda durmaktadırlar.

Cari açık 2002 yılındaki 1.5 milyar dolarlık seviyesinden 2006 yılı sonunda 33 milyar dolara yükselirken Hükümet, açığı kapatmaya yönelik önlemler almak yerine bir şeyler satarak ya da borçlanarak bu açıkları nasıl finanse ederim diye çabalamıştır.

İhracattaki artışlardan sürekli bahseden Hükümet nedense patlayan ithalattan ve ithalat ile ihracat arasındaki farkı gösteren ve 7 milyar dolardan 41 milyar dolara çıkan dış ticaret açığını görmezden gelmeyi tercih etmiştir.

2003-2006 döneminde uluslar arası piyasalarda faiz oranları düşmüş ve Türkiye'nin de dahil olduğu gelişmekte olan ülkelere bir sermaye akışı başlamıştır.

Bu sermaye akışı sonucu birçok gelişmekte olan ülke Türkiye kadar ve hatta Türkiye'den daha yüksek büyüme hızlarına ulaşmış ve büyümelerini finanse etmişlerdir.

Bu çerçevede 2003-2006 dönemindeki büyümenin ülkemize has bir olgu olmadığını belirtmek gerekmektedir.

Gelişmekte olan ekonomiler bir bütün olarak 2003 yılında % 6.7, 2004 yılında % 7.7, 2005 yılında % 7.4, 2006 yılında ise % 7.3 büyüme göstermişlerdir.

Ancak uluslar arası piyasalarda faiz oranlarının sonsuza kadar düşük seyretmesi mümkün değildir ve faiz oranları yükselmeye başlamıştır.

Gelişmiş ülkelerde yaşanan faiz oranı artışlarının gelişmekte olan ülkelere sermaye kaçışlarına sebep olacağı ve bu durumun ekonomik istikrarı yok edebileceği unutulmamalıdır.

TL'nin aşırı değerlenmesinden kaynaklanan sanal büyüme, enflasyon düşüşü ve bütçe iyileşmeleri uğruna dış açıklar, artan borçlar, işsizlik ve yoksulluk yaratan Hükümet, döviz kurlarında yaşanacak dalgalanmalar sonucu bütün bu sanal başarıların tehlikeye gireceğini ve gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağını çok iyi bilmelidir.

ABD Merkez Bankası'nın açıkladığı hedef faiz oranları 1996–2001 Mart döneminde % 5'in altına hiç düşmemiş iken 2002 yılı boyunca % 1.25 seviyesinde kalmış, 2003 yılında % 1'e düşmüş ve bu seviyede kalmış daha sonra 2006 yılında ise yeniden % 5'e çıkmıştır.

2007 yılında da ABD hedef faiz oranları % 4.5-4,75 seviyelerinde seyretmiştir.

Benzer durum LIBOR faiz oranlarında da yaşanmıştır. 2000 yılı ve öncesinde % 6 ve üzerinde seyreden 12 aylık LIBOR faiz oranı 2002 yılında %1-2 aralığında seyretmiş ve 2004 yılının sonunda % 3'e çıkmıştır. 2006 yılında ise LIBOR faiz oranları % 5'i geçmiştir.

Uygulanan sıcak paraya dayalı ekonomik politikaları desteklemek için elde tutulan rezervlerin maliyeti de giderek artmış ve bu maliyet milyar dolarları geçmiştir. Hükümet dış borçlanma maliyetlerinin % 7'ler civarında seyrettiği bir dönemde elde bulunan rezervlerin yüzde kaç getiri ile plase edildiğini ve aradaki

farktan dolayı ne kadar kaynağımızın başta ABD olmak üzere Batılı ülkelere transfer edildiğini açıklamalıdır.

AKP Hükümetleri döneminde ülkemizde yaşanan iç talep, yüksek değerli TL ve ithalata bağımlı büyüme ancak dışarıdan sermaye ya da borç bulunduğu sürece sürdürülebilir. Serbest dalgalı kur uygulamasına geçilmişken özellikle 2006 yılında 100 \$'lık büyümeye karşılık 58 \$ ithalat yapılmış olması ithalata bağlı büyümenin sürdürülebilirliğinin tartışmalı olduğunu göstermektedir.

2008 bütçe taslağına baktığımızda 2007 yılında 100 \$'lık büyümeye karşılık 42 \$'lık ithalat, 2008 yılında ise 100 \$'lık büyümeye karşılık 52 \$'lık ithalat beklendiği görülmektedir.

Türkiye'de ekonominin bu derece sıcak paraya ve dış borca bağımlı kılınması bu Hükümetler döneminde dış politikamızın da bir finansman aracı haline gelmesine sebep olmuştur. Hükümetin 2004 yılından itibaren sıcak para girişlerini denetleme yoluna gitmemesi ülkemiz ekonomisini kur hareketlerine aşırı derecede duyarlı hale getirmiş ve Hükümetin elini kolunu bağlamıştır.

Yanlış anlaşılan ve uygulanan enflasyon hedeflemesi ülkemizde örtülü bir kur hedeflemesi sistemine dönüşmüştür. Bugün ülkemizde yaşanan enflasyon düşüşü ve büyüme baştan sona aşırı değerlendirilen TL ve kısa vadeli sermaye girişlerinin bir sonucudur.

Bütün bunlardan daha vahim olanı Sayın Başbakanın durumu anlamamakta ısrar ederek TL'nin aşırı değerlendirilmesinden mütevellit dolar cinsinden GSMH hesaplarıyla kişi başına gelirin 7000 dolarlara çıktığını iddia etmesidir.

Cumhuriyetin kişi başına geliri 80 yılda 2500 dolara çıkardığı, oysa kendi dönemlerinde bunun 5000 doları geçtiğini söyleyerek kendi dönemlerinde yapılanları Cumhuriyetin bütün yaptıklarından daha fazla olduğunu söyleyecek kadar ölçüyü kaçıran Sayın Başbakan bunun sebebinin yüksek faiz ve sıcak para olduğunu hala görememekte yada görmek istememektedir.

Unutulmamalıdır ki benzer bir durum 1988–1993 döneminde yaşanmış kişi başına gelir 1600 dolar seviyesinden 3000 doların üzerine çıkmış ancak daha sonra yaşanan ödemeler dengesi krizi kişi başına geliri yeniden 2000 dolar seviyelerine indirmiştir.

Meseleye bütçe açısından bakıldığında da alındığı iddia edilen mesafelerin büyük oranda aşırı değerli TL'den kaynaklandığı görülmektedir.

Aşırı değerli TL gerek doğrudan ve gerekse dolaylı olarak bütçe dengesini olumlu yönde etkilemektedir. Mesela yüksek değerli TL ithalatı ve dolayısıyla ithalde alınan KDV gibi gelirlerini artırırken döviz cinsinden borç faizi ödemeleri gibi bazı ödemeleri düşük göstermektedir.

İçeride vergilendiremediği sektörlerde kota yolu ile ithalat kapisını aan Hükümet bir yandan yolsuzluklara davetiye çıkarırken öte yandan vergiyi içerdeki üretimden değil ithalattan alarak bütçe dengesi oluşturma gayreti içine girmiştir.

Bu politikalar sonucunda büyüme, enflasyon ve bütçe konularında bazı olumlu gelişmeler sağlanmakla beraber işsizlik, yoksulluk, dış açıklar ve borç artışı konularında başarısız olunduğu ortadadır.

AKP döneminde yaşanan ekonomik büyüme istihdam yaratmamıştır. Tarım ürünlerinde bile dış ticaret açığı vermeye başladığımız ve köyden kente göçün hızlandığı bir ekonomik politikayla istihdamın artırılması esasen mümkün değildir.

Öte yandan Hükümet yoksul kesimlerin gelirlerini artırmadığı halde, zaman zaman yoksulluğun düştüğünü iddia etmektedir ki bunun da temelinde aşırı değerlenen TL vardır.

İstihdam yaratmayan, tarımı çökerten, yoksulluğu, dış açıkları ve borçları artıran ekonomik politikaları daha uzun süre sürdürmek isteyen Hükümet, ülkemizin önündeki ekonomik riskleri gerektiği gibi değerlendirememekte ve hatalı politikalarda ısrar etmektedir.

Uygulanan ekonomik politikaların bugüne kadar çökmemiş olması bir "peso problemi" vakasına işaret etmektedir.

Önümüzdeki süreçte Türkiye düşük kur yüksek faiz politikalarından vazgeçmediği ve ihracata ve ülkenin döviz cinsinden gelirlerini artırıcı politikalara yönelmediği sürece ne işsizliğin ve yoksulluğun azaltılması, ne borçların ödenmesi ne de dış açıkların kapatılması mümkün olacaktır.

Büyük dış açıkların borçla ve sıcak parayla finansmanı uyuturucu ile tedavi gibidir ve bu süreçte hastalık tedavi edilmekte aksine ilerlemektedir.

Değerli Milletvekilleri,

Ekonomi politikası üzerindeki bu genel değerlendirme ışığında şimdi temel ekonomik göstergelerin ayrıntılarına ilişkin bazı tespitlerimizi sizlerle paylaşmak istiyorum.

• Son iki yılda enflasyonla mücadelede ciddi sorunlar ve tikanlıklar yaşanmaktadır.

Enflasyon oranı, 2006 bütçesinde yüzde 5 öngörölmüş yüzde 9.6 gerçekleşmiştir. 2007 de yine yüzde 4 öngörölmüş, ancak yüzde 6.5 olarak revize edilmiştir. 2008'de öngörölen yüzde 4'lük hedefin de tutmayacağı anlaşılmaktadır.

Merkez Bankasının inandırıcılığını olumsuz etkileyen bu durum, önümüzdeki dönem de enflasyonla mücadeleyi de zora sokmaktadır. Bunun temel nedeni yine ekonomideki kırılگانlıktır. Düşük kur bir yandan enflasyonun artmasını engellerken diğer yandan enflasyonun kur hareketlerine aşırı derecede duyarlı hale getirmiştir. Bu yüzden, 2006 ve 2007 yıllarında olduğu gibi, bu kur politikasıyla enflasyonun hedeften büyük ölçüde sapma riski mevcuttur.

• Büyüme rakamları incelendiğinde, büyümenin sürdürülebilirliğinin de pamuk ipliğine bağlı olduğu görölmektedir.

Düşük kur - yüksek faiz nedeniyle yurda gelen kısa vadeli sermayenin finanse ettiği büyümenin kalıcı olması beklenemeyecektir.

Nitekim, ekonomik büyüme yavaşlamış ve 2004'den sonra bir durağanlık ve düşüş sürecine girmiştir.

Büyümeyi yavaşlatan en önemli etken ise düşük kurun ithalâtı çok cazip hale getirmesi sonucu yurt içinde özellikle ara malında yaşanan üretim daralmasıdır.

Bu durumun sürdürülebilir olmadığı, bu eğilimin devam etmesi halinde düşük büyüme ve yüksek cari açık sorunlarının

birlikte yaşanacağı ortadadır. Bunun anlamı da bir çok işyerinin kapanması ve işsizliktir.

Değerli Milletvekilleri,

• Son yıllarda ortalama yüzde 7'nin üzerinde gerçekleşen büyümenin nimetleri vatandaşa yansımamıştır. İşsizlik ve gelir dağılımı adaletsizliği konusunda kayda değer bir iyileşme sağlanamamıştır. İşsizlik en önemli sorun olmaya devam etmekte, özellikle eğitimli işsizler çığ gibi büyümekte, gençlerimiz gelecekte ümitlerini kesmektedir.

TÜİK verilerine göre; çalışabilir nüfusun işgücüne katılma oranı 2002 yılında yüzde 49,6 iken 2006 yılında yüzde 48,0 oranına düşürülmüştür. Böylelikle 2002 yılı oranı dikkate alındığında 2006 yılında 830 bin kişinin işgücüne, dolayısıyla işsiz sayısına dahil edilmediği anlaşılmaktadır. Buna rağmen, işsizlik oranı 2002-2005 yıllarında yüzde 10,3 seviyesini korumuş, 2006 yılı itibarıyla de yüzde 9,9 oranına inmiştir. 2002 yılında 2 milyon 464 bin kişi olan işsiz sayısı, 2006 yılı itibarıyla 2 milyon 446 bin kişi olup, sadece 18 bin kişi azalmış görülmektedir.

Ancak, çalışmaya hazır olduğu halde iş aramayanlar işgücüne, dolayısıyla işsiz sayısına dahil edilmemekte olup, 2002 yılında 1milyon 20 bin kişi olan iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar, 2006 yılında 2 milyon 87 bin kişiye yükselmiştir. Bunlar içerisinde dikkat çekici olan iş bulma ümidini kaybedenlerdir. İş bulma ümidi olmayanların sayısı 2002 yılında 73 bin kişi iken, 2006 yılı itibarıyla bu sayı 706 bin kişiye yükselmiştir.

2006 yılı için yüzde 9,9 olarak ifade edilen işsizlik oranı; çalışmaya hazır olduğu halde iş aramayanlar ile eksik istihdam dahil edildiğinde gerçekte yüzde 20,5 olmaktadır.

• 2008 Yılı Bütçesinde sabit sermaye yatırımlarının, ayrımına bakıldığında, kamu yatırımlarının gayri safi milli hâsılaya oranındaki düşmesini sürdürdüğü görülmektedir.

Esasen 2007 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'ndeki yatırım harcaması ödeneklerinin 12.1 milyar YTL, 2008 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Tasarısı'ndaki yatırım ödeneklerinin de 11.8 milyar YTL olduğu dikkate alındığında, cari fiyatlarla dahi yatırımlarda bir azalma olduğu çok açıktır.

Bu durum, sabit fiyatlarla yapılan incelemede daha açık bir şekilde görülmektedir.

2007 yılında KÖYDES ve BELDES projeleri için yapılan harcamalar incelendiğinde KÖYDES projesinde ödeneklerin yüzde altmışının seçim öncesi dört ayda, BELDES projesinde ise başlangıç ödeneklerin Eylül ayı itibarıyla aşıldığı ve harcamaların seçim öncesi üç ayda gerçekleştirildiği görülmektedir.

KÖYDES projelerine ayrılan ödeneklerin 2007 yılında 2 milyar YTL 'den 2008 yılında 500 milyon YTL'ye düşürülmesi bu konuda samimi bir yaklaşım ortaya konulmadığını çok net olarak ifade etmektedir. Ayrıca, 2008 Yılı Tasarısı'nda yer alan BELDES projesi kapsamında belediyelerin altyapısını geliştirmek amacı ile öngörülen 300 milyon YTL'lik ödeneğin proje kapsamındaki belediyelerin sayısı dikkate alındığında çok yetersiz kalacağı aşikârdır.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

• Yoksulluk Türkiye'nin en önemli meselelerinin başında gelmektedir.

TÜİK'in 2005 yılı yoksulluk araştırmasına göre; nüfusun yüzde 0,87'si gıda (açlık) yoksulluğu sınırının altında iken, gıda ve gıda dışı yoksulluk oranı yüzde 20,5'tir. Bu oran, kentlerde yüzde 12,8'e kadar düşerken kırsal kesimde yüzde 32,95'e kadar yükselmektedir.

Başka bir ifadeyle; Türkiye genelinde her beş kişiden biri, kentlerde her sekiz kişiden biri ve kırsal kesimde her üç kişiden biri yoksuldur. Toplam 14,7 milyon yoksul vatandaşın 9 milyonu kırsal kesimde yaşamaktadır.

Dolar bazında hesaplanan yoksulluk araştırmaları, gerçeği yansıtmamakta olup, tamamen Türk parasının dolar karşısında değer kazanmasının istatistiklerle yansıyan çarpık bir sonucudur. Bu ülkenin yoksul vatandaşları ne gelirini dolar üzerinden kazanmakta ne de harcamasını dolar üzerinden yapmaktadır.

Gerçekte, yoksulluğun son yıllarda nereden nereye geldiğini açıklayan en önemli gösterge "harcama esaslı görelî yoksulluk oranı"dır. Buna göre hesaplanan görelî yoksulluk oranı; 2002 yılındaki yüzde 14,74 düzeyinden yüzde 16,16 düzeyine yükselmiştir.

Vatandaşlarımızı yoksulluktan kurtaracak politikalar uygulanmamakta, sadece bir kısım ihtiyaçları aynı ve nakdi yardımlarla

geçici olarak giderilmektedir. Muhtaç durumda olan insanlara dönük uygulamalar, toplumda "sadaka kültürü"nü yaygınlaşmasına ve "veren el"e her zaman için sadakat ve minnet borcu psikolojisinin oluşmasına yol açmaktadır. Geçmişte, "veren el" in devlet olduğu "alan el" tarafından açıkça bilindiği için; yardım alan kişi "Allah devlete zeval vermesin" söylemiyle her zaman için sadece devletine bağlılık duygusu içinde olmuştur.

Ancak AKP döneminde, yardımı veren el her zaman için AKP ile aynileştirilmiştir.

Yüce İslam dininin sosyal dayanışma felsefesini yansıtan "sağ elin verdiğini, sol el bilmemeli" anlayışı maalesef AKP tarafından yok sayılmış, devlet bütçesinden finanse edilen yardımlar parti kimliğiyle bütünleştirilerek, yoksul insanların minnet duygusu altında ezilmesine yol açılmıştır.

Değerli Milletvekilleri,

• AKP döneminde, vergi tabana yayılamamış, dolaylı vergiler artırılmış, kayıt dışı ekonomi büyümüştür.

AKP hükümetinin büyüme ve enflasyon hedefleriyle vergi geliri hedefleri arasında bir oransızlık ve çarpıklık bulunmaktadır. Yüzde 5,5 büyüme ve yüzde 4 enflasyon hedefine karşılık, 2008 yılında ÖTV'de yüzde 15.7, ithalde alınan KDV' de yüzde 17.3, banka ve sigorta muameleleri vergisinde yüzde 23.5 oranında artışlar öngörülmüştür.

Bu durum hükümetin dolaylı vergilere ve özellikle ithalattan alınan KDV'ye bağımlı kalmaya dayalı çarpık anlayışını sürdürceğini ortaya koymaktadır.

2008 Yılı Bütçesinde toplam vergi gelirlerinin 2007 Yılı gerçekleşme tahminine göre yüzde 13.3 artacağı öngörülmektedir. Hedef büyüme ve enflasyon hedefi ışığında, bu artış vergi gelirlerinin reel olarak artması anlamını taşımaktadır.

Ancak, hükümetin vergi oranlarını mı artıracığı, yoksa yeni vergiler mi ihdas edeceği sorusu açıkta kalmaktadır.

Bir şey çok açıktır ki, hükümet umudunu üretime değil ithalata bağlamıştır.

Değerli Milletvekilleri,

- Cari açık Türkiye ekonomisinin yumuşak karnı olmaya devam etmektedir.

2002 yılında 1,5 milyar dolar olan cari işlemler açığı 2006 yılında 32,9 milyar dolara yükselmiştir. Cari işlemler açığının GSMH'ya oranı da on kattan fazla artarak yüzde 8'in üzerine çıkmıştır.

Cari açık sıcak para ile finanse edildiğinden, taşıma suyla dönen ekonomi çarkı çok ciddi bir riskle karşı karşıyadır.

- AKP 5 yılda kamu borç stokunu 132.8 milyar dolar, toplam borç stokunu 225.4 milyar dolar artırmıştır. 2002 sonunda 180,3 milyar dolar olan kamu iç ve dış borç stoku 2007 Eylül ayı itibarıyla 313.1 milyar dolara yükselmiştir. 5 yıllık dönemde kamu borç stoku dolar bazında yüzde 73.7 oranında artmıştır.

Özel kesim borç stokunda da son 5 yılda hızlı bir artış yaşanmıştır. 2002'de 43.2 milyar dolar olan özel kesim dış borç stoku Haziran 2007 itibarıyla 138.5 milyar dolara ulaşmış olup, 5

yıllık artış oranı yüzde 220 dir. Ayrıca özel sektörün kısa vadeli borç stoku 37 milyar dolara ulaşmış olup, kur riski aşırı derecede artmıştır.

Türkiye'nin toplam borç stoku son beş yılda ortalama her ay 4 milyar dolar artmıştır. Böylece AKP hükümetleri 3244 dolar olarak aldığı kişi başına düşen borç miktarını 6162 dolara yükseltmiştir. Yani AKP vatandaşlarımızın her birine 2923 dolar ilave borç yüklemiştir.

Kamunun yanı sıra, özel sektörün borcundaki hızlı artış da üretmeden tüketen ve borcu borçla kapatan bir ekonomik yapının özel sektörde de hakim olduğunu ve riskin katlanarak arttığını göstermektedir. Kurlarda yaşanacak olumsuz gelişmeler reel sektörde geniş çaplı iflaslara ve işten çıkarmalara neden olabilecektir.

Değerli Milletvekilleri,

• Yaklaşık yirmi milyonun üzerinde kişinin tarımla uğraştığı ülkemizde, uygulanan politikalar Türk tarımını hızla çökertmektedir.

Tarım sektörünün milli gelirden aldığı pay 2002 yılındaki yüzde 13.4 seviyesinden 2006 yılında yüzde 11 seviyesine gerilemiştir. 2007 yılı için ise 10,6 olması program hedefi olarak öngörül-müş ise de daha düşük gerçekleşmesi beklenmektedir. Bu durum zaten kıt kanaat geçinen çiftçimizin, AKP iktidarı tarafından uygulanan politikalar sonucunda fakirleştirildiğini göstermektedir.

Tarımsal desteklerin milli gelire oranı 2002 yılında yüzde 1,11 iken, 2006 yılında da 0,92 olmuştur.

2007 Yılı Bütçesi'nde yer alan tarımsal amaçlı transferlerde başlangıç ödeneğinin yaklaşık yüzde 71'inin Nisan, Mayıs ve Haziran aylarında harcandığı ve ödeneklerinin tamamına yakınının bitirildiği dikkate alındığında bütçenin samimilik ilkesine uygun olarak değil, seçim öncesi çiftçilerimizi istismara yönelik geçekleştirildiği görülmektedir.

2008 yılındaki tarımsal destekleme ödeneğinin, 2007 yılından kalan ödenmeyen miktar da dikkate alındığında tarım sektörüne yapılacak transferlerin yetersiz olacağı açıktır.

- Esnaf ve Sanatkarların durumu da içler acısıdır.

Esnaf ve sanatkarlar piyasadaki durgunluğun yanı sıra ağır vergi yükü altında ezilmektedir. AKP döneminde, esnaf ve sanatkar sicilinde kayıt sildirenlerin sayısındaki yükselme, protestolu senet ve karşılıksız çek rakamlarında görülen yüksek artışlar ve vergi mükellefi sayısında görülen azalma esnaf, sanatkar ve bütün ticaret erbabının faaliyetlerini yürütmekte sıkıntıya düşüğünü açıkça göstermektedir.

Değerli Milletvekilleri,

- Sosyal Güvenlik Kurumlarının açıkları ülkenin kanayan yarası olmaya devam etmektedir.

Sosyal Güvenlik Kurumu'na 2006 yılında GSMH'nin yüzde 4'ü kadar olan toplam bütçe transferi rakamının, 2007'de yüzde 5.3'ü, 2008'de yüzde 5.1'i olarak gerçekleşmesi beklenmektedir.

Sosyal güvenlik kurumlarının aktif-pasif dengesi 2006 yılında 2.03'e kadar düşmüştür.

Bu olumsuz yapının oluşmasında kayıt dışı istihdamın önemli bir etkisi bulunmaktadır. Ancak, kayıt dışı istihdamın önlenmesi konusunda etkin yapısal tedbirler alınmamıştır.

- Kamu personel rejiminde istihdam, statü ve ücret karmaşası yaşanmaktadır. Personel rejimi reformu gerçekleştirilmemiş, mevcut sistem giderek daha adaletsiz, daha dengesiz ve içinden çıkılmaz hale getirilmiştir.

2008 bütçesinden ayrılan pay kamu çalışanlarına bir kere daha hayal kırıklığı yaşatmıştır. Hükümet; çoğunun yoksulluk sınırının altında ücret aldığı çalışanları ve emeklilerini insanca yaşayabileceği bir ücret düzeyine kavuşturamadığı gibi, bütçede öngörülen rakamlar her hangi bir iyileştirme hedefinin de olmadığını göstermektedir.

Değerli Milletvekilleri

- AKP döneminde yolsuzlukla mücadele alanında da hiçbir somut ve köklü tedbir alınmamıştır.

AKP'nin 5 yıllık iktidar dönemi; Sayın Başbakan, bakanlar, milletvekilleri, belediye başkanları, parti yöneticileri ile bürokratlar ve işadamlarının birlikte anıldığı birçok yolsuzluk iddiasının gündeme geldiği yıllar olmuştur.

Milletvekili dokunulmazlıklarının kaldırılması konusunda verilen sözler bugüne kadar yerine getirilmemiştir.

AKP'nin, teftiş kurullarını kaldırma girişiminde bulunarak yolsuzlukla mücadelenin en önemli araçlarından biri olan ve devletin temel fonksiyonları arasında yer alan denetim işlevini yok

etmeye kalkışması, yolsuzlukla mücadele konusunda samimi-yetsizliklerini açıkça göstermektedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

• AKP hükümetleri döneminde Türkiye suç ve suçlular cenneti haline gelmiştir.

Avrupa Birliğine uyum, demokratikleşme ve hak ve özgürlüklerin yaygınlaştırılması adına suç siyaseti, ceza ve adalet sisteminde yapılan düzenlemelerin toplum hayatımız üzerindeki olumsuz etkileri asayiş durumuna ilişkin verilerle sabittir.

Geçtiğimiz iki yılın değerlendirmesini yaptığımızda ülkenin önümüzdeki yıllarda kişi ve toplum güvenliği bakımından ne kadar riskli ve emniyetsiz bir ülke hâline gelebileceğinin açık işaretlerini görebilmekteyiz.

Elbette, hiç suç işlemeyen bir toplum düşünülemez. Ancak suç oranları toplumda güven ya da korku duygusunun hâkimiyeti konusunda önemli ip uçları vermektedir. Bu rakamlar suç ve suçluların âdeta toplumu kuşattığını, vatandaşın can, mal ve namus emniyetinin sürekli bir tehdit altında bulunduğunu, devlet otoritesine olan inancın zedelendiğini ve sokaklarda suçluların hâkim olduğunu göstermektedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Dış politikada yaşananlar bugün Türkiye'nin karşısına karanlık bir tablo çıkarmıştır.

Vizyon odaklı ve etkili bir dış politika izlediğini, Türkiye'nin küresel sorunların çözümüne katkıda bulunan ve ortaklığı aranan uluslararası bir aktör haline geldiğini iddia eden AKP'nin bu alan-daki karnesi içler acısıdır.

Türkiye'nin milli çıkarlarını ve hassasiyetlerini gözetmeyen, milli davaları Türkiye'nin sırtında bir yük olarak gören AKP, dış politikayı "ver-kurtul", "taviz" ve "teslimiyet" anlayışıyla yürüt-müştür.

Dış politika, günü ve görüntüyü kurtarmak amacıyla bir al-datma ve göz boyama aracı olarak görülmüştür.

Hayati konulardaki milli çıkarlarımız ucuz pazarlıkların ko-nusu haline getirilmiş, bölgesel bir güç potansiyeli olan Türkiye, uluslararası ilişkilerde etkisi ve ağırlığı olmayan marjinal bir ülke konumuna itilmiştir.

Kıbrıs'ta gelinen nokta ortadadır.

Kıbrıs sorununun çözümü ve Kıbrıs Türklerinin geleceği Rumların etkisi ve kontrolü altındaki Avrupa Birliği'ne havale edilmiştir.

Kıbrıs'ın Avrupa Birliği ipoteği altına sokulmasıyla, siyasi ve hukuki sonuçları olacak tehlikeli bir süreç başlatılmıştır.

Öte yandan, Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri Kıbrıs'ı rehin ha-line getirmiş, böyle bir rehin-ipotek denklemi gölgesinde her iki konuda da kör bir çıkmaza girilmiştir.

AKP hükümetinin adını "kazan-kazan" koyduğu teslimiyet anlayışı sonucu Türkiye Kıbrıs'ta zemin kaybetmiş, Kıbrıs sorunu

da sanal Avrupa Birliği sürecinde ilk kırılma ve kopma noktası olmuştur.

Türkiye'nin Avrupa Birliği tam üyeliği nihai hedef olmaktan çıkmış, süreç Avrupa Birliği'nin yörüngesinde kalacağı özel ilişki modeline yönlendirilmiş ve bu bile Kıbrıs dâhil bir dizi ön şart ve dayatmaya bağlanmıştır.

AKP hükümetinin Avrupa Birliği macerasında gelinen nokta bu olmuştur.

Bu gerçekler ortadayken, AKP hükümetinin hâlâ Avrupa Birliği'nin dayatmalarını karşılamak için özel bir heyecan duyması siyasi bakımdan izahı ve anlaşılması güç bir garabet olarak karşımızdadır.

Bu çerçevede, Türkiye'nin milli değerlerine hakaret etmeyi serbest bırakmak için hazırlık yapması ve etnik bölücülüğün önünü açacak arayışları içinde olması, Türkiye'yi çok tehlikeli bir sürecin beklediğini göstermektedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

AKP hükümetinin Irak politikası da her yönüyle bir iflas tablosudur.

Irak'taki gelişmeler Türkiye'nin iç ve dış güvenliğini, milli birliğini ve hayati çıkarlarını çok ciddi biçimde tehdit eden vahim boyutlar kazanmıştır.

Kuzey Irak'ta Türkiye'ye muhasım etnik devlet yapılanmasının da son aşamaya gelmiş, Barzani'nin himayesinde bu bölgede

yuvalanan PKK'nın terör tehdidi had safhaya ulaşmış ve Türkmen kardeşlerimizin varlığına kastetmeyi ve Kerkük'ü zorla ele geçirmeyi amaçlayan stratejik planın son perdesi açılmıştır.

Türkiye'ye her vesileyle meydan okuyan Barzani karşısında sessiz ve tepkisiz kalan AKP hükümeti inisiyatifi her alanda peşmergelere bırakmakla kalmamış, Türkiye'nin milli güvenliğini de Barzani'ye havale etmiştir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Türkiye'nin karşısındaki iç ve dış güvenlik tehdit ve tehlikeleri ağırlaşarak sürmektedir.

Kanlı terör tırmanmış, etnik bölücülük ve hain tahrikler hız kazanmıştır.

Milli birliğimizin ve bölünmez bütünlüğümüzün dayandığı temelleri yıkmayı amaçlayan topyekün bir saldırı başlatılmıştır.

Tek vatan, tek devlet, tek millet, tek bayrak ve tek dil ilkeleri sorgulanmakta ve yıkılmak istenmektedir.

Türkiye'nin milli devlet niteliği ve üniter yapısı hedef alınmıştır.

Türk milletinin bin yıllık kardeşliği tehdit altındadır.

Terörün tırmandığı bir dönemde etnik bölücüler, hain emellerini siyasi yollarla gerçekleştirme ümidiyle yeniden ortaya çıkmıştır.

Böyle bir ortamda, siyasi çözüm çağrılarını yoğunluk kazanmış, Türkiye'nin bölünme modelleri parti kongrelerinde ve ABD

Büyükelçisinin resmi konutunda Sayın Başbakan'ın yakın çevresinde yer alan AKP Milletvekillerinin de katıldığı etnik davetlerde alenen tartışılmaktadır.

Sayın Başbakan'ın dağdaki militanları siyasi af vaadiyle özendiren şehirle ve siyasete davet anlamına gelen beyanları, silahların bırakılması için siyasi tedbirler arayışına girdiğini gösteren işaretler, Meclis çatısı altındaki etnik bölücülerin siyasi ve hukuki koruma altına alınması, herkes kabul etmelidir ki haklı endişeleri davet eden vahim gelişmeler olmuştur.

Etnik bölücülüğün meşru bir faaliyet alanı haline getirilmesi için siyasi süreçler başlatılması işaretlerinin arttığı bir ortamda, hükümetin terörle mücadelede hedef küçültmesi Türk milletinde derin bir hayal kırıklığı ve infial yaratmıştır.

AKP hükümetinin PKK'yı Kuzey Irak'tan söküp atmak ve tasfiye etmek hedefinden vazgeçerek, fiili saldırıların durdurulması amacıyla sınırlı bazı tedbirlerle yetineceği artık anlaşılmıştır.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin sınırötesi operasyon yetkisini vermesinden altı hafta geçtikten sonra askeri makamlarımıza siyasi direktif verilmesi ve kış şartlarının gelmesi, sınırlı bir bölgede nokta operasyonlarıyla yetinileceğini ve PKK'yı gerçek anlamda tasfiye edecek çapta bir askeri müdahalenin gündemde bulunmadığını ortaya koymuştur.

Diplomatik ve siyasi zeminin hazırlandığı gibi gerekçeler bu gerçekleri değiştirmeyecektir.

Önümüzdeki dönemde, silah bırakma ve siyasi süreç denkleminde Türkiye'nin karşısına hangi tehlikelerin çıkacağı daha iyi görülecek ve anlaşılacaktır.

Hükümet programı üzerinde 3 Eylül 2007 günü yaptığım konuşmada "bölücü terörün siyasi gündemine hizmet edecek zorlamaların bir kardeş kavgasına davetiye çıkarmak olacağıının artık idrak edilmesi" gerektiğini dile getirmiştım.

Aradan geçen üç ay içinde cereyan eden gelişmeler bu konudaki endişelerimizi maalesef çok ciddi biçimde arttırmıştır.

Bu tehlikeye karşı hükümeti uyarmak ve bu felaket gidişatına engel olmak bizim için bir vatanseverlik görevi ve borcudur.

Burada ateşle oynayan, bu samimi gayretler içinde olanlar değil pusulasız bir sürükleniş içinde bunun şartlarını hazırlayanlardır.

Siyasi istismar ve rant hesaplarını da aynı adreste aranmalıdır.

Başta Sayın Başbakan olmak üzere bu konuda sorumluluğu olan herkes dürüst bir vicdan muhasebesi yapmalı ve gelecek seçimleri değil gelecek nesilleri düşünerek Türkiye'nin geleceğini ateşe atacak bu yoldan biran önce dönme basiretini gösterebilmelidir.

Türkiye'nin milli birliğinin ve kardeşliğinin sigortası olan Milliyetçi Hareket ve Türk Milliyetçileri bu konuda her bakımdan vicdan huzuru içindedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

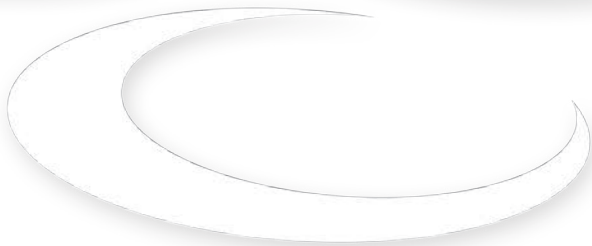
Bilindiği üzere UNESCO tarafından, Hazret-i Mevlana'nın doğumunun 800. yıldönümü olan 2007 yılı "Mevlana Yılı" ilan

edilmiştir. İçinde bulunduğumuz 01-17 Aralık 2007 tarihleri de Hazret-i Mevlana'nın 734. vuslat yıldönümü olarak anılmaktadır.

Bütün karanlıkları aydınlatan ışığı, ulaştığı bütün gönülleri ısıtan sıcaklığı ile Hazret-i Mevlana'nın anlayış, düşünce ve inanç zenginliğinin siyaset, ilim ve toplum hayatımıza yansımalarını diliyor, Hazret-i Mevlana'yı rahmetle anıyorum.

2008 yılı bütçesinin Türkiyemiz için hayırlı sonuçlar getirmesi temennisiyle yüce heyetinizi içten duygularla selamlıyor, saygılarımı ve teşekkürlerimi sunuyorum.

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

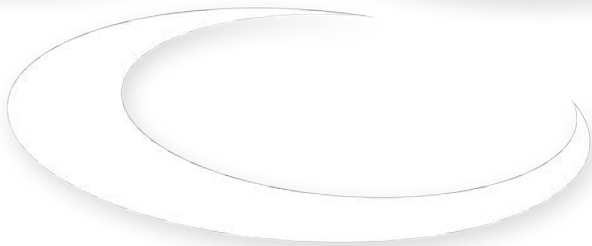
2009 YILI BÜTÇE

KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

16 ARALIK 2008

Sayın Başkan

Değerli Milletvekilleri,

Görüşülmekte olan 2009 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı hakkındaki düşüncelerimi ifade etmek ve bu çerçevede, Milliyetçi Hareket Partisi'nin ülke gündemini meşgul eden temel siyasi ve ekonomik konulardaki görüşlerini sizlerle paylaşmak amacıyla huzurlarınızda bulunuyorum.

Bu vesileyle Milliyetçi Hareket Partisi Grubu ve şahsım adına Yüce Meclis'in değerli üyelerini saygılarımla selamlıyorum.

Sözlerime Kurban Bayramı'nı da kapsayan dokuz günlük tatil süresince, yurdumuzun hemen her yöresinde meydana gelen elim trafik kazalarında hayatını kaybeden vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yaralı vatandaşlarımıza acil şifalar dileyerek başlamak istiyorum. Bu ve benzeri acıların bir daha yaşanmamasını temenni ediyorum.

Değerli Milletvekilleri,

Türkiye, büyük bir Meclis çoğunluğuna sahip tek başına iktidar çoğunluğu tarafından 2219 gündür yönetilmektedir. Bugün görüşmekte olduğumuz bütçe, AKP hükümetlerinin yedinci bütçesidir.

Son altı yılda yaşanan gelişmelere, talihsiz tecrübelere ve bunların karşımıza çıkardığı gerçeklere bakıldığında, idrak, vicdan ve insaf sahibi hiç kimse 2008 Türkiye'sinde;

- Siyasi ve ekonomik istikrardan, refah toplumundan, sosyal barıştan, iç huzur ve güven ortamından, milli birlik ve dayanışma ruhundan ve gelecek ümidinden bahsedemez.

- Devlet ve toplum hayatında adaletin, hukukun, dürüstlüğü, siyasi ahlakın, temiz ve namuslu yönetim anlayışının egemen kılındığını söyleyemez.

Bu nedenle, bütçe görüşmeleri, Türkiye'nin yakın siyasi tarihinin en kritik bunalımlarının yaşandığı, aziz milletimizin artık katlanılamaz hale gelen ekonomik ve sosyal sorunların ağırlığı altında ezildiği çok zor ve sancılı bir dönemde yapılmaktadır.

Genel anlamda bütçe; devletin bir dönemde yapacağı harcamaları ve elde edeceği gelirleri gösteren ve yüce Mecliste kabul edilerek uygulanan bir belgedir.

Hukuki bakımdan bir kanun olmakla birlikte, bazı özellikleri nedeniyle kanunlardan ayrılan Bütçe, her şeyden önce hukuki, ekonomik ve mali işlevlerinin yanı sıra siyasi bir fonksiyona da sahiptir.

Maliye politikası araçlarının hemen hemen tümü, diğer ekonomik araçların önemli bir bölümü bütçe içinde şekillenmektedir. Elbette bu durum siyasal karar sürecinin belli başlı tüm unsurlarının katkılarıyla gerçekleşmektedir.

Bu niteliğiyle bütçe, yalnızca kamu kesimi için değil, toplumsal hayatın bütünü için son derece önemli görevleri yerine getirmektedir.

Bilindiği üzere bütçenin siyasi işlevi iki şekilde kendisini göstermektedir: Birincisi, bütçe kanunun görüşülmesi esnasında Türkiye Büyük Millet Meclisi, hükümetin bir yıllık icraatını denetleme imkânına kavuşmaktadır.

Siyasal işlevin ikincisi ise, bütçenin onaylanmasının hükümete bir tür güvenoyu şeklinde değerlendirilmesi ve anlaşılmasıdır.

Ne var ki uygulamada; bütçenin hazırlanma ve görüşülme süreçlerinin sıradanlaştığı, bütçeye yön veren ekonomik ve siyasi gelişmelerin gerçekçi tahlilinin yapılmadığı görülmektedir.

Bu çerçevede 2009 yılı bütçesinde de, hükümet tarafından tutarlılığı olmayan tahminlerin, doğruluğu tartışmalı verilerin hazırlık aşamasında dikkate alınması, ciddiyetsiz bir siyasi duruşu resmetmektedir.

Bu itibarla, kamusal hizmet ve amaçların hayata geçirilmesinde önemli bir rol oynayan bütçenin, planlanma aşamasından başlayarak devam eden zafiyetlerin, kriz sürecine giren Türkiye'nin sorunlarını daha da artıracak olması, hem doğal bir sonuç, hem de kuşku götürmez bir gerçektir.

Muhterem Milletvekilleri,

Hepimizin yakından şahit olduğu gibi, 2009 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı; dünya genelinde yaşanan ve ülkemizde de siyasi sorumlu olan hükümetin, ihmalleri sonucunda içine sürüklendiğimiz ekonomik krizin gölgesinde müzakere edilmektedir.

Uluslararası işbölümünde görülen değişmeler, farklılaşmalar ve kaymalar; adına popüler ifadeyle küreselleşme dediğimiz yaklaşımla karmaşık bir yapıya bürünmüş, dünya ekonomisinin serbest piyasa mantığı doğrultusunda bütünleştiğı bir dönemi ortaya çıkarmıştır.

Küreselleşmenin bilânçosunda; eşitsizlik, yoksulluk, etnik çatışmalar, kutuplaşmalar ve silahlanma; yardımlaşma, dayanışma, refah ve mutluluktan daha ağır basar hale gelmiştir.

Bu haliyle küreselleşmenin, son yıllarda iyice biçimlenen bölgesel ittifaklar aracılığıyla, çetin geçeceği bugünden belli olan ekonomik ve kültürel rekabeti, gelecekte daha da artıracığını öngörmek zor olmasa gerektir.

İlerleyen yıllarda, küreselleşme sürecinin günümüzdeki hızını sürdürmesi, hatta arttırması durumunda, özellikle gelişmekte olan ülkelerin milli kültürlerinin daha çok kuşatılacağı, varlıklarının tehlikeye gireceğı acımasız bir dönem kendisini gösterecektir.

İletişim teknolojilerinde görülen büyük gelişmeler, finansal varlıkların el değiştirmesinde adeta kontrolsüz bir ortam yaratmıştır.

Artık saniyelerle ifade edilen bir zaman diliminde, milyarlarca dolarlık sermayenin el değiştirdiği, "kârda özel, zararda genel" anlayışının belirleyici olduğu bir sistem egemenliğini tesis etmiştir.

Çelişkilerle dolu bu yapı, ÷lke ekonomilerinin fazlasıyla duyarlı hale gelmesine neden olmuş, bizim de içinde bulunduğumuz birçok ÷lke ekonomisinin kırılganlığını artırmıştır.

Kabul etmeliyiz ki; finansal piyasaların yapıları, işlem yapma yöntemleri nasıl gerçekteşirse gerçekteşsin, bütün olarak değerlendirdiğimizde bu sistemlerin sınırı, üretim yapısı tarafından belirlenecektir.

Bugün maalesef, üretim temelinden tamamen kopmuş finansal işlemlerin neden olduğu ve başka alanlara bulaşarak yayılan kriz durumundan bahsetmemiz yanlış olmayacaktır.

Başlı başına bu durum bile, sorunların oluşmasında hiçbir suçu ve günahı olmayan milyonlarca insanın, krizin ağır sonucundan ve büyük maliyetlerinden etkileneceğini göstermektedir.

Finansal işlemlerin gelir yaratma potansiyelinin, sanayileşmenin gelir oluşturma özelliğinin yerine geçmesi ve bu eğilimin artarak devam etmesi; bizim gibi sanayileşmesini tamamlayamamış olan ÷lkelere ciddi oranda zarar vermektedir.

Üretim kaygısı taşımayan, sadece dışarıdan akacak sermayeyle ayakta durmaya çalışan ve bununla da sürekli övünen bir hükümet etme anlayışının elbette bu endişelerimizi anlaması mümkün değildir.

Küresel sistemin bir parçası olma konusunda, abartılı ve ısrarlı bir heves içinde olan hükümete bir hususu hatırlatmak ve samimi bir uyarıda bulunmak istiyorum:

Ülkeler arasında finansal alanda gözlenen bütünleşme ve ya-kınlaşma bir gerçek olsa da; üretimden kopuk, ayırık ve uzak böy-lesi bir sürecin küresel sistemde Türkiye ekonomisini güdümlü hale getireceği asla dikkatlerden uzak tutulmamalıdır.

Esasen Türkiye'nin onlarca yıldır içinde kıvrandığı, ancak altı yıla yakındır yoğunlaşan kronik sorunların özünde de bize göre bu gerçek yatmaktadır.

Bilgi toplumundan ziyade malumat toplumu haline geldiği-miz bu aşamada, üretim yerine tüketimi önceliğimize almamızın gerçek nedeni de budur. Bu itibarla, üretilenden daha çok tüke-tilmekte, kazanılandan daha çok harcanmaktadır.

Nasıl finanse edileceği üzerine her kesimin görüş ileri sürdüğü ve uzun bir süreden beri tehlike sinyallerini veren cari açık soru-nun gerçek nedeni de burada aranmalıdır.

Ekonomik sorunlara paralel artan sosyal ve siyasal problemler, ne yazık ki aziz millet fertlerini hayatından bezdirmiştiir.

Sanayileşme meselesini yalnızca fabrika bacalarının tütme-siyle açıklayan siyasi zihniyetin milletimize öncülük edememesi, dar ve kısır gündemlerle ülkemizi meşgul etmesi geleceğe dönük umutları ortadan kaldırmaktadır.

Her alanda ve her kesimde görülen uyumsuzluk ve ihtilafların asıl nedeni, hükümet etme sorumluluğu taşıyanların, topluma

yerleşmesini temenni ettiğimiz sorun çözme kültürünü bir türlü geliştirememesi, bilakis köreltmesidir.

Ekonomik büyümenin sosyolojik ve kültürel temellerimizden kopuk olarak gerçekleşmesi, üretim sistemimizin her sallantıda daralması, geleceğe dönük ümidin azalması, sorun çözme yete­ğimizin zayıflamasına yol açmaktadır.

Unutulmaması gereken en temel husus ise; sanayileşmenin ve gerçekçi ekonomik gelişmenin, beraberinde sorun çözme kül­türünün toplumsal yapıya yayılmasını ve yerleşmesini sağlaya­cak olmasıdır.

Oysaki ciddi bir siyasal güçle yönetim yetkisini eline alan Adalet Ve Kalkınma Partisi'nin ekonomik ve siyasi uygulamala­rında bu hususları asla gözetmediği altı yıllık icraatlarından anlaşılmaktadır.

Bu çerçevede, en ufak bir toplumsal gerilim ve siyasi tansiyon yükselmesinden kaynaklanan cepheleşme ve kamplaşmalar, milletimizi anında etkisi altına alabilmektedir.

Görüldüğü ve anlaşıldığı kadarıyla; meseleleri omurgasından bir türlü yakalayamayan hükümetin şaşkınlığı, sorunlu siyasi an­layışı, siyasi geleceğiyle ilgili taşıdığı endişe, Türkiye'nin sorun­larını sağlıklı ve rasyonel bir bakış açısıyla yorumlanamadığına işaret etmektedir.

Bu kapsamda, küresel ekonomide yaşanan büyük sarsıntı da doğru okunamamış, alınması gereken tedbirlerle ilgili zamanla­ma hatası hali hazırda bir türlü giderilememiştir.

Küresel finans sisteminde 2007 yılının ikinci yarısından itibaren yayılan ekonomik kriz, bulunduğumuz yıl içinde etki ve kapsamını genişletirken, bugün bu yüce çatı altında bulunan sorumluluk sahipleri, bize bir şey olmaz kolaylığıyla sorunları geçiştirmeyi yeğlemiştir.

Krizin önemine dair işaretlerin özellikle 2008 yılının başından itibaren netleşmeye başlamasına rağmen, hükümetin bunu önemsememesi, krizi hafife alması, teğet geçeceğini iddia etmesi içine düştüğü öngörü ve teşhis karmaşası hakkında hepimize bir fikir vermektedir.

2009 yılı bütçesiyle ilgili değerlendirmeye geçmeden önce; Türkiye ekonomisinin makro ekonomik büyüklüklerinde görülmeye başlanan bozulma ve dengesizlik halini, küresel krizle ilişkilendirme çabalarını bir yanlıştın, başka bir yanlıştla giderilmesi olarak gördüğümüzü bu vesileyle belirlemek istiyorum.

Her kesim ve sektördeki feryatların, üçüncü çeyrekte büyümede ortaya çıkan keskin düşüşün, artan işsizlik ve işten çıkarılmaların, iflasların, üretimdeki daralmanın, reel sektördeki çığılıkların, cari açığın finansman sorununun Türkiye ekonomisinin iç çelişkilerinden ve hükümetin sorunları ötelemesinden kaynaklandığı iyi bilinmelidir.

Değerli Milletvekilleri,

Türkiye ekonomisinin sorunlu yapısı bir yılı aşkın bir süredir sürekli kriz işaretleri vermektedir.

Bu hastalıklı ekonomik yapı, dış kaynaklı etkilere maruz kalmadan önce, ekonomik kriz ortamının şartlarını kendi bünyesi içinde üretmiştir.

Makroekonomik göstergedeki bozulma eğilimlerinin küresel kriz öncesi dönemde başlaması, büyümenin 2008 yılı üçüncü çeyreğinde sıfıra yakın çıkması bunun açık bir delilidir.

Hükümet bu gerçeklerin üstünü örtmek çabası içine girmiş, büyük bir sorumsuzlukla hiçbir yapısal tedbir almamış ve güçlü ekonomi, güven ve istikrar ortamı sloganıyla bu çöküş sürecini izlemekle yetinmiştir.

Bugün geldiğimiz noktada, Türk ekonomisinin yapısal sorunlarının su yüzüne çıkardığı olumsuzluklarla, küresel kriz dalgalarının yıkıcı etkileri bir arada yaşanmaktadır.

İktidar partisi tarafından, 2009 yılı program büyüklükleri belirlenirken; krizin hiç düşünülmediği, gündeme alınmadığı veya umursanmadığı anlaşılmaktadır.

Gelecek yıla ait büyüme hedefi başta olmak üzere, program hedeflerinin birçoğu, hükümetin 2009 yılını nasıl bir anlayışla planladığını açıkça göstermiştir.

2009 yılı için belirlenen yüzde 4'lük büyüme hedefinin bu haliyle krizin teğet geçeceğine yönelik derin yanılgıdan yola çıkarak tespit edilmiş olduğu görülmektedir.

Özellikle ihracattaki gerilemenin, sanayi üretiminde kaygı verici azalmanın büyümeye olumsuz bir şekilde yansıtacağı tartışmasız bir gerçekken, bu büyüme hedefine nasıl ve hangi yoldan ulaşılabileceği belirsizdir.

Buna ilave olarak iç ve dış talepteki daralmalar bütçe hazırlığında görmezden gelinmiştir. Üzülerek belirtmeliyim ki; bu özür-lü bakış açısı gelecek yılın da kaybedilmesine neden olacaktır.

Bütün veriler, ekonomide ciddi bir güven kaybına ve beklentilerde belirsizliğe işaret ederken, hükümetin bu faktörleri dikkate almaması, her konuda olduğu gibi bütçenin hazırlanmasında da içine düştüğü değerlendirme yanlışını ortaya çıkarmıştır.

Önümüzdeki yıl beklentilerin daha da kötüleşeceği düşünüldüğünde, program hedeflerinin şimdiden revize edileceğini söylemek yanlış olmayacaktır. Böyle bir ortamda 2009 yılı yurt içi talebinin büyümeye katkısının yüzde 4,2 olarak belirlenmesi gerçekçi ve inandırıcı değildir.

Orta Vadeli Programda 2009 yılı için öngörülen dolar kuru 1,43 YTL olmasına rağmen, 2009 program hedefinde dolar kuru 1,40 YTL olarak belirlenmiştir. Döviz fiyatındaki yukarı yönlü eğilimin görüldüğü bu zaman diliminde, kurlardaki oynaklık 2009 program hedeflerini işlevsiz bir hale getirecektir.

Ayrıca, petrol ve emtia fiyatlarındaki düşme bir vaka iken, 2009 yılı için hedeflenen 50,4 milyar dolarlık cari açık rakamının gerçekçi olmayacağı da ortadadır.

Muhterem Milletvekilleri,

Bütçenin hiçbir kaleminde, küresel krizin giderek ağırlaşan etkileri ve ekonomik destek tedbirlerinin maliyeti yansıtılmamıştır. Hükümetin İMF ile anlaşma yapması halinde bütçe büyüklüğünün önemli bir bölümünün değişme ihtimali söz konusudur.

2009 yılı Bütçe Kanun Tasarısında; bir önceki yıla göre yüzde 15,5'lik gelir artışı hedeflenmiştir. 2009 yılının her bakımdan zor geçeceği şimdiden belli olmuşken ve önümüzde çok zor bir yıl dururken; bu gelir artışının tutarlı olmadığı açıktır.

2009 yılında ithalatta bir gerileme beklenmesine rağmen, vergi gelirleri arasında en yüksek artışın yüzde 22,47 ile ithalden alınan KDV'den beklenmesi tam anlamıyla çarpıklığın bir göstergesi olmuştur. Bütçede gelir artışı beklenen diğer kalemler, yüzde 13,77 ile Özel Tüketim Vergisi ve yüzde 12,95 ile KDV'dir.

Ekonomik kriz nedeniyle, otomotiv sektöründe satışlar durma noktasına gelmiş olmasına karşılık, motorlu taşıtlardan yüzde 10,59 oranında ÖTV tahsilâtı artışının öngörülmesi, vergi gelirlerinde sapma olacağının bir görüntüsüdür.

Hükümetin bu hedeflere ulaşılabilmesi için, vergi dilimlerindeki düzenlemelerle ve gizli vergileme yoluyla, mükelleflere ve ücretlilere; dolaylı vergilerle de mecali tükenmiş olan geniş kitlelerin sırtına yüklemeyi amaçladığı görülmektedir.

Bunun sonucu açık ve yoksulluk sınırında yaşama mücadelesi veren halk kitlelerinin vergi yükü daha da ağırlaşacak, kayıt dışı ekonomi daha da büyüyecektir.

Vergi gelirlerindeki gerçekçi olmayan bu artışların yanında, özelleştirme gelirlerinde yüzde 42'lik bir artış hedefinin, küresel ekonominin daraldığı bir süreçte gerçekleşmeyeceği aşikârdır.

Burada tehlikeli olan ise, bu hedefi belirleyenlerin, böylesi bir dönemde sattıklarından arta kalan milli varlıkları haraç mezat elden çıkarma amacı taşıdıklarının anlaşılmasıdır. Nitekim özelleştirme gelirleriyle, bütçe açıklarını kapatmayı ve günü kurtarmayı amaçlayan bütçe anlayışının önümüzdeki yılda da devam edeceği bugünden belirginleşmiştir.

Gelecek yıl kendisini daha fazla hissettirecek olan ekonomik kriz nedeniyle; durgunluk, üretimde azalma, işsizlikte patlama, ihracat ve ithalattaki gerileme, bu kapsamda vergi gelirlerindeki düşmeden dolayı bütçenin gelir hedefini tutturması mümkün görülmemektedir.

Bütçeye harcama kalemleri açısından bakıldığında değişen herhangi bir şeyin olmadığı, iç talepteki çöküşü ve üretimdeki gerilemeyi engelleyecek bir gider hedefinin kurgulanmadığı görülecektir.

2009 yılı Bütçe Kanun Tasarısı'nda, kamu harcamalarında yüzde 14'lük bir artış hedeflenmektedir. Uzun bir aradan sonra ilk kez üretim kapasitesini korumak için kamu harcamalarının azaltılmaması, hatta artırılması gereken bir dönemin içinde bulunmaktadır.

Bize göre, kredi kanallarının tıkanmaması için kamu kaynakları kefalet mekanizmaları vasıtasıyla harekete geçirilmelidir. Ayrıca iç tüketimin yavaşlama hızını durdurmak için kamu imkânları da devreye sokulmalıdır.

Mevcut harcama artışlarının program hedefleriyle uyumunun nasıl olacağı düşünülmendiğinden, bahsettiğim bu hususları uygulamak son derece şüphelidir.

İç talep ve üretim kapasitesinde görülen kontrolsüz daralmanın önüne geçmek amacıyla kamu harcama artışları, içinde bulunduğumuz geçiş döneminde bir politika değişkeni olarak kullanılmalıdır. Ancak, bunun için önce hangi harcama programlarının hangi hedefe yönelik olarak seçildiği netlik kazanmalıdır.

Şimdi zaman, ülkemizin üretim kapasitesini bu olağanüstü dönemden en az hasarla çıkaracak tedbirleri alma zamanıdır. Öncelikli alınacak önlemlerin, Merkez Bankası tarafından uygulanan para politikasıyla değil, doğrudan maliye politikası ve bütçede belirlenen hedefler doğrultusunda hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Diğer taraftan, hükümetin iç talebi canlandıracak, üretimi özendirerek bir yatırım harcamasına bütçede yer vermediği görülmektedir.

AKP hükümeti döneminde, hayatın zorluklarını alabildiğine yaşıyan kamu çalışanları ve emekliler için ise, önümüzdeki yılda da bir iyileştirmenin yapılmayacağı görülmektedir.

2009 program ve bütçesinde, ekonominin üretim kapasitesini arttıracak bir gelir ve gider dengesinin kurulamadığı açıklık kazanmıştır. Bunun yanı sıra krizin reel ekonomi üzerindeki olumsuz etkilerinin bütçenin hiçbir parametresinde görülmediği, üreten kesimin sorunlarının çözümüne yönelik bir hedefin gözletilmediği anlaşılmaktadır.

Bu zamana kadar reel sektör üretimini dış borçla finanse ederken, bankalar tüketiciyi finanse etmiştir. 2004 yılı ve sonrasında bankalar tarafından mali olmayan şirketlere ve vatandaşlarımıza açılan kredilerde patlama yaşanmıştır. 2002–2008 döneminde finansal olmayan şirketlere açılan krediler 7,8 kat, bireysel işletmelere açılan krediler 4,2 kat, hane halkına açılan krediler ise 17,5 kat artmıştır.

Kısaca 2009 yılı program büyüklükleri ve bütçesi üzerinde yaptığım bu değerlendirmeler ışığında; hükümetin derin bir siyasi basiret sorunu yaşadığını söylemek için haklı birçok nedenimiz bulunmaktadır.

Krizin bütün boyutlarıyla görüldüğü bir zamanda hazırlanan ve bir yılı kapsayan bütçenin, sanki hiçbir şey olmamış gibi planlanması hükümetin çaresizliğinin, iş bilmezliğinin ve rotasını kaybettiğinin bir belirtisi olarak görülmelidir.

Bizim öncelikli kaygımız, vatandaşlarımızın mahkûm olduğu ekonomik problemlere yenilerinin eklenmemesi, gafletten başını kaldıramayan hükümetin faturayı aziz millet fertlerine ödetmemesidir. Uyarı ve itirazlarımızın ana gayesi elbette budur.

2009 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı hakkındaki değerlendirmelerin, sırası ve yeri geldiğinde Grubumuzun değerli üyelerince ayrıntılı olarak yapılacağını bu vesile ile ifade etmek istiyorum.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Hepinizin bildiği gibi Türkiye, yaklaşık yarım yüzyıldır ekonomik ve mali sistemini bir esasa oturtmaya, küresel fırsatlar, toplumsal riskler ve siyasal sistem arasında bir denge kurmaya çalışarak bugünlere kadar gelmiştir.

Yaşadığımız tecrübeler ülkemizin ekonomik sorunlarına paralel olarak ardı ardına gelen siyasal, sosyal, ahlaki ve asayiş alanlarında katmerli sorunların da baş gösterdiğini ortaya koymaktadır.

Yıllardır tekrarlanan, önce ekonomik kriz, sonra siyasal istikrarsızlık ve nihayetinde toplumsal bunalım döngüsü; ülkemizde demokrasinin kök salmasının, sağlam ve milli bir ekonomik iklimin ortaya çıkmasının, dengeli bir mali yapı oluşmasının ve hakkaniyetli gelir paylaşımı ile ahlaki bir sistemin yerleşmesinin önündeki en önemli engellerdir.

Ülkemizin, milletimizin ve vatandaşımızın sorunlarına eğiliken ekonomik gidişata dikkat etmeyen, tehlikeleri ciddi bulmayan, tedbirleri vaktinde almayan siyasal iktidarların verecekleri en büyük zarar, kendilerinden önce milli varlığımıza ve toplumsal geleceğimize yönelik olacaktır.

Bu nedenle, yaşanacak bir ekonomik krizin ve yoksullaşmanın hiç kimseye siyasi bir fayda sağlaması, bunun bir sinsi fırsatmış gibi beklenmesi, basit hesaplarla krize davetiye çıkartılması, yüreğinde millet ve insan sevgisi olan hiç kimse için düşünülemez bir seviye kayıbdır.

Ancak, bu kez karşımıza çıkan ekonomik kriz ortamı, ülkemizin bundan önce yaşadığı kronik kriz sonuçlarından daha önemli ve vahim bir gelişme ile birlikte, milli birlik ve beraberliğimizin yara aldığı ve kardeşliğimizin ulu orta tartışıldığı daha tehlikeli bir dönemde kendini göstermiştir.

Yeni bir yüzyılın henüz sekizinci yılı geride kalırken, ülkemizde ve komşularımızda; kanlı çatışmalar, başkaldırı provaları, terör eylemleri ve sabotajlar, adaletsizliklerin neden olduğu ahlakteki çöküntü ve yoksulluktan kaynaklanan çaresizlik, önümüzdeki yılların çok zor geçeceğini işaret etmektedir.

Üzülerek ifade etmeliyim ki; işsizlik, durgunluk, hayat standardının düşmesi ve benzeri açmazlar sosyal patlamalara çok müsait bir ortam hazırlamaktadır.

Bu anlayışla, siyasi, ekonomik ve sosyal problemlerin neden olduğu derin umutsuzluğun ve sisteme dönük güvensizliğin, devlete ve hükümete karşı öfkeye dönüşebilme riski üzerine herkesin gerçekçi bir analiz yapmasının zamanı gelmiştir.

Değerli Milletvekilleri,

Milliyetçi Hareket Partisi'nin siyaset anlayışının öznesi insan, nesnesi devlet, yüklemi demokrasi, cümlesi ise millettir.

Partimiz, bunlardan birini diğerine, milleti, devleti ya da demokrasiyi ötekine tercih ederek yapılacak sözde yaklaşımların eksik, kusurlu ve sakat olacağına veya bunlardan birinde neden olunacak tahribatın çok önemli beka meselelerine yol açacağını öngörmektedir.

Bu nedenle, konuşmamın bu bölümünde, adına bütçe yaptığımız Türkiye Cumhuriyeti'nin ve büyük Türk milletinin varlığını, birliğini ve devamlılığını tehdit eden başlıca riskler ile bunların çözümü konusundaki değerlendirmelerimi Yüce Meclisle paylaşmak düşüncesindeyim.

Maddi yokluklar ve stratejik sarsıntıların arasından, muhteşem bir mücadele ile doğmuş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin 85 yıllık yolculuğunda aldığı önemli mesafeyi küçümsemek, hor görmek, adaletli bir değerlendirme olmayacaktır. Bu süre içinde ülkemiz ve milletimiz elbette ki birçok başarılarla imzasını atmıştır.

Daha müreffeh bir toplum, daha kalkınmış bir ülke, daha kudretli bir devlet, daha sağlam bir millet yapısı bu süre içinde her hükümetin arzusu olmuş, bu uzunca dönemde her siyasal görüş bu alanlarda az ya da çok katkı sağlamıştır.

Devlette devamlılık, hizmette süreklilik vardır. Bugüne kadar yapılmış bütün güzel işlerin ve gelişmelerin hakkını teslim etmeyi ve emeği geçenlere şükranlarımızı sunmayı bir kadirşinaslık olarak gördüğümü belirtmek istiyorum.

Ancak, Türkiye'mizin bu yolculuğunda, kalkınma, demokratikleşme ve milletleşme yolundaki yetersizliklerin ve noksanların, özellikle siyasi vizyon eksikliği ile birleşince bugün karşımıza çok ciddi toplumsal ayrışma ve çözülme tehlikesini çıkardığını üzümlere ifade etmek durumundayım.

Bugün ülkemiz ve milletimiz, yıllardır birikmiş sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel sorunlarını aşamamış olmanın zafiyetiyile ve özellikle altı yıllık Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetinin “yüzleşme, ezber bozma, tabuları yıkma” adı altında tekrarladığı yanlışlarıyla beka düzeyinde tehlikelerle karşı karşıya bulunmaktadır.

Bunları yok farz etmek, iyimser ifadelerle üstünü örtmek, geliştik, kalkındık, büyüdük, itibarımız arttı gibi sanal söylemlerle pembe tablolar çizmek, ya da alt kimlikleri nakarat halinde tekrarlayıp durmak önümüze çıkan gerçekleri asla değiştirmeyecektir.

Karşılaşılan tehdit, milletimizin bin yıllık kardeşliğini ve milli kimliğini ayrıştırmaya yönelik sosyolojik kırılma; üniter devletimize yönelik egemenlik paylaşımı ve topraklarımızın bir

bölümünü yönetememe tehlikesinin baş göstereceği siyasal çözüme sorunudur.

Mutabık kalınacak ciddi, kalıcı ve köklü çözümlerin uygulanmasında gecikilmesi halinde, kapanması mümkün olmayan derin yaraların açılacağı, milli birlik ve bütünlüğümüzün onarılamayacak kadar zedeleneyeceği çok tehlikeli bir süreç, maalesef Türkiye'nin karşısındadır.

Gerek ihmal, gerek tahrik, gerekse dayatmalarla geline nokta, Cumhuriyetin kuruluşu ile elde edilen kazanımların, devlet ve millet hayatımızın temelini oluşturan kurucu ilkelerin ve bizi bir arada tutan kardeşliğimizin keskin bir yol ayrımına yaklaştığını ortaya koymaktadır.

Hepimizin arzusu olan çağdaş ve müreffeh bir topluma ulaşmada, tek seçenek paketi olarak dayatılan "demokratikleşme, çok kültürlülük, alt kimliklerin siyasallaşması, ana dilde eğitim, bölücülüğe ve teröre af ile yerel yönetimlere alabildiğine özerklik" gibi yıkım projelerine hepinizin dikkatini çekmek isterim.

Bu taleplerin siyaset eliyle ilerleme kaydetmesi ve zemin bulması halinde, bu badireden ne devletimizin, ne de milletimizin bütünlük ve birlik içinde çıkması mümkün görülmemektedir.

Bilinmelidir ki, en az bin yıllık muhteşem bir kaynaşma ile yükselerek vücut bulmuş büyük "Türk Milleti"nin, alt kimliklere doğru dönüş ve kıvrılış göstereceği böylesi bir gelişmenin yaşanması halinde, Cumhuriyetimizin üzerinde yükseldiği milli devleti ve üniter yapıyı korumak ve yönetmek, tamamen imkânsız hale gelecektir.

Adına ne denirse denilsin, ister çağdaşlaşma, ister Avrupalı olma, ister demokratikleşme; göz yumulan kimlik tahriklerine, verilen tavizlere devam edilmesi ve bu taleplere önümüzdeki dönemde anayasal kılıf ve zemin hazırlanması, Yüce Meclisin varlık nedenini inkâr anlamı taşıyacaktır.

Bunun gerçekleşmesi halinde, toplumun Türk Milleti'ne olan mensubiyet bağlarını kopartmadan korumak ve aynı geleceği, aynı coğrafyada, aynı devlet çatısı altında paylaşma arzusunu canlı ve diri tutmak zor olacaktır.

Biliniz ki, bu uyarılar asla bir vehmin ve aşırı hassasiyetin ürünü değil, bütün dikkati aziz millet varlığının bekasına odaklanmış bir siyaset hareketinin çok ciddiye alınması gereken uyarıları ve öngörüleridir.

Bugün gelinen aşamada, artık açıkça dillendirilen, "federasyon, ayrı bayrak, ayrı eğitim dili, ortak kurucu halk, çokluklar devleti, özyönetim ve hatta ayrılma tehditleri" gibi talepler karışımızdaki tehlikenin boyutlarını gözler önüne sermektedir.

Ancak, burada asıl önemli olan, Türkiye'nin karşısına çıkarılan bu süreci yönetebilecek, tehditleri bertaraf edebilecek ve asal mevcudiyeti koruyabilecek inanca, değerlere, stratejiye ve vizyona sahip kadrolar tarafından yönetilmiyor olmasıdır.

Ülkemizin içinde bulunduğu yakın coğrafyada yaşanan gelişmeler de Türkiye'nin sürüklendiği olumsuz süreci hızlandırıcı rol oynamakta, ne üzücüdür ki çözüm adı altındaki yabancı dayatmaların bölgesel senaryolarla beslenmesini kaçınılmaz hale getirmektedir.

Hükümetin teröre desteğini sürdüren Irak'taki yerel yönetimle; iddialarından vazgeçmeyen Ermenistan'la; uzlaşmaya asla yanaşmayan Kıbrıs Rum Yönetimiyle; talep listeleri bir türlü bitmeyen Avrupa Birliğiyle ve komşularımızı tanzim etmeye çalışan Amerika ile olan ilişkilerinizi bu çerçevede ele almak gerekecektir.

Son zamanlarda ortaya çıkıp tarihle yüzleşme adı altında, utandıkları geçmişimizi yargılayarak tam bir işbirlikçi refleks gösteren sözde aydınlar da bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Bu itibarla, sıraladığımız gerçek gündemle, ülkemizin yüzleşmeye başlaması için yaptığımız siyasi hamleler, partimizin öncelikli siyaset tercihi ve vazgeçilmez milli sorumluluğudur.

Çünkü Milliyetçi Hareket, bu sorunların toplum ve siyasetçi tarafından doğru değerlendirilmemesi ve önemine göre sınıflandırılmaması halinde, üretilecek sözde çözümlerin Türkiye'yi yeni ve daha büyük sıkıntılara sürükleyeceğinin farkındadır.

Değerli Milletvekilleri,

Bugün karşı karşıya bulunduğumuz temel sorun, milli ve manevi değerlerimizin toplumsal çatışma alanına dönüştürülmesi ve Türkiye'nin köken, inanç ve mezhep temelinde çok tehlikeli bir ayrışma ve cepheleşme sürecine çekilmek istenmesidir.

Elbette ki, çağdaş ve modern bir millet ve devlet yapısı için almamız gereken çok mesafe, müreffeh ve hakkaniyetli bir toplum oluşturabilmek için yapmamız gereken çok işler vardır.

Ve İnsanın karşılaştığı her sorun elbette ki siyasetin ilgi alanındadır ve siyasetçinin sorunudur. Bu sorunların ise öncelikli konuşma ve çözüm yeri Yüce Meclis çatısıdır.

Ancak siyasetçinin bir sorumluluğu da, sorunları milletin temel değerleri ekseninde çözmeye çalışmak ve çözüm alternatiflerini binlerce yılda oluşmuş milli değerler sisteminin içinden arayıp çıkartabilmektir.

Bu açıdan birileri millet kimliği dışında yeni arayışlar ve talepler talep ediyor diye milleti bu talepler üzerinden yeniden adlandırmak; devleti bu taleplere göre yeniden tanzim etmek, emsali görülmemiş bir yıkım olacak ve bitmeyecek başka ayrışma taleplerinin önünü açacaktır.

Nitekim, Milliyetçi Hareket Partisi olarak yüce Meclis çatısı altında temsil edildiğimiz 2002 yılında, aralarında idamı kaldıran, ana dilde yayına ve özel kurslara izin veren yasaların da bulunduğu uyum paketlerine "hayır" oyu verirken temel kaygımız işte buydu.

Maalesef gelişmeler bizi haklı çıkarmış, bu tarihten sonra ne taleplerin sonu gelmiş, ne de verilen tavizlerin ardı arkası kesilmiştir.

Kimlik arayışları ile ortaya çıkan mihrakların, Avrupa'nın dayatmalarına rıza gösteren Yüce Meclis eliyle, sözde uyum ve demokratikleşme adına elde ettikleri yasal imtiyazlar bugüne kadar bitmek tükenmek bilmemiştir.

Ulaşılan her aşamadan sonra çıkılan yeni basamak, bir sonraki adımın zemini yapılmış, yeniden başlatılan kampanyalarla bölünmeye ve ayrışmaya giden merdiven birer birer çökülmeye başlanmıştır.

Nerede durulacağı, daha ne kadar taviz verileceği, bölünme taleplerinin hangi aşamada biteceği de belli değildir.

Anayasanın ve yasaların değişimi yoluyla bölücülüğün önündeki engeller birer birer ortadan kaldırarak daha nereye kadar bu sürece refakat edilecektir? Buna artık bir son verilmek mecburiyetindedir.

Biz baştan beri, milleti oluşturan ana gövdeden kopacak kk parçaların meşrulaşarak giderek husumeti krklemesinden ve bütünün ufalanarak sonu gelmeyen ayrışma sürecinin başlamasından endişe etmiştik. Şimdi de ediyoruz.

Bunun oluşmuş bir milleti, sosyolojik anlamda geriye götürecek, boy ve kabilelere dönüştürecek iptidai ve ırki proje olarak görüyorduk. Şu anda da aynı tehlikeyi artan bir vurgu ile söylüyoruz.

Karşımıza çıkacak sosyal, siyasi, kültürel, ekonomik sorunların çözümünde takip edilecek ilkeler; millet varlığının devamını ve gelişmesini sağlayacak, milli devletin bekasını sürdürecek bir ereve içinde ele alınmak zorundadır.

Kavramları kutsayarak ve putlaştırarak, vatansız bir demokrasi arayışını kabul etmemiz; milletsiz bir demokratikleşmeyi dikkate almamız inandığımız siyaset değerleri açısından mümkün değildir.

Yaklaşık ikiyüz yıldır siyasi şekil ve anlam bulmuş olan millet kavramı etrafında açık veya gizli mücadelelerinin bütün hızıyla sürdüğü dünyada, milletleşmenin durdurulmaya çalışılması bizim açımızdan kabul edilemeyecek bir boş hayaldir.

Bedeli kanla ödenerek kazanılmış bağımsızlığımız, bin yıl boyunca sevgi ile yoğurduğumuz kardeşliğimiz, asırlarca alın

terimizle oluşturduğumuz mili varlıklarımız, birlikte yaşanan binlerce yılın ürünü olan milli kültürümüz bu ham hayalin önündeki en büyük güvencemizdir.

Elbetteki, çağdışı bir tek tip vatandaş arayışında değiliz. Herkesin birbirinin aynı olmasını beklemiyor ve hedeflemiyoruz.

Ancak, sonu gelmeyen isteklerin ve verilmesi düşünülen tavizlerin siyasal alt kimlik bilinci oluşturmaya ve bunun yeni tavizler listesi halinde dayatılmasına da izin veremeyiz.

Türkiye'nin milli birliği ve bölünmez bütünlüğü gibi hayati öneme sahip milli beka meselelerinde, siyasetçilerin görüşleri ve duruşlarının zamana ve şartlara göre değişmesini düşünemeyiz.

Başta Sayın Başbakan olmak üzere, bu konuda sorumluluğu olan herkes samimi bir vicdan muhasebesi yapmalı ve Türkiye'mizi ateşe atacak yeni adımlardan ve yanlışlardan dönme basiretini gösterebilmelidir.

Bu vatanın kurucusu ve sahibi olanlar, aziz millet varlığına hep birlikte vücut veren büyük Türk milleti ailesidir. Bulunacak bütün çözüm yolları bu ailenin bağlarını güçlendirmeli; küçülme, zayıflama, yalnızlaşmanın kimseye yarar getirmeyeceği artık anlaşılmış olmalıdır.

Bu ekseninde olmak üzere, hükümeti kapsayıcı millet tanımından uzaklaşarak alt kimlik taleplerini tırmandıracak söylemlerden kaçınmaya; yıllardır bitmeyen bölücü taleplere verilecek yeni tavizlerden uzak durmaya davet ediyorum.

1910'lu yıllar temel alındığında, dönemin küresel gelişmelerine karşı aziz milletimizin yegâne dayanma gücü, birleşme arzusu; vatanseverlerin heyecanı ve direnci ile eşdeğerdi ve ne mutlu ki bunu başardılar.

Bugün de karşımızdaki ayrılma ve bölünme tehlikelerine karşı en önemli direnç ve dayanma noktası; yüreklerinin vatan ve millet sevgisi ile dolu olduğuna inanmak istediğim muhterem milletvekillerinin iradesidir.

Milletvekillerinin yeri ve zamanı geldiği vakit, mensubu oldukları "Gazi Meclis"in anlamına uygun hareket edeceklerine olan inancım tamdır.

Sayın Başkan,

Muhterem Milletvekilleri,

Konuşmama burada son verirken, 2009 yılı bütçesinin Türkiye'miz için hayırlı sonuçlar getirmesi temennisiyle yüce heyetinizi en içten duygularla selamlıyor, saygılarımı sunuyorum.

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

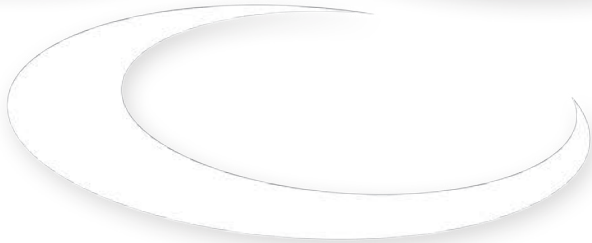
2010 YILI BÜTÇE

KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

14 ARALIK 2009

Sayın Başkan,

Sayın Milletvekilleri,

2010 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Tasarısı hakkında Milliyyetçi Hareket Partisi'nin görüşlerini açıklamak üzere huzurunuzda bulunuyorum.

Bu vesileyle Milliyyetçi Hareket Partisi Grubu ve şahsım adına Yüce Meclis'in değerli üyelerini saygılarımla selamlıyorum.

Bütçe hakkında değerlendirmelerime geçmeden önce geçtiğimiz hafta meydana gelen iki üzücü olayla ilgili düşüncelerimi açıklamak istiyorum.

Bildiğiniz gibi, 7 Aralık Pazartesi günü Tokat'ın Reşadiye ilçesi kırsalında asayiş görevi yaparken, uğradıkları hunhar bir saldırı sonucu yedi askerimiz şehit olmuş ve üç askerimiz de yaralanmıştır.

Henüz bu olayın acısı içinde iken yeni bir acı haberle milletçe sarsıldık.

10 Aralık Perşembe günü Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilçesinde bir maden ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucu, göçük altında kalan 19 işçimiz maalesef hayatını kaybetmiştir.

Çocuk çocuğunun rızkını yerin altında, zor şartlarda temin etmeye çalışırken ve vatandaşlarımızın güvenliği için asayiş görevini yaparken hayatını kaybeden işçilerimize ve aziz şehitlerimize bir kez daha Cenab-ı Allah'tan rahmet diliyorum.

Yakınlarına, milletimize, çalışma ve silah arkadaşlarına sabır ve başsağlığı, yaralılarımıza ise acil şifalar temenni ediyorum.

Bu gibi felaketlerin bir daha yaşanmaması için yeterli tedbirlerin zamanında alınmasını, sorumlularının tespit edilmesini ve gereğini bekliyorum.

Değerli Milletvekilleri

Aralığın onyedisinde İslam dünyası için mukaddes bir dönem olan Muharrem ayına giriyoruz.

Peygamberimizin torunlarının şehit edildiği bu ay, nifakın, fitnenin ve tefrikanın nasıl büyük acılara neden olduğunun en talihsiz ve en üzüntü verici örneğinin yaşandığı tarihi bir ibretin başlangıcıdır. Mazlumların ve masumların acılarını paylaşıyorum.

Bu aydan alacağımız derslerin ve derinden duyacağımız acı anıların başta Türk ve İslam dünyası olmak üzere bütün insanlığın hayırlarına vesile olmasını Cenab-ı Allah'tan diliyorum.

Sayın Milletvekilleri,

Bütçe görüşmeleri hükümet icraatının değerlendirildiği, muhalefetin, hükümetin politikaları hakkında uyarı, tenkit ve tavsiyelerini dile getirdiği TBMM adına önemli bir denetim vesilesidir.

Devletin hangi alanlara ne kadar kaynak ayıracağını, hangi alanlardan ne kadar kaynak toplayacağını gösteren bütçenin kuşkusuz en önemli özelliği, nimet ve külfetin vatandaşlarımız arasında dağıtılırken hangi kıstaslara ve hakkaniyete riayet edildiğinin ortaya çıktığı bir gösterge olmasıdır.

Zira vatandaşlarımızı, yoksulluklarından ziyade, uygulanan politikalar sonucu ortaya çıkan haksızlıklar, eşitsizlikler ve adaletsizlikler daha fazla yaralamakta, daha derin izler bırakmaktadır.

Takdir edersiniz ki, ekonomiyi, siyasetten; ekonomik faaliyetleri sosyal konulardan; ekonomik yorumları güvenlik, asayiş, kültür, dış politika gibi alanlardan ayırmak ve ayrı düşünmek mümkün değildir.

Birbirini doğrudan etkileyen bu girift yapıda, iyi giden bir ekonomide diğer alanlarda ciddi zafiyet olmayacağı gibi, bu alanlarda işler iyi gidiyorsa, ekonominin de iyiye gidiyor olması beklenmelidir.

Ne yazık ki yedi yıldır iktidarda olan Adalet ve Kalkınma Partisinin milletimize reva gördüğü ekonomik ve sosyal tablo;

- Yatırım ve üretimin artmadığı,
- İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü,

- Yoksulluğun derinleştiği,
- Milli ve manevi değerlerimizin istismar edildiği,
- Aile bağlarımızın, toplumsal ahlaki değerlerimizin yerle bir edildiği,
- Gerilim ve kutuplaşmanın yönetim tercihi olduğu,
- Huzurumuzun, kalmadığı, dirliğin hasar gördüğü,
- Kardeşliğimizin yaralandığı vahim bir tablodur.

Bu sosyo-ekonomik dağınıklık ve zayıflık doğal olarak diğer alanlara da sirayet etmiştir.

2009 bütçe yılı, milletimiz açısından üzüntü verici olayların, hoyal kırıklığı ve talihsizliklerin yaşandığı bir yıl olmuştur.

Bizi biz yapan, bir arada tutan ortak değerlerin kaynaştırıcılığı yerine, tarihi ve kültürel derinliği olmayan yapay farklılıkların ayırıştırıcılığı üzerinden siyaset yapıldığı bu dönemde;

İktidar gücü, kronikleşen sorunlara çözüm üretmek için kullanılmak yerine istismar, gerilim ve kutuplaşma yönünde kullanılmıştır.

Sorunlar karşısında başarısızlığa uğranılan her durumda geçmiş suçlama geleneği sürdürülmüştür.

Vatandaşın ekonomik ve sosyal hayatına ilişkin beklentilerinin boşa çıktığının farkına varıldığı her durumda mutlaka bir istismar vesilesi bulunmuştur.

Sistemli gayretlerle yıpratılan devlet ve toplum hayatımızın hemen her alanında yaşanan kutuplaşma ve cepheleşmeler giderek derinleştirilmiştir.

Ekonomik gelişmeler de, yaşadığımız genel bunalımdan farklı bir seyir izlememiştir.

Yatırımlar azalmış, üretim daralmış, borçlanma artmış, yoksulluk derinleşmiş, çığ gibi büyüyen işsizlik sosyal hayatı tehdit eder hale gelmiştir.

Gelir dağılımındaki adaletsizlik, ekonomik kararlardaki ahenksizlik ve sosyal ahlaktaki çöküşün hızlanması ile körüklenmek istenen kardeş kavgası geleceğe umutla bakılmasına mani olmuştur.

İşçi, memur, esnaf, köylü ve emeklilerden oluşan mağdurlar, kendi kaderine terk edilmiş, işsizlik önlenememiş, yoksulluk azaltılamamış, gelir dağılımı adaletli hale getirilememiştir.

Siyasi yönetim şekli ve üslubu, siyasette etik anlayışa duyulan ihtiyacı göstermesi bakımından ibret verici olmuştur.

Yolsuzluk ve yozlaşma artmış, merkezi ve yerel idarelerde kamu kaynakları yandaşlara dağıtılmaya devam edilmiştir.

Yargıya intikal eden yolsuzluklar, hayırsever vatandaşlarımızın inançlarının istismar edilmişlerinin sınır tanımaz bir seviyeye çıktığını göstermiştir.

Siyasi ve ahlaki çürüme devlet ve toplum hayatını kaplamıştır. Bunun sonucunda devlete ve adalete olan güven duygusu zedelenmiştir.

Yürütülen dış politika da milli menfaatlerimiz bakımından kaygı verici olmuştur.

Herkesin huzur içinde olacağı bir güvenlik sistemi ve herkesin adaletine güvendiği bir yargı sistemi tesis edilememiştir.

Vatandaş gerçekten önceliğine alan hakkaniyetli bir yönetim anlayışı uygulanamamıştır.

Etnik bölünmeyi amaçlayan kanlı terör, siyasi ayrılıkçılık hevesleri ve etnik tahrikler artmış, Türkiye tehlikeli bir cepheleşme sürecine sürüklenmiştir.

İnsanlar daha önce komşu, bakkal, manav, işçi, memur, dost ve arkadaş olarak gördükleri kişilerde, etnik köken ve mezhebe dayalı kimlik sorgulamaya başlamışlardır.

Ve bu gidişatın, iddia edildiği gibi barış ve huzurla, demokrasi ve hürriyetle, kalkınma ve refahla, kaynaşma ve kardeşlikle hiçbir ilgisinin olmadığı milletimiz tarafından anlaşılmıştır.

Yüzleşme adı altında milli tarihimizi karalama kampanyaları milli sorunları sözde çözme iddialarıyla hız kazanmıştır.

Bugün geldiğimiz noktada; vatandaşlarımızın geleceğe daha umutlu bakmasını sağlayacak bir ekonomik ve sosyal yapı söz konusu değildir.

Ve bütün bunların milletin gözünden kaçırılması için, aklın, ızanın, gerçeklerin karartılması için maddi çıkar ilişkileri tesis edilen yandaş medya oluşturulmuştur.

Bütün çabalara rağmen hükümetin sipariş verdiği haber ve yorumları yayınlamamakta direnen medya unsurlarına ise baskı ve dayatma başlatılmıştır.

Maalesef, umutlarla başlanıp acı ve talihsiz olaylarla son bulan önceki yıllar gibi 2009 yılı da;

- Ekonomik sorunların hiçbir dönemde olmadığı kadar milletimizi zayıf ve yorgun düşürdüğü,
- Uluslararası ilişkilerin ağır bir zafiyet göstermeye başladığı,
- Ve bölücü saldırıların, devlete ve millete yönelik meydan okumaların toplumda tehlikeli bir gerilim ortamını karşımıza çıkarttığı kaybedilmiş bir yıl olarak hatırlanacaktır.

Sayın Milletvekilleri,

2010 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi; AKP hükümetleri tarafından hazırlanan sekizinci, yeni kamu mali yönetim anlayışına uygun olarak tekemmül ettirilmiş beşinci bütçe olma özelliğini taşımaktadır.

Modern bütçe sistemi, temsili demokrasinin ve kamusal faaliyetlerin öneminin artmasıyla birlikte gelişmiş ve yaygınlaşmıştır.

Elbette çağdaş bütçeleme sistemlerinin gelişimini, demokrasi mücadeleleriyle birlikte ve yan yana yürüdüğünü gözden uzak tutmamamız gerekmektedir.

Öte yandan temsili demokrasilerde, devletin yapacağı harcamaların büyüklüğü ve kapsamıyla, bu harcamaların yapılabilmesi

için millete getirilecek yükümlülöklere, millet adına seçilmiş temsilciler karar vermektedir.

Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu, merkezi yönetim kapsamındaki kamu idarelerinin gelir ve gider tahminlerini göstermekle birlikte, bunların uygulanmasına ve yürütülmesine dair yetki ve izini de içermektedir.

Bütçe, devletin bir yıl içinde yapacağı harcamaları ve elde edeceği gelirleri gösteren ve Meclisimiz tarafından onaylanan ekonomik, siyasi ve hukuki bir belgedir.

Ve bütçe tayin ve tespit edilen devlet politikalarına ulaşmada en önemli mekanizma olarak karşımızdadır.

Devletin amaçlarına ulaşmada en önemli araç olan bütçe, bir tarafta kamu kesimince üstlenilmiş hizmetlerin üretimini gerçekleştirilmektedir.

Diğer yanda ise üretimi özel sektöre bırakılmış alanlarda millet hayatımızda uygun etkiler doğurabilmek için kullanılmaktadır.

Bu kapsamda, bütçeyle milletimize kamusal ve yarı kamusal hizmetler sunulurken gelir dağılımının etkilenmesi, fiyat istikrarının sağlanması, büyümenin hızlandırılması, ekonominin işleyişindeki aksaklıkların düzeltilmesi de gözetilecektir.

Yürütme organının meşruiyetini kazanabilmesi için en başta; bütçenin Meclisimizde kabul ve onayı gerekecektir.

Bu aynı zamanda bütçenin ekonomik işlevinin yanında, çok önemli ve belirleyici bir siyasi fonksiyonun da olduğunu göstermektedir.

Ancak Adalet ve Kalkınma Partisi'nin hükümet etme dönemlerinde, sıradanlaşan, hazırlık aşamalarında gerekli ilgi ve özenin gösterilmediği bütçenin; artık yasal bir zorunluluğun yerine getirilmesinden başka bir anlam ifade etmediğini özellikle vurgulamak istiyorum.

Başta maliye politikası olmak üzere, bütün ekonomi politikalarında öncü ve etkileyici bir rolü olması gereken bütçenin, bu halinden şu an itibariyle çok uzak düştüğünü bu vesileyle ifade etmek isterim.

Ulaşılamayan mali hedefler, yanlış tespit edilen ekonomik parametreler, geleceği okuyamayan analiz noksanlığı sürekli olarak gedikler veren bütçenin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Bu durum ise yıl içinde birçok defa bütçenin bir anlamının kalmadığına dair yorumları beraberinde getirmiştir.

Yap boz tahtasına çevrilen bütçenin, bir yılı tamamlamadan gücünü ve inandırıcılığını tamamen kaybettiğine bu dönemler içinde şahit olunmuştur.

Bunun en son örneği olarak 2009 yılı bütçesini göstermek mümkündür.

2010 yılı bütçesinin içte ve dışta yaşadığımız çok kritik ve olağan üstü hassas bir dönemde görüşmek durumunda olduğumuz hepimizin malumudur.

Gelecek yıl bütçesini ayrıntıları ile değerlendirmeye geçmeden önce; genel anlamda içinde bulunduğumuz başta

ekonomideki sorunlarla ilgili olmak üzere, bazı temel problem alanlarına dönük düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Sayın Milletvekilleri,

Türkiye, başarısız bir yönetim altında varlığı ve bütünlüğü tartışmalı bir hale gelmiş, ardı ardına yaşadığı buhranlarla köşeye sıkışmıştır.

Hareketsiz ve kontrolsüz olarak uçurumun kenarına gelen devlet ve toplum hayatı, hiçbir dönemde olmadığı kadar ciddi beka sorunuyla muhatap olmuştur.

Siyasetteki dengenin ve istikrarın kaybı, toplumda cepheleşmeyi teşvik etmiş, hayatın her alanında yozlaşma, ahlaki çöküntü, değer ve norm zedelenmesi yaşanmaya başlamıştır.

Kültürel gerçeklerimizden ve toplumsal temellerimizden kopan ekonomik sistemle birlikte, milletimiz çok büyük bir açmazın ortasına düşmüştür.

Bu eleştirileri yaparken elbette ki şu gerçeği de göz ardı etmemiz mümkün değildir.

Ülkemizin ekonomik yapısı ve gelişmesi bu zamana kadar, çoğunlukla dinamik merkezler tarafından biçimlendirilmiş, yönlendirilmiş, şartlandırılmış ve sınırlandırılmıştır.

Nitekim ekonomik bağımlılık ilişkisinin belirleyen değil ama belirlenen tarafı olmayı içine sindiren, hatta ayakta kalabilmek için bu süreci hızlandıran AKP kadroları, esasen ekonomik meseleleri samimiyetle çözmeyi hiçbir zaman aklına dahi getirmemiştir.

Diğer taraftan, ekonomik sistemin küresel alana aşırı bağımlı yapısı ve insanı dışlayan mekanik kurgusu, zaten birikmiş sorunların kalıcı olarak çözülmesini zorlaştıran başlıca faktörler arasında yer almıştır.

Piyasanın düzen ve istikrarını, insan mutluluğunun üzerinde gören böylesi anlayışın, elbette ki krizlerden zarar gören milyonlarca vatandaşımızla ilgili bir kaygısı olmayacaktır.

Görünmez bir elin dengeleyici ve yönlendirici misyonuna duyulan derin hayranlık ve beraberindeki teslimiyet, tecrübeyle sabittir ki görünen ve sahip olunan değerlerin tahrip olmasının da gerekçesi ve bahanesi olmuştur.

Bırakınız yapınlar, bırakınız geçsinler felsefesiyle alınan mesafeler, geline aşamalar, sürekli olarak milletimizde büyük kayıplar oluşturmuştur.

Ve bu yaklaşımın ortaya çıkardığı, en azından tetiklediği ve hızlandırdığı ekonomik yıkım, başta ülkemiz olmak üzere yaşadığımız yer küre üzerinde büyük tahribatlara da davetiye çıkarmıştır.

Hatırı sayılı bir süredir serbestleşme ve küreselleşmeyle birlikte yürüyen krizler, finansal işlemlerdeki kontrol ve gözetim eksiklikleriyle birleşince doğal olarak etki alanını daha da genişletmiştir.

Nitekim dünya genelinde, aşırı ve anormal kâr istekleriyle etik değerlerin üzeri örtülmüş, çığırından çıkan bir ekonomik düzenin ahlaki değerlerden uzak alt yapısı oluşturulmuştur.

Bu ekonomik düzenin mağdurları ve kaybedenleri bellidir. Bunlar, dünyanın her yanında yaşayan ve aralarında milyonlarca vatandaşımızın da bulunduğu milyarlarca yoksul, çaresiz, umutsuz ve sağlıksız kitlelerden başkaları da değildir.

Sayın Milletvekilleri,

Küreselleşme; teknolojik gelişmenin belirleyiciliğinde iletişim ve ulaştırma faaliyetlerindeki gelişmeyle gündemdekini yerini her geçen gün sağlamlaştırmaktadır.

Ulus-devletlerin dayandığı politik topluluğun hem sosyolojik mahiyetini, hem de egemenlik haklarını dönüştüren küreselleşme sürecinin dayatmaları krizlerin ortaya çıkmasının bir nedenidir.

Milyarlarca insan, bu dengesiz ve adaletsiz sistem yüzünden; beslenme ve barınma sorunları yaşamakta, yeterli eğitim ve sağlık hizmetlerini alamamaktadır.

Nitekim günde iki doların altında gelir elde eden 1 milyar 300 bin insanın yanı sıra, 500 milyona yakın kişi de günde bir doların altındaki bir gelire ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Bugün yaklaşık 900 milyon insan içilebilir temiz su imkânından mahrum bir halde yaşamaktadır.

Gelecek yıl günlük geliri 1,25 dolardan az olan 90 milyon insanın daha sefalet şartlarına mahkûm olacağı tespit edilmiş durumdadır.

2009 Yılında 1 milyar 20 milyon kişi yeterli gıdadan uzak kalmış, bir önceki yıla göre yaklaşık 100 milyon insan açlığa terk

edilmiştir. Bu rakamlar son 40 yılın en yüksek verileri olarak son derece dikkat çekicidir.

Dünyada 600 milyon yoksul çocuk yaşamakta, bunların yaklaşık 40 milyonu açlık tehlikesiyle karşı karşıya bulunmaktadır.

Her gece 800 milyon insanın aç uyuduğu ve her gün 50 bin kişinin ise açlık ve yoksulluktan öldüğü, dünya genelinde 1 milyar açkin insanın aç olduğu bir manzara insanlığın karşısındadır.

Gelir dağılımındaki adaletsizlik, yoksulluk, işsizlik, terör, iklim değişiklikleri, çevre kirliliği gibi konular insanlığın temel problem alanları olarak göze çarpmaktadır.

AKP iktidarının iştahla eklemlemeye çalıştığı küresel ekonomik düzenin kısa özeti bu şekildedir.

Başbakan'ın Eşbaşkanlığını yaptığı Büyük Ortadoğu Projesi de ifade etmeye çalıştığım bu karanlık tablonun maskelenmiş stratejik ayağını oluşturmaktadır.

AKP kadrolarının ağzından düşürmediği Osmanlı'nın hakkaniyetli cihan nizamı anlayışı; sömürgecilikten, kölecilikten ve yoksulluktan beslenen bu küresel ekonomik sistem ile ve bu insanlık dışı manzarayla nerede benzerlik göstermektedir?

Küreselleşmenin bilançosunda eşitsizlik, yoksulluk, etnik çatışma, coğrafyaların değişmesi, devletlerin parçalanması, ülkelerin bölünmesi kutuplaşma ve silahlanma; mutluluk, refah ve yardımlaşmadan daha ağır basar hale gelmiştir.

Bunun yanı sıra küreselleşmenin; adalet, refah ve işbirliği vaat ettiğini de söylemek şu haliyle çok mümkün değildir.

Ekonomik bağımlılığı artıran bu süreç daha çok, son yıllarda iyice şekillenen bölgesel ittifaklar aracılığıyla önümüzdeki yıllarda çetin geçeceği aşikâr olan ekonomik ve kültürel rekabeti de öngörmektedir.

Bu küresel dayatmalar karşısında, milli devletin temelini oluşturan anahtar kavramlar olan; millet, milliyet ve milli kültürün küreselleşme karşısında ayakta durma mücadelesi alabilmesine artmıştır.

Bunların hemen arkasından da mili egemenlik, demokrasi, dayanışma, bağımsızlık ve onurlu yaşamanın önemi daha da belirginlik kazanmıştır.

Ancak, tehlikelerle dolu olan AB ile müzakere sürecinde söz konusu kavramların hepsi tartışılır hale gelmiştir.

Türk Milletinin kendisine olan inancı zayıflatılarak, millet olma bilincinin köreltilmesine dönük çabalar hız kazanmıştır.

Yeni ekonomi adıyla propagandası yapılan bu adaletsiz küresel düzenin, ulus-devlet yapılarını çözmek ve ayrıştırmak istediği de ortadadır.

Uzunca bir süredir, küresel güçlerin gelişmekte olan ya da az gelişmiş ülkelere demokrasi ve insan hakları kılıfıyla böl, parçala ve yönet politikalarını dayattıkları anlaşılmıştır.

İstikrarsız bir ekonomi; sürdürülebilir ve kontrollü siyasi istikrarsızlığın bir sonucu ve hızlandırıcısı olarak milletimize büyük acılar, zulümler ve sıkıntılar yaşatmaktadır.

Türk milleti böylesi bir mağduriyeti hak etmemektedir.

Fakirlik bir kader, işsizlik mutlak bir son değildir. Olmamalıdır.

Hakkaniyetten uzak bu ekonomik süreç, önce bu sürecin mağduru olan milletimiz tarafından mutlaka değiştirilmelidir, inancımız odur ki değiştirilecek ve tersine de çevrilecektir.

Sayın Milletvekilleri,

Bilindiği üzere, üretimden kopuk, tamamen kâğıt üstü soyut kıymetlerin ekonomik sistemi felç etmesiyle geçtiğimiz yıl dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz ortaya çıkmıştır.

2008 yılında başlayan küresel krizin finansal piyasalardan reel ekonomilere sıçraması ise 2009 yılında gerçekleşmiştir.

Kriz, her ne kadar ABD kaynaklı olarak ortaya çıkmışsa da, uluslar arası ticaret ve kredi piyasaları yoluyla diğer ülkeleri de önemli oranda hakimiyeti altına almıştır.

Ancak, küresel krizin çıktığı ülkeler gerekli tedbirleri alarak, krizin ateşini az da olsa söndürebilmişken, en başta kendi iç çelişkilerinden kaynaklanan düzensizlik ve dengesizliklerle krize yakalanan Türkiye ekonomisi yoğun bakım ünitesinden hala çıkabilmiş değildir.

Ne üzücüdür ki, uzun yıllardan beri değişik dönemlerde ülkemizde ortaya çıkan ekonomik sorunlar, gündemi haklı olarak sürekli işgal etmiştir. Ve AKP iktidarının, Türkiye ekonomisini adeta sürükleyerek tuzağına düşürdüğü kriz hali, bunun en son örneğini teşkil etmiştir.

Cumhuriyet'in kuruluşundan bu zamana kadar geçen 86 yıllık zaman zarfında, artan ve tekrarlayan sıklıkla ve şiddetle ekonomide müzmin krizler yaşandığını inkâr etmek mümkün değildir.

Geçtiğimiz yıl başlayan kriz de dâhil olmak üzere, bunlardan yedisi, ekonomik sistemi derinden sarsan ve toplumsal dengeyi alt üst eden özellikler taşımışlardır. (1929–31, 1958–61, 1978–81, 1988–89, 1994, 1998–2001, 2008–2009)

İlave olarak etki alanı daha dar ve kısa menzilli dört ekonomik kriz daha yaşanmış ve milletimiz için ortaya çıkardığı sonuçları ağır olmuştur. (1947, 1969, 1982, 1991)

Türkiye her on yıllık sürenin sonuna doğru, ya şiddetli, ya da hafif bir krizi mutlaka yaşamıştır.

Yirmi yılda bir görülen ve bu yirmi yıllık dönemlerin sekizinci yılında başlayan krizler (1958, 1978, 1998) olağanüstü şiddet ve uzunlukta olmuş, özellikle 1978 ve 2008 yılı krizleri her açıdan milletimize çok pahalıya mal olmuştur.

Kabul ve itiraf etmek lazımdır ki; ekonomiyi uluslar arası alana eklemlemede fazlasıyla hevesli olmak, ekonominin girdiği kriz çarkına içeriden müdahaleyi etkisizleştirmektedir.

Bu durum, aynı zamanda, krize müdahalede yararlanılacak politik araçları da tesirsiz hale getirmektedir.

Bu çerçevede, ülkemizde dışa açılmanın hem siyasal tercihler, hem dayatmalar ve hem kurumsal bağlantılarla doruğa çıktığı 1990'lı yılların, dünyadan bize yansıyan istikrarsızlaştırıcı tesirlerle çakışması çok normal ve çok doğaldır.

Bahsetmeye çalıştığım bu anormal manzaranın, iç siyasetimizin yarattığı gelgitler sonucunda oluşan kaosla birlikte daha da arttığı ortadadır.

Biliyoruz ki, hükümetlerin her zaman için ekonomiyi denetleyici ve yönlendirici politika aletleri vardır ve olmalıdır.

Etkinlikle kullanılması halinde bunlar, ekonomik krizleri sınırlarken, krizden çıkışı da kolaylaştırabilecektir. Nitekim bütçe politikası bunun en belirginlerindedir.

Ne var ki, AKP hükümetinin izlediği yanlış ve hatalı politikalar neticesinde; bu işaret etmeye çalıştığım hususların hiç birisi gerçekleşmemiştir.

Küresel alanda cereyan eden kriz, içteki olumsuzluklar ve beceriksizlikler sayesinde ve aynı zamanda ekonomik sistemimizin tabiatında yer alan krize yatkınlıkla birleşince ortaya çok büyük maliyetler çıkmıştır.

Ekonomideki laborayı, bir teknenin laborasıyla karıştıran iktidar zihniyeti; tedbir almakta inat edince bugün yaşadığımız ve her alana bulaşan kapsamlı problemlere kapı aralamıştır.

Birbirinden kopuk tedbirlerle krize karşı mücadele edildiğini iddia eden siyasi iktidar, her şeyden önce ekonomideki açmazları tahlil ve izah edecek bir görüş genişliğine bile sahip olmadığını her fırsatta göstermiştir.

Sadece bir şey yapmış olmak için bazı adımlar attığı anlaşılan AKP hükümetinin, krizi ortadan kaldıracak fikrinin, inancının, gücünün ve kararlılığının olmadığı bugün çok daha net olarak görülmektedir.

Üreten sektörlerin ihmal edilmesi, insanımızın dertlerinin ciddiye alınmaması ve güvenden yoksun sanal makro verilerle ekonominin tasvir ve tahlil çabaları bugüne kadar hiçbir fayda sağlamamıştır.

Bununla birlikte geride kalan yıllarda, kendi dışımızdaki gelişmelerden dolayı yakaladığımız ekonomideki avantajlı pozisyonun, vatandaşımızın hayat standardında kalıcı ve etkili sonuçlar doğurmaması, iyileşme ve gelir artışının iktidara yakın küçük bir azınlıkta ortaya çıkması işlerin iyiye gittiğinin işareti sayılmamalıdır.

Bu çelişkilerle dolu özürlü manzarayı ülkemiz genelinde bir başarı olarak takdimde ısrar eden Başbakan Erdoğan, yoksullaşan, işsiz kalan, çaresizliğin acımazlığında kıvranan milyonları hamasetle avutmaya çalışmıştır.

Türkiye'yi baştanbasa saran ve sosyal yapıyı sarsan krizi hala teğet edebiyatıyla tevil etmeye çalışan iktidar tedbirde çok geç kalmıştır.

Ve olumlu etkileri konusunda ciddi şüphelerin çok fazla olduğu paketlerle krizi savuşturacağını zannetmiştir.

Büyüme, kalkınma ve zenginleşmeyi yalnızca rakamlarda arayan iktidar zihniyetinin vatandaşımızın içine düştüğü ekonomik zorlukları çözmesi bir tarafa, anlamasının dahi ihtimal dâhilinde olmadığı gelişmelerle ortaya çıkmıştır.

Takdir edersiniz ki, ekonomide sayılar ve rakamlar önemlidir, ancak, her rakamın arkasında insanımızın acıları, gözyaşları ve dertlerinin bulunduğunu unutmamak lazımdır.

Küçük bir rakam ve yüzde çok sayıda insan için iş veya işsizlik, açlık veya tokluk, çare veya sıkıntıdır.

Sayın Milletvekilleri,

1929 ekonomik krizi dışında, yaşadığımız ekonomik krizlerin hemen hepsinin ağır bir siyasi faturası olmuştur.

Soğuk savaş yıllarında yaşanan 1958 ve 1978 krizlerini, askeri darbe, demokrasinin askıya alınması ve siyasi parti kapatma süreçleri izlemiştir.

Milletimiz uzunca bir süre bu müdahalelerin neden olduğu siyasi çalkantılarla sarsılmıştır.

Her ekonomik kriz, peşi sıra demokratik sistemin tartışılmasını beraberinde getirmiş, bundan en fazla zararı elbette büyük milletimiz yaşamıştır.

Çalkantı, kriz, askeri müdahale ve dışa bağımlılık, birbirini izleyen ve iç içe geçmiş süreçler olarak ülkemizin talihsiz ve demokratik olmayan bir alışkanlığı haline gelmiştir.

Hem ekonominin, hem demokrasinin kısır döngüsü olarak tanımlanabilecek bu fasit daire, geride kalan yıllarda büyük kayıplarımıza neden olmuştur.

Bununla birlikte ülke çıkarımıza uygun düşmeyen, milli gerçeklerimizle bağdaşmayan, hatta kimi zaman mantık dışı ekonomi politikalarıyla da yüz yüze gelinmiştir.

Bugün de, dışarıya hevesle bağlanan ve geleceğini dış bağlantılarda arayan AKP iktidarı, bu anlayışının doğal sonucu olarak,

insanımızın refahını, uluslar arası kuruluşların raporlarında, borsa endekslerinde, küresel finans kurumlarının himmetinde aramaktadır.

Olumlu olduğuna inandığı en küçük veriyi bile başarı gibi takdim etmekten başka seçeneği kalmamış Başbakan Erdoğan'a, sadece sokaklara, caddelere, pazarlara, çarşılar, tarlalara, bostanlara, fabrikalara bakarak insanımızın ne hale geldiğini görmesini tavsiye ediyorum.

Buna ilave olarak, uluslararası yalancı şahitlere sığınarak ortada duran gerçekleri değiştirmeye çalışanları, içinden çıkmakta bir türlü başarılı olunmayan krizlerin sosyal sonuçlarına da bakmaya davet ediyorum.

Nitekim her krizin kaybedenleri bellidir ve onlar da milyonlarca dar ve az gelirlili insanımızdan başkası olmamıştır.

Krizlerin yanlış politika ve öngörü hatalarından çıktığı, savruk ve sorumsuz uygulamalarla daha da derinleştiği aşikârdır.

Ayrıca ekonomik dengesizliğin, siyasal ve toplumsal bunalımlara anında dönüştüğü bu zamana kadarki tecrübelerle sabittir.

Yedi uzun yıldır iktidar sorumluluğunu taşıyan Adalet ve Kalınma Partisi, kendisine tanınan fırsatları birer birer heba etmiş, en müsait şartlarda dahi ekonomik problemleri çözememiştir.

Ekonominin, dış etkenlerdeki gelişmelerden dolayı oransal büyümesini ve sanal gelişmesini de yanlış yorumlamıştır.

Nitekim dünya büyüme oranlarının, yüzde 4 ile 5 arasında seyrettiği bir dönemde, Türkiye ekonomisi de bundan kendine düşen hisseyi almıştır.

AKP hükümetince, iftiharla her ortamda propagandası yapılan bu ekonomik büyüme; esasen 2005 yılından itibaren gerilemeye başlamış, 2006 yılından sonra bu düşme daha da belirginlik kazanmıştır.

2003–2007 döneminde, ortalama yüzde 6,9 olan GSYİH artış oranı 2008 yılında yüzde 0,9 olarak gerçekleşmiştir.

2008'in ilk yarısında yüzde 4,9 büyüme olarak hesaplanan GSYH'daki değişim, küresel krizin etkilerini gösterdiği 2008'in ikinci yarısında yüzde 2,7 oranında düşüş olarak gerçekleşmiştir.

2009 yılına gelindiğinde, yılın ilk çeyreğinde GSYİH'daki daralma yüzde 14,3 olarak gerçekleşerek son yılların en yüksek seviyesine çıkmıştır.

GSYİH'daki daralma 2009 yılının ilk altı aylık döneminde, 2008'in aynı dönemine göre yüzde 10,6 oranında gerçekleşmiştir.

İşsizlik, sözde büyümeye rağmen artmaya devam etmiş, Türkiye; Güney Afrika ve İspanya ile birlikte işsizliğin en yüksek olduğu üç ülkeden birisi haline gelmiştir.

Dış talepte yaşanan düşüş neticesinde imalat sanayinin daralması ve ülke içi ekonomik faaliyetlerin azalmasıyla işsizlik oranlarında 2008 ve 2009 yıllarında büyük artış yaşanmıştır.

2007 yılında yüzde 10,3 olan işsizlik oranı, 2008'de yüzde 11'e çıkmış, 2009 yılı şubat ayında yüzde 16,1 olarak yıl içindeki en yüksek seviyeye ulaşmıştır.

"Kriz teğet geçti, en az etkilendik, bize bir şey olmaz", denildikçe; yüzbinlerce vatandaşımız işsiz kalmış, fabrikalar kapanmış, her ocaktan feryatlar yükselmiştir.

Krizle fırsat gözüyle bakıldıkça, kriz acı ve katlanılmaz yüzünü daha çok yoksulluk, sefalet ve şikâyet olarak göstermiştir.

Bugün evler, sokak araları, kahvehaneler, küçümşenen kriz nedeniyle çaresizliğe mahkûm olmuş insanımızla doludur.

Nereden nereye geldik diyerek, dönem dönem kendi iktidarıyla, önceki dönemleri karşılaştıranların, gerçekten de Türkiye'yi nasıl içinden çıkılmaz duruma soktuğu ortadadır.

Ekonomiyi borsa endekslerinde, faiz oranlarında, döviz kurunda arayan ve bu alanlardaki gelişmelerle izah etmeye çalışan ekonomi algısından başka bir şey beklemek de mümkün değildir.

Sayın Milletvekilleri,

Takdir edersiniz ki, hayatımızın her alanına nüfuz eden bütçeyi burada bütün yönleri ile ve ayrıntılı olarak analiz edecek zamana sahip değiliz.

Bu konuları bütçe ile ilgili müzakereler esnasında Grubumuzu temsilen söz alacak olan arkadaşlarım Yüce Meclise görüşlerimi de detaylarıyla ifade edeceklerdir.

Buna rağmen, 2010 yılı bütçesi ile ilgili olarak genel bir değerlendirilmeyi sizlerle paylaşmak istiyorum.

2009 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanununda başlangıçta; merkezi yönetim bütçe giderleri 259 milyar 156 milyon TL, bütçe gelirleri de 248 milyar 758 milyon TL olarak öngörülmüştür.

Bu çerçevede, 2009 yılında 10 milyar 398 milyon TL bütçe açığı hesaplanmış ve bütçe açığının GSYİH'ya oranının ise yüzde 0,9 olarak gerçekleşeceği tahmin edilmişti.

Ne var ki, baştan itibaren, temelsiz ve ekonominin gerçeklelerinden kopuk olarak hazırlandığını dile getirdiğimiz 2009 bütçesiyle ilgili görüşlerimizde ne kadar haklı olduğumuz bir kez daha ortaya çıkmıştır.

2009 yılı Ocak-Ekim döneminde, bütçe giderleri 218 milyar 600 milyon TL, bütçe gelirleri ise 175 milyar 368 milyon TL olarak gerçekleşmiştir.

Bu dönemde bütçe açığı da geçen yılın aynı döneminde göre yüzde 784,7 artmış ve 43 milyar 232 milyon TL düzeyinde oluşmuştur.

Hükümetin öngörüsüzlüğü ve önlem almada son derece isteksiz olduğu kriz nedeniyle; kamu giderlerindeki artış ve gelirlerdeki azalma sebebiyle bütçe açığının 2009 yılı sonunda 62 milyar 824 milyon TL; bütçe açığının GSYİH'ye oranının ise yüzde 6,6 olarak gerçekleşmesi gündeme gelmiştir.

Bu haliyle AKP iktidarı bütçeyi, hiçbir anlamı ve önemi kalmayan bir kağıt tomarı haline dönüştürmüştür.

Özellikle bütçe büyüklüklerinin dayandığı, içinde bulunduğumuz yıl için söz konusu olan yüzde 4'lük büyüme tahmininin abartılı olduğunu, 2009 yılı bütçesinin görüşülmesi esnasında ve sonrasında yaptığımız ikazlarla sürekli gündeme getirmiş, ancak hükümeti aymazlığından bir türlü döndürememiştik.

Oysaki geride bıraktığımız aylardaki gelişmeler; bu uyarılarımızda da ne kadar haklı olduğumuzu göstermiş, nitekim 2009 yılında Türkiye ekonomisinin yüzde 6 küçüleceği ortaya çıkmıştır.

Ne var ki, Türkiye ekonomisinin 2009 yılındaki acı derslerinden kendi hissesine düşen sonuçları almakta direnen iktidar partisinin hazırladığı 2010 yılı bütçesi yine umut verici olmaktan uzaktır.

Bu defa da, 2010 yılı ekonomik büyümesinin yüzde 3,5 civarında gerçekleşmesi ve izleyen yıllarda kademeli bir şekilde yükseleceği tahmin edilmektedir.

Orta Vadeli Programda ve bütçede yüzde 6 düzeyinde bir küçülme hedefinden sonra, Türkiye ekonomisinin 2010 yılında nasıl olurda yüzde 3,5 oranında büyüyeceği hususu izah muhtaçtır.

Finansman kaynaklarının açıklanamadığı, yükselen kamu açıkları ve kamu borçlanma gereğinin ve bunun tetikleyeceği enflasyonist etkilerin bütçede göz ardı edildiği ortadayken bu büyüme seviyesine ulaşılmasının mümkün olmadığı şimdiden belirginlik kazanmıştır.

Ekonominin uzun yıllardır 2009'da olduğu kadar daralmadığı ortadadır.

Bu kusurun ise başlı başına hükümetin krizi önemsememesinden ve lazım gelen tedbirleri almamasından kaynaklanmış olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

İlave olarak yedi yıldır tek başına hükümet olmasına rağmen, AKP'nin ekonominin yapısal sorunlarını çözmekte başarısız olması, ortaya çok kötü bir tablonun çıkmasına da neden olmuştur.

Ekonomik krizin temelde ve öncelikle reel sektörü baskı altına almasına rağmen, gelecek yıl bütçesinde reel sektörü rahatlatacak hiçbir tedbire yer verilmemesi tam bir AKP klasiğidir.

2010 yılı Merkezi Yönetim Bütçesinin; ülkenin dört bir tarafına ihtiyaç duyulan yatırımı götüren, reel kesimi destekleyen, ekonomik gelişmeye odaklanmış, refahı dikkate alan bir bütçe olmaktan tamamen uzak olduğu bütün yönleriyle ortaya çıkmıştır.

Krizin etkisiyle bozulan kamu mali dengelerinin düzelmesi yönünde önümüzdeki yılda da ümitvar olmamızı sağlayacak bir gelişme söz konusu değildir.

2010 yılı Merkezi Yönetim Bütçesinin giderleri; 286 milyar 928 milyon TL, gelirleri 236 milyar 794 milyon TL, bütçe açığı ise 50 milyar 134 milyon TL ve faiz dışı fazlanın da 6 milyar 616 milyon TL olarak gerçekleşeceği öngörülmüştür.

Bu kapsamda 2010 yılı bütçesi krizden çıkışı sağlamayacak, krizi toplumsal yapıya daha çok yayacak bir nitelik gösterecektir.

Bütçe açığındaki tehlikeli artış başkaca bir yorum yapmamıza gerçekten de mani olmaktadır.

2010 Merkezi Yönetim Bütçesinde faiz hariç bütçe giderlerinin 2009 yılı sonu tahmininden yüzde 9 oranında fazla belirlenmiş olmasına karşın, yüzde 3,5'lük temelsiz büyüme öngörüsüyle; bütçe gelirlerinde yüzde 16,1; vergi gelirlerinde ise yüzde 18,2 oranındaki artış beklentisi gerçekçi ve tutarlı olmayacaktır.

Vergi gelirlerinin GSYİH içindeki payının 2010 yılında 18,8'e çıkarılması hedefinin temelden sakat ve yanlış olduğunu belirtmek isterim.

Ekonominin içinde çırpındığı olumsuz şartlarda, toplam vergi gelirlerinin geçen yıla nazaran GSYİH'nın yüzde 1,5'i nispetinde artırılması da şu haliyle çok zor görülmektedir.

2010 yılı Merkezi Yönetim Bütçesinde giderlerin yüzde 7,6; faiz dışı giderlerin ise yüzde 9 oranında artacağı öngörülmektedir.

2010 yılında GSYİH deflatorünün yüzde 5, TÜFE'nin ise yüzde 5,3 artacağı düşünüldüğünde, 2010 yılında bütçe giderlerinde oldukça önemli reel artışlar olacağı anlaşılmaktadır.

Ayrıca, daralan iç talep, harcama eğiliminin zayıflaması, gelir yetersizliği 2010 yılında 2009 yılına göre gelir vergisi tahsilât artışı hedefinin yüzde 10,2 oranında tahmin edilmesinin çok hatalı ve basiretli bir davranış olmadığını ortaya koymaktadır.

Toplam KDV tahsilâtında 2010 yılı hedefi ise yüzde 21,6'lık bir artışla 52 milyar 744 milyon lira düzeyindedir.

Hükümetin gelir vergisinde yüzde 10,2'lik bir artış öngörmesi toplumun gelirlerinin yüzde 21,6 artmayacağını göstermektedir.

Enflasyon beklentisinin yüzde 5,3; büyüme hedefinin yüzde 3,5 olmasına, tüketimin ve fiyatların artmayacağını öngörülmesine rağmen yüzde 21,6 KDV tahsilât artış hedefi tam anlamıyla bir tutarsızlık örneğidir.

Kamu çalışanlarına yönelik 2010 yılında da altışar aylık dönemler itibarıyla yüzde 2,5+2,5 zam yapılacak olması kamu görevlileri için daha zorlu günlerin habercisi niteliğindedir.

2010 yılı da tarımsal destekleme ve dolayısıyla çiftçi kardeşlerimiz açısından iyi bir yıl olmayacaktır. 2010 yılında tarımsal destekleme ödeneği nominal olarak 2008 yılındaki seviyenin altındadır.

Nitekim 2010 yılı bütçesi bu haliyle; sosyal yönü olmayan, kamu görevlilerini gözetmeyen, milletimizin sorunların altında ezileceğini tescil eden bir özelliğe sahiptir.

Hükümetin 2010 yılı için getirdiği Merkezi Yönetim Bütçe parametreleri ve orta vadeli çerçeve; ekonomiye ivme kazandıracak, Türkiye'nin ilerleyen yıllarda büyümesini ve rekabet gücüne katkı sağlayacak bir kamu yatırım programı uygulanmayacağına işaret etmektedir.

Nitekim 1998–2002 döneminde kamu yatırımlarının milli gelir içindeki payı ortalama yüzde 4,8 olmuşken, 2003–2010 döneminde bu oran yüzde 3,8 olarak gerçekleşmiştir.

2010 yılında toplam kamu yatırımlarında, 2009 gerçekleşme tahminine göre, yüzde 8,2 oranında bir artış öngörülmektedir. Bütçe açısından bakıldığında yatırım ödeneklerindeki artış yüzde 1,4 oranında olduğu görülecektir.

Aynı kategoride yer alan ekonomiler arasında büyümedeki düşüşün en fazla Türkiye'de olduğu, işsizliğin en çok Türkiye'de yükseldiği, ancak bu olumsuzlukların sağlıklı analizi yapılmadan bütçe hazırlandığı net olarak anlaşılmaktadır.

Son olarak şu hususların altını çizmeyi yararlı görüyorum.

2010 Yılı Bütçesi bu haliyle inandırıcı olmaktan uzaktır ve aynı zamanda yetersizdir.

Bundan dolayı Türkiye ekonomisi, önümüzdeki yılı da büyük zorluklar içinde geçirecek, milletimiz adına umut verici gelişmeler yaşanmayacaktır.

Kendisi gibi inandırıcılıktan ve samimiyetten mahrum bir bütçe hazırlayan AKP iktidarıyla gelecek yıl da şimdiden kaybedilmiştir.

Büyük bir ekonomik krizin içinden çıkış arayan ülkemiz, önümüzdeki yılın bütçesiyle hiçbir sorunu aşamayacak, 'ne yapalım dünyada da kriz var' diyen bakış açısıyla hükümet teslimiyetçi tutumunu ekonomide de sürdürecektir.

Bu bütçede hükümet işsizlik sorununun çözümünde devleti devre dışı bırakmış, istihdamı özel sektörün inisiyatifine terk etmiştir.

Ne var ki daha şimdiden 50,1 milyar TL olarak öngörülen bütçe açığı ile özel sektörün kullanacağı finans imkânlarını kendine kullanacağını da ilan ederek özel sektörün yatırım konusunda da önünü kesmiştir.

Sayın Başkan,

Sayın Milletvekilleri,

Kısaca, Türkiyemiz için siyasi ve ekonomik krizler, belirsizlikler, çalkantılar ve gerginliklerle geçen, gelecek için kaygılarımızın derinleştiği kayıp bir yıl olan 2009'dan sonra 2010 yılının da heba edilen bir yıl olacağı anlaşılmaktadır.

Ve, bütün veriler 2010 yılının, içinde bulunduğumuz 2009 yılından daha zor olacağını göstermektedir.

Öngörülen gelirler toplanamayacak, giderler ise hedeflerin üzerine çıkacaktır.

Bu bütçe hesap bilmezliğin değilse milleti aldatma anlayışının bir ürünüdür.

Gerçeklerden uzak, sanal beklentilerle hazırlanan 2010 bütçesinde;

İşçiye, memura, çiftçiye, emekliye, esnafa, işsive, yoksula, dar ve sabit gelirlilere bir umut yoktur.

Müteşebbise, sanayiciye umut yoktur.

Yatırıma, üretime ve istihdama bir umut yoktur.

Eğitime, sağlığa, huzura ve kardeşliğe umut yoktur.

Bütçenin, ülkemizin ve milletimizin geleceğini şekillendirecek tercihleri ve öncelikleri dikkate alan ve ortaya koyan bir vizyonu da yoktur.

Daha mutlu, daha müreffeh, daha huzurlu bir Türkiye'nin de müjdesi yoktur.

Milliyetçi Hareket Partisi olarak samimi beklentimiz; insanlarımızın mutlu, huzurlu ve gelecekte daha umutlu olduğu, devleti, ülkesi ve milletiyle bir ve bütün olarak daha güçlü bir Türkiye'nin birlikte inşasıdır.

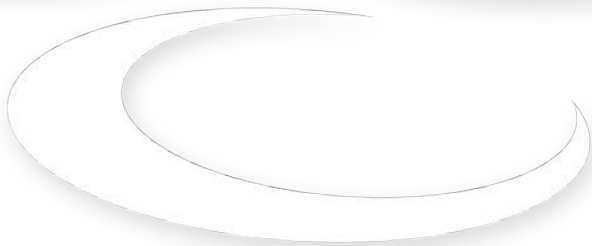

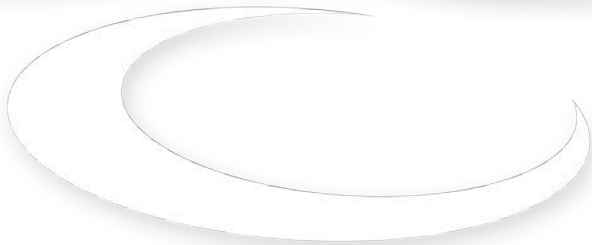
Millet yararına olmayan hiçbir işin içerisinde olmadık, olmayacağız. Biz daima millet yararına çabaların içinde olacağız. Hükümetin bu yöndeki çabalarına da katkıda bulunmaya hazırız.

Bu duygu ve düşüncelerle 2010 yılı Merkezi Yönetim Bütçesinin ülkemize ve milletimize hayırlı sonuçlar getirmesini diliyorum.

Televizyonları başında bizi izleyen vatandaşlarıma saygı ve sevgiler sunuyorum.

Konuşmama son verirken; hepinizi saygılarımla selamlıyorum.

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

2011 YILI BÜTÇE

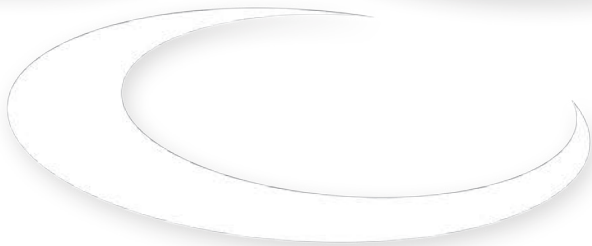
KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

13 ARALIK 2010

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

15 Ekim tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne sunulan 2011 Yılı Merkezi Bütçe Kanun Tasarısı hakkındaki parti Meclis Grubumuzun görüş ve düşüncelerini açıklamak üzere huzurlarınızda bulunuyorum.

Demokrasinin en önemli gereklerinden birisi olan bütçe müzakereleri vesilesiyle yapacağım değerlendirmelere geçmeden önce, muhterem heyetinizi şahsım ve partim adına saygılarımla selamlıyorum.

Konuşmamın başında, son dönemde üniversitelerde yaşanan ve hepimizi derin bir endişeye sevketmesi gereken vahim gelişmeler ve gerilimler üzerinde durmak istiyorum.

Yüksek öğretim gençliği ve üniversiteler Türk milletinin en dinamik, hassas, heyecanlı ve tahriklere açık kesimlerinin başında gelmektedir.

Türkiye üzerinde hesap yapanların yöneleceği ve istismar etmeyi düşüneceği en önemli kaynağın üniversite gençliği olduğu

yaşadığımız ve ağır bedeller ödediğimiz deneyimlerimizle ortadadır.

1970 ve 1980 döneminde dizginlerinden boşanan tahriklerin ve çatışma ortamının acı hatıraları hafızalardaki tazeliğini hâlâ korumaktadır.

Bugün ülkemizi her kademedede yönetenlerin büyük bir bölümü bu karanlık döneme şahit olmuş ve Türkiye'nin nasıl uçurum kenarına getirildiğini yaşayarak görmüştür.

Türkiye'mizin bir daha böyle bir kaos ve çatışma ortamına sürüklenmesini önlemek, iktidar ve muhalefetiyle hepimizin ortak görevi ve sorumluluğu olarak görülmelidir.

Üniversitelerde yangın kıvılcımlarının tutuşturulmak istendiğini, etnik nifak tohumlarının ekilmesine çalışıldığını büyük bir endişe ile görüyor ve izliyoruz.

Bu yangın, ateş bacayı sarmadan önce yerinde söndürülmelidir.

Bunda en büyük görev ve sorumluluğun AKP hükümetine ait olduğu tartışmasızdır.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da başlayan, Ankara'da da devam eden olaylarda Sayın Başbakan ve AKP'nin benimsediği tutum, maalesef bu siyasi görev ve sorumluluğun asgari icaplarıyla uyuşmamıştır.

Türk emniyet güçleri ile öğrencileri karşı karşıya getirmenin ateşle oynamak olduğunu artık herkes idrak etmelidir.

Başbakan ve hükümet yetkilileri üniversite gençliğinin sorunlarına ve bunları dile getirme çabalarına karşı gereken anlayış ve hoşgörüyü göstermek durumundadır.

Türk polisini öne sürerek aradan çekilmek Sayın Başbakanı ve hükümetini vebal ve sorumluluktan kurtaramayacaktır.

Emniyet teşkilatımız olumsuz koşullarda, büyük bir şuur ve fedakârlıkla çok güç bir görevi yerine getirmektedir.

Kanlı terörün hedefi olan, etnik bölücülerin organize ettiği eylemlerde taş ve molotof kokteyllerine vücudunu siper eden kahraman emniyet teşkilatımıza herkes sahip çıkmalıdır.

Polisimizi yıpratmak, siyasi amaçları için kullanmaya çalışmak büyük bir gaflet olacaktır.

Polisimiz de toplumsal olaylarda kanunlardan kaynaklanan görevlerini yaparken ve yetkilerini kullanırken orantısız güç kullanılmamaya dikkat etmeli, kendisini bir çatışmanın tarafı konumuna getirmemelidir.

Üniversite gençliğinin de protestolarını meşru zeminlerde ve meşru yöntemlerle ortaya koymaları, şiddet unsuru içeren eylemlerden uzak durmaları mutlak bir zorunluluktur.

Üniversitelerdeki olayların kontrolden çıkarak kitlesel çatışmalara dönüşmesi hiçbirimizin altından kalkamayacağı büyük bir felaket olacaktır.

Yaşanan son müessif olaylar neticesinde; AKP hükümetinin, üniversite gençliğinin ve emniyet güçlerimizin sağduyunun rehberliğinden, aklın yol göstericiliğinden ayrılmamaları hayati bir önem taşımaktadır.

Üniversite yönetimleri de bu konuda üzerlerine düşeni büyük bir dikkat ve itina ile yerine getirmelidir.

Öte yandan muhalefet partilerinin de bu konuda sorumluluğu olduğu unutulmamalıdır.

Bu bakımdan son yaşanan protesto gösterilerinin Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne taşınması ve ana muhalefet partisinin buna aracılık etmesinin bu sorumlulukla örtüşmediğini bu vesileyle hatırlatmak isterim.

Sayın Milletvekilleri,

Bütçeyi konuşup hakkında yorum yaparken, yalnızca ekonomik ve mali tarafına odaklanmak, konunun bir tarafını ciddi anlamda eksik bırakacaktır.

Zira bütçenin en az bunlar kadar, belki de daha fazla dikkat edilmesi gereken siyasi ve hukuki yönleri olduğu kuşkusuzdur.

Bu yüzden, devletin belli bir dönemde yapacağı harcamaları ve elde edeceği gelirleri gösteren bütçenin bir bütün halinde değerlendirilmesi gerekmektedir.

Bütçenin, millet egemenliğinin somutlaştığı yer olan yüce Meclisimize, hükümetin işlemlerine izin verme ve denetleme imkânı sağlaması en başta siyasi işlevinin bir sonucudur.

Dolayısıyla, aziz milletimiz temsilcileri eliyle, tüm kamu kesimine teorik de olsa hâkim olacak ve kontrolünü sağlayacaktır.

Elbette bunun sağlıklı ve etkili yapılabilmesi güçler arasındaki ayırımın ve görev dağılımının ihlal edilmemesine veya zayıflatılmamasına bağlıdır.

Bütçe özü itibarıyla kaynak tahsis meselesidir ve bu da doğal olarak siyasal bir tercihe dayanacaktır.

Genel olarak her iktidar siyasi önceliklerini, başta maliye ve para politikalarını vasıta yaparak bütçede belirlemekte ve yasa organının onayına sunmaktadır.

Takdir edersiniz ki, bütçenin onay süreci sıradan ve olağan bir işlem olmamalıdır; aksini düşünmek demokrasiye ve millet iradesine hazımsızlık kadar saygısızlık da olacaktır.

Bütçe ve kesin hesap tasarıları üzerindeki görüşmeler aynı zamanda bize, hükümet uygulamalarına yönelik uyarı, tenkit ve öneri imkânı da sağlamakta, milletimizin ve devletimizin sorunlarını daha bütünlükçü ele alma fırsatı sunmaktadır.

Bu söylediklerimin amacına ulaşabilmesi, siyasi iktidarın sözlerimize, eleştirilerimize ve tekliflerimize göstereceği ilgi ve dikkatle mümkündür.

Fakat tecrübelerimiz, AKP iktidarının, bu zamana kadarki kayıtsız ve vurdumduymaz eğilimlerini yönlendiren başına buyruk siyaset anlayışında ne kadar ileri olduğunu da göstermektedir.

Uzlaşmadan ziyade çatışan, işbirliği yerine çarpışan, hoşgörülü olmaktansa kaba güç gösterilerine tevessül eden AKP zihniyetinin hazırladığı bütçelerle; ekonomik gelişmeyi yakalaması ve milletimizin refahını artırması bugüne kadar söz konusu olmamıştır.

Bundan sonra da olması ihtimal dâhilinde değildir.

Nitekim yaklaşık sekiz yıldır olan da budur ve gerçekler tüm aklıyla görmesini bilenler için ortadadır.

Bu itibarla, görüştüğümüz 2011 Yılı Bütçesi'nin de ümit ettiğimiz gelişmelere kapı aralayabilmesi ve milletimizin beklentilerine cevap verebilmesi söz konusu değildir.

Değerli Milletvekilleri,

2011 Yılı Bütçesi hakkında düşüncelerimi sizlerle paylaşırken, pek tabiidir ki önce ülkemizi merkezine alan, ama küresel gelişmeleri de ihmal etmeyen ekonomi politik bir değerlendirmeye ihtiyaç vardır ve son gelişmeleri bu perspektifle el almak için doğası gereği olacaktır.

İnsanlık asırlarca daha iyi yaşayabilmek, daha sağlıklı olabilmek ve hedeflediği mutluluğa ulaşabilmek amacıyla sürekli yeni arayışlara, çabalara ve çalışmalara girişmiştir.

Ancak her defasında savaşlardan, bunalımlardan, yoksulluk ve açlığın neden olduğu sosyal afetlerden yakasını kurtaramamış ve arzuladığı seviyeye bir türlü erişememiştir.

Bugün yaşlı yerkürenin, düne nazaran daha umut verici bir durumda olduğunu söylememiz ne yazık ki zordur.

Küreselleşme dediğimiz çok yönlü dinamik süreç, birçok sancılarına rağmen, Dünya üzerindeki hayat biçimleri hakkında herkese ortak bir fikir vermiş, iletişim araçları sayesinde yoksulluktan harap bitap düşmüş milyarlarca insana zenginliğin ve iyi yaşamının nasıl olacağını göstermiştir.

Küresel sistemin dengesiz ve adaletsiz görünümü bu şekliyle deşifre olmuş ve gerginliklerin, çatışmaların ve sancuların mahiyeti ve niteliği farklı bir boyut kazanmıştır.

Bir tarafta servet ve gelirin muazzam derecede üst üste yığıldığı ülkelere karşı; diğer tarafta sürekli ekonomik sorunlarla boğuşan ve aralarında bizim de yer aldığımız milletlerin varlığı hepimizin malumudur.

İçecek temiz su bulamayan, yiyecek ekmekten mahrum ve başını sokacak bir meskeni olmayan milyarlar, insanlığın nasıl bir rezaletle karşı karşıya olduğunu göstermesi bakımından ibretliktir.

Bu sakil ve son derece rahatsız edici adaletsizliğin çözümü ve temelinden halli bugüne kadar maalesef gerçekleştirilememiştir.

Ekonomik eşitsizliğin neden olduğu nefret duyguları, etnik ve mezhepsel çatışmaların ateşini yükseltmiş, hem yerel hem de küresel terör vahşetine lojistik destek sağlamıştır.

Dünyanın içine düştüğü ekonomik ve siyasi gerilimin kökeninde, elbette tarihsel faktörlerin ve dünden devralınan sömürgeci mirasın etki ve katkısı çok fazladır.

Şaibeli ve insanlık değerleriyle bağdaşmayan emperyal maharetle, kaynak ve imkânlarla ulaşıp zenginleşen ülkelerin, bugünkü çağda demokrasi ve özgürlük savucusu kesilmeleri de bir bakıma kürenin en büyük açmazı ve talihsizliği olmuştur.

Balkanlar'dan Kafkasya'ya, Afrika'dan Okyanusya'ya ve Cebelitarık'tan Kuzey Amerika'ya uzanan geniş coğrafyalarda yaşanan dramlar, facialar ve sistematik kıyım ve ekonomik saldırılar çağımızın gelişmiş ülkelerince hiçbir kural ve ahlaki kaygı gözetilmeden gerçekleştirilmiştir.

Bu itibarla, son beşyüz yıllık zaman zarfında, Avrupa'nın ve Amerika'nın dünyanın toplam gelirinden aldığı pay hızla artarken, Asya ve Afrika'ninki sürekli gerilemiştir.

Ne yazık ki, açgözlülük, bencillik, adaletsizlik ve ihtiras kürenin bir bölümünün istikrarsızlıkların ve kaosların içine girmesine yol açmış ve bunun sarsıntıları bu yüzyıla kadar artarak devam etmiştir.

Aslına bakılırsa, başta ülkemiz olmak üzere, gelişmekte olan ve azgelişmiş ülkelerin yaşadıkları sorunların büyük bir bölümünü burada aramak ve varlığını sürdüren küresel tasarımın altındaki büyük haksızlığı ve adaletsizliği açıklıkla itiraf etmek gerekmektedir.

Güçlünün kazandığı ve sözünün geçtiği mevcut küresel sistemin, sahip olduğu dengesizlikler ve çarpıklıklar artık sürdürülemeyecek noktaya kadar gelmiştir.

İnsanlığın daha iyi ve güzele olan talebi ve bunlara ulaşma gayreti, önümüzdeki yıllarda oyun kurucuların yeniden değişeceği bir dönemin ortaya çıkacağını şimdiden bize göstermektedir.

Gelecek yıllarda küresel ısınmadan iklim değişikliklerine, kadin haklarından gençlik örgütlenmelerine ve çevreci hareketlere; başta internet olmak üzere, iletişim araçlarından teknolojik

gelişmelere kadar ve ideolojilerin yerini almaya aday kimlik politikaları bu değişimde etkili olacaktır.

Küresel ekonomik krizin ortaya çıkardığı gerçekler arasında; geleneksel güç merkezlerinde yaşanan kaymaların tetikleyeceği yeni bir ilişki ağına gidişin belirtileri bulunmaktadır.

Bunda da hayrete düşülecek bir taraf esasen yoktur.

Yüzyıllardır sürekli değişen ve farklı bir noktada dengeye oturan küresel sistemin, önümüzdeki süreçte buna bir kez daha muhatap olması kaçınılmaz gibi durmaktadır.

Ne var ki, Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetinin bu gelişmeleri doğru okuyamadığı ve gerçekçi, ayakları yere basan ve milli politikalar üretmediği de ortadadır.

Türkiye'nin jeopolitik ve jeostratejik gücünü harekete geçirmekten aciz ve bihaber olan hükümetin, sadece küresel alana eklenme niyetiyle avunması ve üstelik bunu da taviz ve teslimiyet döngüsü içine hapsolarak planlaması bu zamana kadar hayırlı ve faydalı bir sonuç doğurmamıştır.

Ekonomiden siyasete, güvenlikten diplomasiye, sanattan spora, edebiyattan bilime kadar mukayeseli bir üstünlüğe sahip olmadan, uluslararası ilişkilerde iddialı olmaya çalışmak hem komik hem de milletimizin aklıyla alay etmektir.

Üstelik iç huzurumuzun hiç kalmadığı ve birlikte yaşama inancına yönelik hain suikastların varlığı biliniyorken; bölgemizde sözü dinlenir bir ülke olduğumuzu dillendirmek ve bu

propagandayı sürekli pompalamak ÷lkemize ve aziz milletimize hiçbir Şey kazandırmayacaktır.

Şehit kanlarıyla çizilmiş sınırlarımızın, üniter yapımızın, kardeşliğimizin ve milli kabullerimizin sorgulandığı bir ortamda, sürekli içi boş bir gelişmeden ve sözde ileri demokrasiden bahsetmek ancak basiretini ve idrakini kaybeden bir hükümetin bastırılmayan çelişki ve bunalımına işaret edecektir.

Siyasi sorumluluk üstlendiği ülkesinin iç sorunları katlanır-ken, dışarıda sıfır sorun hezeyanlarıyla vakit geçiren bir hükümet etme anlayışının etkinliğinden, ciddiyetinden ve samimiyetinden bahsetmek inanın mümkün değildir.

Kaldı ki aziz Atatürk'ün belirlediği ve ilan ettiği 'yurtta sulh, cihanda sulh' ilkesi bizim için vazgeçilmezliğini hala korumaktadır ve başkaca bir hayalperestliğe millet olarak ihtiyacımız olmayacaktır.

Bölgesinde cazibe merkezi olmaya talip ve hakikaten sözü dinlenir ülke haline gelmek için ekonomik ve siyasal alanlarda istikrarlı ve kudretli olmak tartışmasız bir gerekliliktir.

Bunlar olmadan, yalnızca sözde ve propaganda düzeyinde, ülke olarak itibarımızın arttığını ileri sürmek yalandır, sanaldır ve aldatmadan başka bir anlama gelmeyecektir.

Arkasına ekonomik gücünü alamamış, askeri caydırıcılığını sağlayamamış, coğrafyadan kaynaklanan üstünlüğünü göstere-memiş ve beşeri varlığını huzura erdirememiş bir ülkenin küresel düzlemde belirleyici olmasına tarih henüz tanıklık etmemiştir.

Eğer bugün ABD'nin küresel sistemdeki kuvvetinden ve etkinliğinden söz ediliyorsa, bu söylediklerimi siyasetinin ana eksenini yapmasıyla mümkün olduğunu hatırlardan çıkarmamak gerekmektedir.

60 trilyon doları geçen dünya toplam gelirin, yüzde 21'ine yakınını alan ABD'nin, var olan askeri gücüyle iç içe geçmiş bu ekonomik gücü sayesinde kıtalar arasındaki sorun alanlarına doğrudan müdahale ettiği ve yönlendirdiği hepimizce bilinmektedir.

Ülkemizin ise insanlığın toplam gelirinden aldığı yüzde 1,2'lik payla ne yapacağı, sözünün nasıl dinleneceği ve hangi tarihsel hatıraları canlandırarak sürükleyici ve tayin edici bir konumda olacağı belirsiz olduğu kadar da şüphelidir.

Üstelik ordumuzun darbeci olarak gösterilmeye çalışıldığı ve sindirilmek için özel bir gayret sarfedildiği bir ortamda, vatandaşımızı parsellemeyi hedefine koymuş olan bölücü mihraklar da şımartılmışken güçlü ve bölgemizde istikrar abidesi olduğumuza yönelik iddialar tam bir karartmadır ve AKP hükümetinin şuuru- nu kaybettiğinin resmidir.

Bu itibarla, kutlu ceddimiz Osmanlı'nın muhterem hatıralarını istismar ederek; Osmanlı milletler sisteminin tekrar kurulmasıyla ilgili, hem de yabancı başkentlerde düşünce beyanlarında bulunmak aymazlıktan öte, saflık ve gerçeklerden ne kadar kopuk olduğunun bariz bir göstergesidir.

Çatısı altında bulunmaktan övündüğümüz Gazi Meclis milletimizin himmetiyle, yedi düvele karşı verdiği şanlı mücadeleyle

Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuş ve 29 Ekim 1923 tarihinde son sözünü söylemiştir.

Bu tarihe gelesiyeye kadar yaşadığımız ağır tahribatlar, isyanlar, işgaller, toprak kayıpları, maruz kalınan bağımsızlık mücadeleleri milli hafızalarda hala derin bir üzüntü olarak hatırlanmaktadır.

Elbette ecdadımız böylesi bir sonu istememişti ve arzu da etmemişti.

Ancak küresel güçlerin tüm iğrençliğiyle vatanımıza gözünü dikmelerine de mani olunamamış ve karanlık odalarda yaptıkları toprak paylaşımalarının önüne ise geçilememiştir.

Sonucunda bugünkü sınırlarımıza kadar gerileyerek, gidecek başka yerimiz olmadığı hususunda kesin karar, destansı bir kurultuş mücadelesiyle herkese ilan edilmiştir.

Bütün bu gerçekler ortada dururken ve iç bütünlüğümüz bile tartışılır haldeyken, başkalarının tesir altına girip, Türkiye Cumhuriyeti'ni sulandırmaya çalışmak, arkadan dolaşarak ve sözüm ona ilgi uyandıracak projeleri gündeme taşımak asla doğru olmayacaktır ve bunun perde arkasındaki tezgâhlar ülkemizin mahvına sebep olacaktır.

Bilinmelidir ki, hükümler bir geçmişe sığınıyor görüntüsü altında yabancıların projelerine taşeronluk yapanları ve bilerek ya da bilmeyerek buna hizmet edenleri ne Allah ne de aziz milletimiz hiçbir zaman affetmeyecektir.

Sayın Milletvekilleri,

Olması gerektiği gibi kalkınamayışımızın nedenlerini, sürekli ve kararlı bir gelişme gösteremeyişimizin sebeplerini genel olarak Lale Devri'nden beri sorguladığımız bir gerçektir.

Ancak, hala kapsayıcı ve etkili bir yöntem veya çare bulamadığımız da malumlarındır.

Bu uğurda takip edilen yolların, batılılaşmanın hedefe alınarak izlenen prensiplerin, bizi her ne hikmetse hep bir başkası olmaya zorladığı da açıktır.

Değerlerden başlayarak, sosyal ve ekonomik hayatın bütün veçhelerine sokmaya çalıştığımız yabancı bakış açısı, ne yazık ki orijinal ve kendimize özgü kültürel yapıımızı sürekli aşındırmıştır.

Doğu ile Batı arasına sıkışmış ve ilerleyebilmek için Batı'ya yakın olmaya karar vermiş olan milletimizin, muhatap olduğu sorunlar ve sarsıntılar hiç dinmemiş ve azalmamıştır.

Bir tarafta tarih yapan ve kudretli bir millet olduğumuz inancı, diğer tarafta da yabancı sosyal ve ekonomik sisteme geçme ve yerleşme talebi, ister istemez çelişkilerin iyice çoğalmasına ve kabından taşmasına neden olmuştur.

Teknik buluşları ithal ederek geliştireceğimizi zanneden kafa yapısı, bunun arkasındaki zihniyet örgüsünü anlamak için nedense hiçbir zaman, mesai ve emek harcamamıştır.

Kullanımına talip olduğumuz her kavramın, teorinin, teknik ilerlemenin bir zihniyete dayandığı, belirli ve somut bir ihtiyaçtan kaynaklandığı görmezden gelinmiş ya da anlaşılammıştır.

Asırların imbiğinde damıtarak olgunlaştırdığımız milli ve manevi değerlerimizi hakkıyla idrak etmeden çıkılan modernleşme macerası, doğal olarak meyvelerini bize ikram etmemiş ve sorunlarımızla başa çıkabilmede yardımcı olmamıştır.

Refahın, zenginliğin, ilerlemenin, insanlık değerlerinin bizim dışımızdaki toplumlara ait olduğunu sanan çürümüş bir anlayışın problemlerimizin azalmasına katkısı elbette olmayacaktır.

Geleneksel olarak, ekonomik ilişkilerini günlük temin alanına sıkıştıran bir zihniyet örgüsünün de, pazar için üretim ve kar gibi saiklerden ne anladığı belli olmadan, kapitalist ilişki içine girmesi yaşadığımız birçok soruna adeta davetiye çıkarmıştır.

Az önce de belirttiğim gibi, adaletsiz ve eşitsiz küresel ekonomik ilişkiler ağı, doğal olarak koyduğu kurallar doğrultusunda kaynakları ve sermayeyi kendisine çekmiş, milletimizin hanesine işsizlik, gelirsizlik ve yoksulluk düşmüştür.

Bu gerçekler inkâr edilemez bir boyutta ve farklı yoğunlukta hala yaşanmakta ve tüm haksızlığına rağmen sürmektedir.

Tarihi ve toplumsal kabullerimiz üzerine bina edilemeyen ve kendi ihtiyaçlarımızı tatmin etmekten uzak siyasi ve ekonomik tercihlerin getirdiği yer işte bugünkü gibidir.

Karşılaştığımız her sorun karşısında, hazır kalıp arama ve bunu da taklit etme alışkanlığının uzun vadede bedeli ne hazindir ki acı olmuştur.

Hepimizin en başta düşünmesi ve cevabı üzerinde kafa yorması gereken bir soru vardır:

Tarihin belirli bir döneminde, sahip olduğu kudretinden dolayı dünyayı titreten ve hâkim bir güç olan milletimizin, bugün içine düşürüldüğü ataletin ve acziyetin hesabını kim ya da kimler verecektir?

Yenilikçiliğin olmadığı, teknoloji üretiminin yetersiz kaldığı, değişim dinamiklerinin yanlış yorumlandığı ve geliştirici işbirliklerinin bulunmadığı bir ortamda, hep aynı sorun alanları etrafında dolanmanın faturası güç geçtikçe artmaktadır.

İstirham ederim, bir kere düşünün değerli arkadaşlarım:

Bundan bir asır önce hangi sorunlarla yüz yüzeyssek, bugünde benzerleri yok mudur?

Geçmişteki tehlike ve tehditlerin değişik türevlerine bu zamanda da şahit olmuyor muyuz?

Peki, bunlar bizim kaderimiz midir? Ve teslim olacağımız; ne yapalım buraya kadar diyerek sineye çekeceğimiz kara talihin bir eseri olarak mı kabul edeceğiz?

Titreyip kendimize ne zaman geleceğiz? Birbirimizi daha hangi şartlar altında kucaklayıp güç birliği yapacağız?

Ekonomik problemlere daha ne kadar katlanacağız?

Aynı bayrak altında, tek milletin eşit ve onurlu bir üyesi olmanın şerefine sahip olmak varken, daha nereye kadar kardeşler arasında sokulmaya çalışılan nifaklara sessiz kalacağız?

1910'lu yıllarda, milletimizin bölünmesi ve parçalanması için ellerini ovuşturanlarla, bugün aynı kirli amacı taşıyanlar arasında yalnızca bir zaman ve nesil farkı olduğunu katiiyen unutmamalıyız.

Figüranlar farklı olsa da, niyetlerin, emellerin ve fesadın aynı olduğu şüphesizdir.

Balkanlar'ı elimizden koparanları, Ermeni çetecileri üzerimize gönderenleri, vatanımızı esaret altına almaya çalışanları ve kutsal toprakları oyunlarla elde edenleri biz hiç hatırımızdan çıkaramadık.

1919 yılında hangi tezgâhlar varsa, emin olun ki bugünde benzerlerine şahit olmaktayız.

Dünün işgalcileri ve emperyalist mihrakları hem kendileri hem de uzaktan kumanda ettikleri uzantılarıyla, birliğimizi ve bağımsızlığımızı yok etmeye çalışıyordu.

Bugün de masum kavramlarla yarım kalan işlerini tamamlamak için faaliyet içinde olduklarını iyi biliyoruz ve üstelik de muhatap oluyoruz.

Yaşadığımız çağda, en korkunç savaşların demokrasi adına, en feci baskıların özgürlük uğruna ve dehşet verici zulümlerin insanlık namına yapıldığı biliniyorken, esasen kavramların istismar edilmesine çok da şaşırarak lazımdır.

Dün de etnik tahrikler vardı, bugünde bulunmaktadır.

Dün de milletimizi bölmeye çalışanlar vardı, bugünde 36'ya ayırmayı düşünenler faaliyet içindedir.

Dün de aciz yönetimler vardı, maalesef bugünde işbaşındadır.

Türk milletine duyulan kin ve tahammülsüzlük dün de vardı, bugün de değişik boyutlarla varlığını sürdürmektedir.

Başka milletlerin bilim ve teknikte mesafe kaydettiği bir süreçte ve hatta uzaya kadar hâkimiyet alanlarını yayıp, yeni elementler bularak dünyanın gidişatını etkilerken, bizim hep aynı meselelere saplanıp kalmamız kabul edilemez bir insafsızlık ve yanlışlık olacaktır.

Bakınız, Almanya iki dünya savaşının da tarafı oldu ve tam bir yıkıma uğradı. Gelin görün ki, bugün Avrupa'nın en büyük ekonomisi ve dünyanın da en çok ihracat yapan iki ülkesinden birisi haline ulaştı.

Japonya için de benzer şeyleri söylememiz mümkündür ve istenildiği zaman, kültürel güçten alınan destekle nelerin başarılacağını herkes görmüştür.

Millet olarak, karşımıza dikilen engelleri aşamadığımızdan, sorunlarımızı da bir türlü çözemiyoruz.

Takatimizi bitiren, enerjimizi heba eden ve birbirimize düşmemize sebep olan meselelerin aşılabilmesi, bu coğrafyada bağımsız yaşama irademize de darbe vuracaktır.

Bugün geldiğimiz bu aşamada, insanımız güvensiz ve korkular içindedir.

Bu itibarla bugünününden endişeli, yarınınından karamsardır.

Tahammül etmemizin artık imkânsız olduğu, tepkisiz kalmanızın düşünülmemeyeceği bu çarpıklıktan mutlaka kurtulmamız ve zamanın öznesi haline gelebilmemiz için tek bilek ve tek yürek olmamız zorunludur.

Gerçekten de mensubu olmaktan iftihar ettiğimiz büyük Türk milletinin, eğer şartlar elverirse neler yapacağını biliyor ve buna canı gönülden de inanıyorum.

Sayın Milletvekilleri,

Biraz önce de vurguladığım gibi, ülkemizin her alanında sorunlar artmakta ve yaygınlaşmaktadır. Artık insanımız yoğunlaşan problemlere göğüs germekten yorulmuş ve haklı olarak bıkmıştır.

Huzur ve refahın her geçen gün ulaşılabilir bir hedef olmaktan çıkması ve yarınlara dair umutlu bekleyişlerin hayal kırıklıklarıyla yer değiştirmesi, yaşadığımız coğrafyada jeopolitikten doğan girdapların daha da belirginleşmesine ve hızlanmasına neden olmuştur.

Bir gerçeği artık herkesin kabul etmesi gerekmektedir.

Sosyal krizler, cinnet ve cinayet haberleri, yozlaşma ve yolsuzluktaki artışlar, siyasal kaoslar, ekonomik buhranlar, kimlik ve değer aşınmaları; toplumsal yapının zaten zayıf ve yetersiz olan sorun çözme kültürünü tükenme noktasına getirmiştir.

Yine hepinizin şahit olduğu üzere, karşılaştığımız en ufak sorunun büyüyüp çoğalması ve bunun sonucunda toplumsal sistemin anında kamplara ve cephelere bölünmesi sağlıklı bir halin göstergesi değildir.

Özellikle AKP iktidarları boyunca Türkiye maalesef bu dar ve çıkmaz alanın dibine kadar düşmüştür.

Bu anormal görünümün kapsamında gelişme, büyüme ve kalkınma girişimlerinin yalnızca sözde kalacağı, hiçbir anlam ve sonuç doğurmayacağı açıktır.

Bugünkü olumsuz şartlar altında, muhatap kaldığımız ve her gün bir yenisine şahit olduğumuz sorunların üstesinden gelebilmek için öncelikle, meseleleri tarafsız ve kararlı bir biçimde ele alacak ve üzerine gidecek zihni ve fiziki faktörlere ihtiyaç bulunmaktadır.

Elbette ekonomideki belirsizlikler ve kronik hastalıklar en dikkat edilmesi gereken konular arasındadır.

Kim ne derse desin, AKP hükümeti ne türlü bir propaganda yaparsa yapsın, ekonominin istikrarlı ve güçlü yapısından söz etmek imkânsızdır.

Yanlış ve sakat ekonomi politikalarına paralel yürüyen eğri ve bulanık siyaset tercihi, vatandaşlarımızı zayıf ve yorgun düşürmüştür, deyim yerindeyse hayatlarından bezdirmiştir.

Yalnızca rakam ve oranların inşa ettiği sığınaktan gelişmelerin analizi ve dikkatlerin borsa endeksine kilitlenmesi, bir bakıma ekonomiye nasıl bakıldığını da ispat etmiştir.

Özellikle Türkiye ekonomisinin yaşadığı ağır kriz halinin geometrik terimlerle hafife alınması ve 'bize bir şey olmadı' tekerlemeleri, ne kadar inkâr edilse de, milletimizin yaşadığı felaketi bastırmaya yetmemiştir.

Ve ülkemiz tarihinin en büyük krizlerinden birisine Adalet ve Kalkınma Partisi'nin yönetimi altında girmiş, hiçbir izah ve baha-ne bu gerçeği değiştirememiştir.

Unutmayalım ki, 'ne yapalım kriz ABD'de çıktı' ya da 'Avrupa Birliği de sarsılıyor' gerekçeleri ne Başbakan'ı ne de hükümetini sorumluluktan kurtaramayacaktır.

Siyasal bedel ödememek maksadıyla; umut ve güven pompalamaya çalışmanın ve aldatıcı bir iyimserlik havası oluşturmanın iktidar partisine hiçbir faydası olmamıştır.

Kabul etmemiz lazımdır ki; tüm ülkelerde büyümeyi sağlayan olağanüstü elverişli küresel ekonomik iklimin sonucunda, 2005 yılına kadar Türkiye ekonomisi artan bir oranla büyümüştür.

Ancak 2005 yılını takip eden yıllarda, ekonominin kendi iç çelişkisinden kaynaklanan sorunlardan dolayı büyümesi yavaşlayarak, uluslararası risk iştahı ve likidite bolluğuna rağmen irtifa kaybetmeye başlamış ve büyüme hızı hem potansiyelinin hem de muadillerinin gerisine düşmüştür.

Nitekim 2009 yılında büyümedeki düşüş eksi yüzde 4,7 olmuştur.

Adalet ve Kalkınma Partisi hükümet olduğunda, ülkemizle benzer şartlara sahip 149 ülke içerisinde Türkiye en hızla büyüyen 29. ülke iken, 2009 yılında büyüme hızı sıralamasında 136. sıraya inmiştir.

Hatırlanacağı üzere, bu yılın ilk dokuz ayında ortaya çıkan büyüme oranı yüzde 8,9 olarak gerçekleşse de, bu büyüme büyüklük ölçüde baz etkisinden kaynaklanmıştır.

2010 yılı ilk çeyrek büyümesi yüzde 11,8 seviyesinde olduğu halde; üçüncü çeyrekte bu oranın yüzde 5,5'e gerilemesi, baz etkisinin süreç içinde etkisini kaybetmeye başladığını göstermiştir.

Açıktır ki, AKP hükümeti bu zamana kadar üretimi ve çalışanı dikkate alan, işsizliği azaltan bir büyüme stratejisi tespit ve tayin edememiştir.

Ne yazık ki, Türkiye ekonomisi; küresel para tacirlerinin, sıcak para operasyonlarının, uluslararası finans kuruluşlarının insaf ve merhametine tam anlamıyla terk edilmiştir.

Bunlara başarı diyebilmek için ise ancak ve ancak hayata ve gerçeklere kara bir propaganda gözlüğüyle bakmak ve iktidar yandaşı olmak yeterli olacaktır.

İşsizliğin aldığı boyut korkutucu bir noktadadır ve resmi işsizlik rakamına iş aramayıp, ancak çalışmaya hazır kişiler de ilave edildiğinde işsiz vatandaşlarımızın sayısının 5,5 milyona ulaştığı görülecektir.

Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetinin yönetim altında Türkiye ekonomisi; teğet geçme ve krize fırsat gözüyle bakma dışında yeni bir şeyle karşılaşmamıştır.

Bu kapsamda;

- Hesap oyunlarıyla kişi başına düşen gelir rakamları sanal olarak artırılmış,
- Hayat pahalılığı yükselmiş, gıda enflasyonu fırlamış,
- Ülkemiz ithal malların cenneti haline gelmiş, cari açık azmış,
- Toplam borç stoku 741 milyar Türk lirasını aşmış,

- Vatandaşlarımızın toplam borcu 159,2 milyar Türk lirası olmuş,
- Bankaların yüzde 41,9'u; sigorta şirketlerinin yüzde 63'ü yabancıların eline geçmiş,
- Başta elektrik dağıtım şirketleri olmak üzere kamu varlıkları satılmış ve bütçe açıkları kapatılmış,
- Vatandaşlarımız dünya'nın en pahalı benzinini almak zorunda bırakılmış ve et fiyatları anormal seviyelere çıkmış,
- Ve ekonomideki alabolarlar milyonlarca insanımızı aç ve yoksul bırakmıştır.

Ekonominin yapısal sorunları ciddiyetle ve kararlılıkla ele alınmadığı gibi; sosyal gelişmenin, sağlıklı ve istikrarlı bir büyümenin önündeki engeller de kaldırılamamıştır.

Bugüne kadar krizin iyi yönetilememesi sonucunda; ekonominin her alanında güven kaybı hızlanmış, geleceğe dönük risk beklentisi yükselmiş ve hemen hemen her sektörde tahribat yaşanmıştır.

İflaslar, feryatlar, intiharlar ve ailedeki parçalanmalar ekonomi depremin hüznü veren neticelerinden bazılarıdır.

Maalesef hükümet etme sorumluluğunu uhdesinde bulunduran AKP'nin; sözlerindeki yavanlık, uygulamalarındaki yapaylık ve ortaya koyduğu hedeflerdeki tutarsızlık sosyal ve ekonomik sistemimizde tedavisi zor yaralar açmıştır.

İşte AKP hükümetinin başarı diye sunduğu ekonomik yapının gerçekleri bunlardır ve bu kara bilançonun saklanmasına ya da gizlenmesine kimsenin nefesi ve gücü yetmeyecektir.

Sayın Milletvekilleri,

Hepinizin takdir edeceği üzere sokaklarında aç, işsiz ve muhtaç vatandaşları bulunan bir ülkenin, huzurlu olması ihtimal dâhilinde değildir.

Böyle bir açmaz içerisinde her alanda yoğunlaşan sorunlarımızın aşılması ve bir üst seviyede çözüme kavuşturulması da çok zordur.

Şu gerçeği elbette kabul ediyorum. Türkiye, sanayi devrimini gerçekleştiremediğinden toplumsal ve ekonomik olguları sorgulama ve bunlara cevap arama geleneğini de hiç bir zaman yeterince geliştirememiştir.

Yıllardan beri Türk sanayisinin ani bir sıçrayış ve ilerleyiş içine girememesi, sorun çözme kültürünün kitleleşmesine ve ekonominin istikrarlı gelişmesine engel olmuş ve geciktirmiştir.

Bu itibarla sanayileşmenin ve sanayi bilincinin sosyal, siyasi ve ekonomik hayattaki önemini göz ardı etmemiz mümkün değildir.

Sanayileşmeyi ıskalamış, üretmeyen ve sıcak paraya bağımlı bir ekonomik yapının; ortaya çıkaracağı tek gerçek krizdir, istikrarsızlıktır ve kaynakların dışarıya akmasıdır.

Ülkelerin sanayileşme sürecinde, ekonomik ve sosyal hedeflere ulaşmada bilim ve teknoloji politikalarının önemli bir işleve sahip olduğu açıktır.

Bilim, teknoloji ve sanayi politikaları ekonomik refah ve toplumsal huzur seviyesini doğrudan ve yakından etkileyen içeriklere sahiptir.

Doğal olarak başka türlü de çok zor olacaktır.

Sanayi politikasının bize göre vazgeçilmez bir bileşeni olan teknolojik gelişme, medeniyetler ve milletler mücadelesinde mutlak üstünlük kurulmasına katkı verecek ve destek olacaktır.

Ve sanayileşmiş ülkelerin de teknoloji üretebilen bir özelliğe sahip oldukları da hiçbir zaman gözlerden uzak tutulmamalıdır.

Buna rağmen teknolojinin ithal edilmesi, ikinci ve hatta üçüncü el olması arzulanan ve hedeflenen ekonomik gelişmişlik düzeyine ulaştırmayacaktır.

En başta, kültürel yapımızla uyumlu ve bizatihi kendi ihtiyaçlarımızdan doğmuş bir teknolojik yapıya gerek ve ihtiyaç vardır.

Aksi halde, başka ülkelerin sırf kendi toplumsal taleplerinden dolayı doğmuş olan teknolojileri, anında almak doğru ve yerinde değildir ve bir gelişme göstergesi de olmayacaktır.

Herhangi bir teknolojik gelişmenin, sağlıklı ve rasyonel sonuç doğurabilmesi, sosyolojik zeminde karşılığının olmasına ve so-mutlaşmasına bağlıdır.

Güzel temenniler ve samimi niyetlerle olsa bile, yeni teknolojik gelişmelerin, kültürel özelliklerimizle var olan çelişkileri ihmal edilerek gözü kapalı bir biçimde alınıp kullanılması, yeni sorun alanlarının ortaya çıkmasına zemin hazırlayacaktır. Nitekim bu zamana kadar da olan budur.

Böylesi bir sürecin sonucunda sanayileşmenin beraberinde getirdiği bilinç ve düşünce sistematığı toplumsal tabana yayılmayacak, sanayileşmeden umulan medet kendisini gösteremeyecektir.

Bizim açımızdan sanayileşmenin vazgeçilmez bileşeni olan teknolojik yenilik, sosyal ve ekonomik sistemde muhtevasız bir şekil olarak kalmamalı ve ihtiyaçları doğrudan doğruya karşılayabilme özelliğine sahip olmalıdır.

Milletimizi bütünüyle kucaklayan, ama öncelikle çalışanların sağlık, eğitim, barınma, kültür gibi temel taleplerini sağlamak üzere, ileri teknolojileri işsizliği de ortadan kaldıracak biçimde kullanan bir sanayileşme stratejisi, az önce ifade ettiğim sorun çözüme kültürünü kurumsallaştıracaktır.

Bir insanlık ayıbı olan ve iktidar partisi AKP'nin üstesinden gelemeyeceği işsizliğin, yoksulluğun, gelir dağılımı adaletsizliğinin, toplumsal ve bölgesel eşitsizliklerin ortadan kaldırılması böylelikle gerçekleşecektir.

Sanayi sektörünün güçlenmesi üreten ekonomiyi canlandıracak, aynı zamanda uzmanlaşmayı sağlayarak vatandaşlarımızın sorumluluk duygularını güçlendirecektir.

Bu süreçte, toplumla fert arasındaki karşılıklı etkileşimlerle kopmaz bir bağ tesis edilecek, beliren her sorun alanı anında terssiz hale getirilecektir.

Böylelikle tartışma ve çekişmeler değerler alanından çıkacak ve milletimizin ihtiyaçları ve talepleri neyi gerektiriyorsa, dikkatler o tarafa çevrilecektir.

Bunun sonucunda, hiçbir siyasal zihniyet, sürekli olarak gerginlik ve mağduriyet üzerinden prim yapamayacaktır.

Bahsetmeye çalıştığım ve sanayileşmenin pozitif etkilerinin çok büyük olduğu bu süreçte, hiçbir aziz vatandaşım birilerinin yardımına ihtiyaç duymayacak, herkes alın terinin sonucunda akşam evine ekmeğini götürecektir.

İşte sanayileşmenin mesafe alması ve ekonomik gelişmenin sağlanması bu kadar önemli ve acildir. Ve gecikilmesinin ortaya çıkaracağı sosyal ve ekonomik bedeller her geçen gün çoğalmaktadır.

AKP hükümetinin, hâlâ geçmişin belli bir zaman aralığındaki bize göre tartışmalı başarılarla avunması ve bununla günlerini geçirmesi, siyasi ve ekonomik sistemimiz için iyi günlerin hala yakın olmadığını göstermektedir.

Bu çerçevede sanayicisine sırt çevirmiş, işçisine kapı görmüş, esnafına duvar örmüş, çiftçisini azarlamış bir iktidarın ayakta kalması ve millete hizmet yolunda değer üretmesi artık imkânsız bir hale gelmiştir.

Sayın Milletvekilleri,

Son olarak 2011 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı hakkındaki düşüncelerimi genel hatlarıyla ve özet olarak ifade ederek konuşmamı tamamlamak istiyorum.

Meclis gurubumuzun değerli üyeleri bütçe görüşmeleri sürecinde, partimiz adına görüş ve düşüncelerimizi detaylı bir şekilde ortaya koyacaklar ve sizlerle paylaşacaklardır.

Görüştüğümüz 2011 Yılı Bütçesi'nin hükümet tarafından ile-ri sürülen; yatırım yapan, reel kesimi destekleyen, ekonomik ve sosyal kalkınmaya odaklanmış, toplumsal refahı gözeten bir bütçe olduğuna dönük iddiaları bizim tarafımızdan makul ve ka-bul edilebilir değildir.

İlave olarak, bu zamana kadar benzer hedefleri tayin eden AKP iktidarının, bunların hiçbirisine ulaşamadığını da belirtmek-te yarar görüyorum.

Hatırlanacağı üzere, 2010 Yılı Bütçesi hazırlanırken ekonomik krizin etkilerini azaltmaya yönelik hiçbir politikaya yer verilme-diğini vurgulamış ve bunu da eleştirmiştik.

İktidar yine ezberlediği hedeflerle yola çıkmış ve sıradanlaş-tırdığı bütçe müzakerelerinde görüş ve uyarılarımızı dikkate al-mamıştı.

Gelecek yılın bütçesinde de, Türkiye'nin karşılaşılabilece-ği risklerin ve özellikle Avrupa Birliği üyesi ülkelerin ekonomik problemlerinin yol açacağı sıkıntıların fazlaca hesaba katılmadığı anlaşılmaktadır.

Bununla birlikte AKP hükümetinin, bugüne kadar bütçe he-defleri ve tahminleri hiç tutmamış, öngörü noksanlığı ve eleş-tirilere kulak asmayan siyasi alışkanlığı kendisini her fırsatta göstermiştir.

Bu itibarla üretim, işsizlik, dış ticaret açığı, cari açık, yoksul-luk, gelir dağılımındaki adaletsizlik ve refah artışı alanlarındaki sorunlar daha da derinleşmiştir.

Nitekim hazırlanan bütçelerde gelir politikaları açısından, büyüme, yatırım ve istihdamın desteklenmesi ve kayıt dışılığın azaltılmasına yönelik somut uygulamalara da tesadüf edilememiştir.

Gelecek yıl bütçesinin de gerçekçi olmadığı, vatandaşlarımızın sorunlarını hafifletici bir işlev taşımadığı aşikârdır.

2011 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Tasarısı'nda harcamalar 312,5 milyar TL, gelirler ise 279 milyar TL olarak belirlenmiştir. Bütçe açığı da 33,5 milyar TL olarak hedeflenmiştir.

Bütçe harcama ve gelir rakamlarına detaylı bakıldığında ise, hükümetin uzun dönemde istihdamı artıracak yatırım harcamaları yerine kısa dönemde, bilhassa seçimde kendine avantaj sağlayacağını düşündüğü personel harcamaları ve cari transferlere önem verdiği görülmektedir.

Gelirlerde ise yürütülen ekonomik programın sonucu olarak ithalattan alınan vergiler artırılmıştır.

2011 Yılı Bütçesi bu haliyle; sosyal yönü olmayan, sadece seçim dönemini dikkate alan, milletimizin sorunlar altında ezileceğini tescil eden bir özelliğe sahip olmuştur.

Kamu çalışanlarına yönelik 2011 yılında altışar aylık dönemler itibarıyla yüzde 4+4 zam yapılacak olması, gelecek yılın memurlarımız açısından yine sıkıntılı ve zorluklarla geçeceğini göstermektedir.

Öte yandan Orta Vadeli Programa göre 2011 yılı büyüme hedefi yüzde 4,5; enflasyon hedefi ise yüzde 5,3'tür.

Bütçe gelirlerindeki artış oranı yüzde 10,4; vergi gelirlerindeki artış beklentisi ise yüzde 10,5'tir. İstihdamda ciddi bir artış beklenmediği ülkemizde, enflasyon ve büyüme oranının üzerinde bir vergi tahsilâtı artış öngörüsü mantıklı ve inandırıcı değildir.

Ayrıca gelir vergisinin, vergi gelirleri tahsilâtı içindeki payı, 2008 yılında yüzde 22,6 iken bu oranın sürekli düşerek 2011 yılında yüzde 20,4'e gerileyeceği öngörülmektedir.

Buradan da kayıt dışılığın arttığı ve çalışanların ücretlerinin düştüğü ve istihdamın azaldığı anlaşılmaktadır.

Kurumlar vergisinde 2011 yılında bir önceki yıla göre yüzde 10,7' lik bir artışla 23 milyar TL'lik bir gelir hedeflenmiştir. Öngörülen bu artışın ana sebebi sigorta ve emeklilik fonları hariç finansal hizmet faaliyetleri sektöründe tahmin edilen büyüme olmuştur.

Bu sektörün tüm kurumlar vergisi içinde yüzde 35'lik paya sahip olduğu düşünüldüğünde ve dahilden alınan katma değer vergisi oranının sadece yüzde 2,8 artacağı dikkate alındığında, bankacılık hariç diğer sektörlerin daralacağı şimdiden bellidir.

Ayrıca dâhilden alınan KDV'de sadece yüzde 2,8'lik bir artış hedeflenmesi, ithalden alınan KDV'de yüzde 15,3'lük bir artış öngörülmesi 2011 yılında düşük katma değerli üretim yapılacağı anlamına gelmektedir.

Buradan çıkaracağımız sonuç; AKP hükümetinin ithalata dayalı büyüme politikasını sürdürmeye devam edeceğidir. Hükümetin vergi gelirleri tahsilâtını arttırmak için ithalatı destekleyeceği ve sıcak paraya dayalı ekonomi modelini gelecek yılda sürdüreceği anlaşılmaktadır.

Önümüzdeki yıl büyüme hedefinin yüzde 4,5; enflasyon hedefinin ise yüzde 5,3 olduğunu hesaba kattığımızda, özel tüketim vergisinin yüzde 7,7 oranındaki artış öngörüsünün de izaha muhtaç olduğu şüphesizdir.

Ayrıca 2011 yılı bütçesindeki tarımsal desteklerin millî gelire oranı binde 4,9 olarak yer almıştır. Tarımsal destekleme ödemelerinin gerçekleşme tahmini için 2011 yılında sadece 6 milyar TL'lik bir ödenek öngörülmesi çiftçilerimizin yine kendi kaderine terk edileceğini göstermektedir.

Bu kapsamda, 2011 Yılı Bütçesi, çiftçimize, esnafımıza, memurumuza, işçimize ve emekli dul ve yetimlerimize bir umut vaat etmemektedir.

Ekonomide biriken sorunların inkârıyla her şeyin düzeleceğini öngören hükümet, siyasi ihmalin bedelini hazırladığı bütçelerle ne yazık ki dar gelirli kardeşlerimizin sırtına yüklemiştir.

İnancım ve beklentim, 2011 Yılı Bütçesi'nin AKP'nin hazırladığı son bütçe olacağı yönündedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Ülkemizin çözülemeyecek sorunu, halledilemeyecek meselesi yoktur.

Eğer Türkiye'nin geleceğin küresel klasmanında güçlü ve bölgesinde lider bir ülke olmasını istiyorsak, var gücümüzle sorun alanlarını belirleyip ortadan kaldırmak durumundayız.

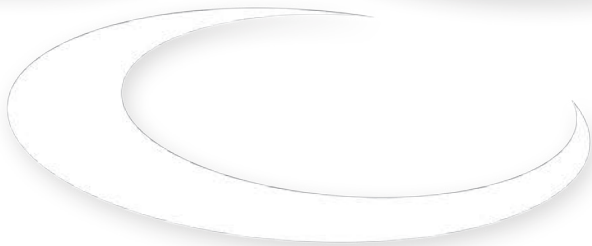
İşte Milliyetçi Hareket Partisi buna taliptir ve başarmak için her gayreti göstermeye Allah'ın izniyle kararlıdır.

Bu duygu ve düşüncelerle 2011 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'nin ülkemize ve milletimize hayırlı olmasını diliyorum.

Ekranları başında bizi izleyen aziz vatandaşlarıma saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Konuşmama son verirken; hepinizi saygılarımla selamlıyorum.

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

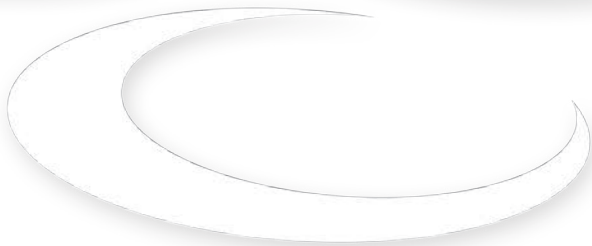
2012 YILI BÜTÇE

KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

8 ARALIK 2011

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı hakkında Milliyetçi Hareket Partisi'nin görüşlerini açıklamak ve Türkiye'nin iç ve dış temel meselelerine ilişkin değerlendirmelerini sizlerle paylaşmak amacıyla huzurlarınızda bulunuyorum.

Konuşmamın başında Parti Meclis Gurubumuz ve şahsım adına muhterem heyetinizi saygılarımla selamlıyorum.

Bildiğiniz üzere, 10'uncu yılına giren Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetlerinin 10. bütçesini müzakere ediyoruz.

Sırf hazırlanan bu bütçe sayısı bile, iktidar partisi tarafından dillendirilen vaatlerin yerine getirilmesi ve verilen sözlerin tutulması için ne kadar geniş bir zaman aralığının var olduğunu ortaya koyacaktır.

Değerlendirmelerime geçmeden önce, bir hususu sizlerle paylaşmayı hem insani hem de manevi bir gereklilik olarak addediyorum.

Bugün yaptığımız bütçe görüşmelerine, Sayın Başbakan rahatsızlığından dolayı maalesef katılamamıştır.

İyi niyet ve rekabet prensipleri doğrultusunda karşılıklı siyasi mücadele içinde olduğumuz Sayın Başbakan'ı; böylesi bir dönemde burada görmeyi samimi bir şekilde arzuladığımızı ifade etmeliyim.

Kendisinin, geçirmiş olduğu rahatsızlıktan kurtularak bir an önce aramıza dönmesi ve sağlığına tam olarak kavuşmuş bir halde görevinin başına geçmesi en içten dileğimizdir.

Bu itibarla başta Sayın Başbakan'ın şahsı ve ailesi olmak üzere; Adalet ve Kalkınma Partisi Grubuna bir kez daha geçmiş olsun dileklerimi iletiyor Cenab-ı Allah'tan acil şifalar temenni ediyorum.

Değerli Milletvekilleri,

Parlamberter demokrasilerde bütçelerin çok önemli ve hayati bir özelliği vardır.

Bu yönüyle bütçe; iktidarların vizyonunu, bir yıl içinde atacağı adımları, tercih edeceği politikaları ve ekonomik seçenekleri ihtiva eder.

Bütçeye bakarak, hükümetlerin niyetini, ufkunu, belirlediği icraatlarını ve neleri önceliğine aldığını ve hangi hedeflere odaklandığını anlamak imkân dâhilindedir.

Bütçe görüşmeleri aynı zamanda muhalefetin millet adına düşüncelerini aktaracağı, izlenecek politikalar hakkında tespit ve ikazlarını paylaşacağı demokratik bir ortam da sunmaktadır.

Ne var ki tıpkı ötekilerde olduğu gibi, 2012 Bütçesi'nin de gerek muhteiyatı gerekse de amaçları yönünden umut verici olmaktan çok uzak olduğunu itiraf etmek lazımdır.

AKP'nin bütçeye bakışı, bütçe sürecini sıradanlaştırmaması, heycanını ve iş yapma hevesini kaybetmesi karşı karşıya olduğumuz sorunların başlıcaları olmuştur.

Bu haliyle çok gergin ve hassas bir dönemde hazırlanan 2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'nin; beklentileri karşılamasının ve beliren ihtiyaçları gidermesinin çok zor olduğunu söylemek isterim.

Bildiğiniz üzere 2012 Bütçe sürecinde, çok talihsiz ve elem verici hadiselerle karşılaştık ve milletçe birçok acıya muhatap kaldık.

Özellikle bölücü terör saldırıları ve deprem felaketi nedeniyle canımız yanmış ve ciddi düzeyde kaybımız olmuştur.

Sözlerimin bu aşamasında, kanlı terör örgütünün saldırılarıyla şehit düşen kahraman güvenlik görevlilerimize ve aziz vatandaşlarımıza Cenab-ı Allah'tan rahmet diliyorum.

Milletimizi yasa boğan Van depremi nedeniyle Hakk'a uğurladığımız kardeşlerimize Yüce Allah'tan bir kez daha rahmet niyaz ediyor; ailelerine ve milletimize tekraren başsağlığı temennilerimi iletiyorum.

İnşallah hala tedavi gören felaketzedelerimiz de bir an önce sağlıklarına kavuşurlar.

İnanıyorum ki, devletimiz ortaya çıkan viraneyi ve tahribatı giderecek güçte ve kudrette, milletimiz ise zor durumda kalan,

sıkıntı içinde olan vatandaşlarımızı kucaklayacak, bağına basacak, destekleyecek âli cenaplıktadır.

Kış aylarını, soğuk günleri yaşadığımız şu zaman diliminde; depremin vahim sonuçlarını, içimizi sızlatan yıkımını ve yol açtığı feryatları duymak ve hissetmek hepimizin ve en başta da hükümetin bir vazifesidir.

Ancak bugüne kadar depremle mücadelede açığa çıkan zafiyetin, acziyetin ve karmaşanın hazırlayıcısı ve sorumluluğu da hiç şüphesiz AKP hükümetindedir.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Hepinizin yakından şahit olduğu gibi, 2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı; hem ülkemizde hem de komşu coğrafyalarda yaşanan sorunların ve tehlikeli gidişatin üst üste çakıştığı bir dönemde görüşülmektedir.

İlave olarak küresel ekonomideki yangın, Avrupa Birliği üyesi bazı ülkelerdeki ekonomik gerilim, bunların sosyal ve siyasal sistemlerindeki tikanıklar da bu sürece paralel gitmiştir.

Neresinden bakarsak bakalım bölgesel ve küresel dinamiklerin kritik ve engebelerle dolu bir güzergâhta ilerlediğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

AKP hükümeti bu ortamda; siyasi, ekonomik ve dış politikalarına yön vermeye çalışmakta, girdiği sancılı ilişkiler ağında bir denge kurmaya çabalamaktadır.

Niyeti ve sahip olduğu bulanık zihniyeti iktidara sürekli olarak ayak bağı olmakta; fırsat olarak gördüğü ne varsa bir süre sonra kriz, açmaz ve tehlike halinde milletimize fatura edilmektedir.

Gerek ülkemizin gerekse de dünyanın deneyimlerinden çıkarıldığımız dersler; ekonomik problemlerin siyasal, sosyal ve ahlaki sorunlara kapı araladığı gerçektir.

Bunu görmeden, bu tespiti yapmadan, bu doğru orantının altını çizmeden söyleyeceğimiz sözlerin bir hükmü ve inandırıcılığı doğal olarak olmayacaktır.

Birçok ülkede belirli aralıklarla tekerrür eden; önce ekonomik kriz, arkasından siyasal kaos ve en nihayetinde toplumsal bunalım kısır döngüsü her şeyden önce demokrasinin yayılmasında ve taban tutmasında en büyük engellerdendir.

Bu itibarla dengeli, eşitlik temeline dayalı, adil, sosyal ve ekonomik gelişmenin, toplumsal istikrar için vazgeçilmez bir önem taşıdığı hepinizin hak vereceği bir husustur.

Dış tesir ve tahriklere karşı psikolojik olarak hazırlıklı, milli ve manevi güvenlik duvarlarını pusuda bekleyen mihrakların muvaffak olamayacağı şekilde yükseltmiş milletler için elbette kaygı duyulacak bir durum yoktur ve tarih bunun sayısız misalleriyle doludur.

Bu nedenle ekonomideki sorunlara kararlılıkla eğilmek, 'bize bir şey olmaz kolaycılığına ve basitliğine' teslim olmamak çok önemlidir.

Bugün etrafımız hakikaten ateş çemberine alınmıştır.

Avrupa ülkelerinde ekonomik kriz, yakın coğrafyalardaki halk hareketleri Türkiye'nin hiç olmadığı kadar tehditlerle burun buruna olduğunu göstermektedir.

En büyük ticaret ortağımız olan ve yabancı sermayenin en fazla geldiği Avrupa Birliği bugün ekonomik, sosyal ve siyasal problemlerle boğuşmaktadır.

Seçilmiş siyasi yönetimler borç krizinin neden olduğu dalga- nın altında kalmakta ve uzaktan kumandalı hükümetler ardı- rdına kurulmaktadır.

İflasla yüze yüze kalan Yunanistan'ı, ekonomik yıkımın dar- besini ağır bir şekilde alan İtalya takip etmiş ve AB kurumsal ola- rak tartışmalı bir eşişge dayanmıştır.

Başlayan ekonomik kriz siyasal etkilerini gecikmeksizin göstermiş ve az önce vurguladığım döngü bir kez daha vasat bulmuştur.

Açıktır ki, Avrupa Birliği'nin merkez yapılanması dışında tan- siyon gittikçe artmakta; ekonomideki kara delikler sosyal kesim- lerin hayat standartlarını cepheden vurmaktadır.

Ve Yunanistan'da olduğu gibi, demokrasi dışı arayışlar bile başını kaldırmış ve kendisini hatırlatmıştır.

Atina'dan Roma'ya kadar yaşanan travmanın özü ve esası aslında bu şekildedir.

Ekonomik krizler, gelir dağılımındaki facia düzeyindeki ada- letsizlikler, jeopolitik fay hatlarının çatlamasına, güç kayıplarına ve toplumsal kaynamalara sebep olmaktadır.

Sokaklar; küresel kapitalizmin tek taraflı ve insanı dışlayan mekanizmasına itirazlarla dolup taşmaktadır.

Ahlaktan yoksun, sosyal kaygıları istenilen boyutta gözetmeyen ekonomik kurum ve kurallar bütünü, geniş halk kesimleri tarafından eleştirilmekte ve yeni arayışlar varlığını göstermektedir.

Tıpkı ülkemizde de olduğu gibi; bir tarafta servet ve gelirin toplandığı mutlu azınlık; diğer tarafta sefaletin ve yoksulluğun kol gezdiği mahkûm çoğunluk arasında ciddiye ve dikkate alınması gereken bir karşıtlık devamlı tahkim edilmektedir.

Elbette ne inancımız ne de taşıdığımız insanlık idealleri gereğince böyle bir çelişkiye onay vermemiz ve sıradan kabul etmemiz söz konusu değildir.

İletişim ve ulaşım teknolojilerindeki gelişme farkındalık düzeyini arttırmış, ilgi ve merak seviyesi bir hayli fazlalaşmıştır.

Şüphesiz mal ve sermayenin küreselleşmesinin yanı sıra, bilgi ve haber alma imkânları da gelişmekte ve kitlelere mal olmaktadır.

Bundan dolayı haksızlıklar, adaletsizlikler ve kuralsızlıklar yerkürenin her köşesine anında yayılmakta ve ulaşmaktadır.

Ekonomik sorunlara ve gelirin belirli ellerde toplanmasına yönelik bir dip dalgası mesafe almakta ve Dünya'yı hızla bir karmaşanın içine sürüklemektedir.

Daha çok kar elde etme üzerine kurulan ekonomik düzenin tökezlemesi ve çıkmaza girmesi sosyal kesimleri katlanılamaz maliyetlere ve trajedilere sevk etmektedir.

Bundan kaynaklı travmalar siyasal sistemleri, yönetimleri ile-ri düzeyde tehdit etmektedir.

Yunanistan'da başlayan çözülmeyi, sıçradığı yerleri ve Dünya'nın değişik ülkelerindeki protestoları bu haliyle iyi oku-mak ve gerekli sonuçları çıkarmak gerekmektedir.

Elbette yaşananların kaynağı ekonomik kriz olmakla birlikte gelişme seyri ve ilerleyiş şekli sosyal ve siyasal niteliklidir.

Banka ve şirket kurtarmaları biçim ve kılık değiştirmiş; artık iş devletlerin kurtarılmasına kadar gelmiştir.

Küresel ekonomik sistemin büyük oyuncularının düşüncesiz-liklerini, israflarını, utanmazlıklarını, sahtekârlıklarını ve kabalık-larını hiçbir suçu günahı olmayan insanlar bugün geldiğimiz bu aşamada sineye çekmemektedir.

Toplumsal direnç ve tepki dalga dalga yayılmakta ve hiçbir ülkenin emniyette olmadığını ispatlamaktadır.

Bugün ekonomik sorunlardan dolayı Avrupa Birliği'nin gele-ceğine ve devamlılığına umutsuz ve olumsuz bakılıyorsa bunu en başta, ülke olarak biz dikkatle irdelemeli ve üzerinde durmalıyız.

Borçların sürdürülebilirliği ve ekonomik yavaşlama ile ilgili kötümser gelişmeler küresel dengesizliklerin ve risklerin yüksek düzeyde seyretmeye devam ettiğini açıkça göstermektedir

Dikkatlerinizi çekmek isterim ki; Avrupa'daki çalkantı-ların Türkiye ekonomisini başta sermaye hareketleri olmak üze-re, reel sektörün daralması yoluyla olumsuz yönde etkilemesi kaçınılmazdır.

Geleneksel ihraç pazarımız olan AB'deki kriz, ihracat potansiyelimizi tehlikeye düşürecek bir risk taşımaktadır.

Diğer ihracat pazarlarımız olan Ortadoğu ve komşularımızda yaşanan olaylar nedeniyle ihracatımızı bu bölgelere kaydırmak da tabiatıyla zor olacaktır.

Üzülerek söylemeliyim ki, Türkiye kriz ve kaosla baskılanmış ülkelerin hemen yanı başında ve doğrudan tesir alanındadır.

Kendimize has sorunların zirve yaptığı bugünkü şartlarda, dış etkilerin ve bölgesel dengesizliklerin, dilemeyiz ama; ülkemizi içinden çıkılmaz bir alana sokacağı güçlü ihtimaldir.

AKP hükümeti'nin vizyonsuzluğu ve meselelere kasti aşan yanlış yaklaşımı beka düzeyinde problemlere davetiye çıkaracak ve bunun vebali de elbette iktidarın omuzlarında olacaktır.

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri,

Türkiye ve yakın coğrafyalardaki ülkeleri çevreleyerek kök salan riskler; son yılların en karamsar ve anormal gelişmelerin habercisi olmuştur.

Yaklaşık bir yıl önce Tunus'da başlayan halk hareketlerinin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı baştanbaca kontrolü altına aldığı ve bu sürede geleneksel otoriter simaların birer birer koltuklarından olduğu görülmüştür.

Arap Baharı diye adlandırılan gelişmelerin, aslında istikrarsızlık ve isyan dalgalarıyla birlikte yürüdüğü ve Büyük Ortadoğu

Projesi'nin emir ve denetiminde yayıldığı tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Kitlelerin memnuniyetsizliği tahrik ve provoke edilerek Tunus'tan Şam'a kadar tüm rejimler, yönetimler baskı altına alınmıştır.

Genç bir işsiz kendini yakmasıyla tetiklediği olayların bugün çok farklı bir mecraya dayanması işin aslına bakarsanız tesadüfi değildir.

Bu biriken ve bir karar aşamasına gelen sömürgeci hevesler için fırsat kapısı olmuştur.

Bir asrı aşan süredir haritalar üzerinde oynayan, kaynak ve varlıklar üzerinde hesaplar yapan emperyalist çevrelerin aradıkları mazereti vermiştir.

1916'dan beri yabancı başkentlerde, karanlık odalarda, kirli mekânlarda paylaşım, bölüşüme konu olan Ortadoğu'nun bir kez daha masaya yatırılması için uygun iklim beklenmiş ve sonunda da elde edilmiştir.

Esasen Irak'ın işgalini, Afganistan'daki cinayetleri ve milyonlarca Müslüman'ın kanına giren vahşi kıyımları ifadeye çalıştığım bu tabloda ayrı düşünmemek gerekmektedir.

Demokrasi, barış ve özgürlük beyanlarıyla; hazırladıkları zehri Türk-İslam alemine içirmeye çalışanlar bugüne kadar ne yazık ki amaçlarına ulaşmışlardır.

Yıllarca kullandıkları Saddam'ı görevini tamamladıktan sonra ipe çeken, destek verdikleri Bin Ali'yi ülkesinden atan, arkasında

durdukları Hüsnü Mübarek'i cam kafese koyup yargılatan ve çadırında konuk oldukları Kaddafi'yi insanlık dışı vasıtalarla yok eden yine aynı malum zihniyet ve taraflardır.

Ve bin yıldır varmak istedikleri hedefleri gayet net olarak ve bilhassa Müslümanlar tarafından iyi bilinmektedir.

Haçlı zihniyeti demek olan bu kutsal ittifakın; insafı, merhameti ve acıma duygusu yoktur.

Bunların Müslüman âlemi, Arap toplumu için iyi niyet taşıması da eşyanın tabiatına aykırıdır.

Ancak bu çevrelere çanak tutan, Batı'nın gölgesinde yaşamayı içlerine sindiren; işbirlikçilikte, tavizde gözleri kamaştıran emirleri, şeyhleri, sultanları, kralları şüphesiz ihmal etmemek lazımdır.

Az gelişmiş bir ekonomi, çözüm üretmekten uzak siyasi yapı, eşitsizliğin korkutucu noktalarda bulunduğu devlet ve toplum sistemi sorunların temelindeki bazı unsurlardır.

Bunları yok farz etmek, iyimser ifadelerle üstünü örtmek, sanal söylemlerle pembe tablolar çizmek, bu coğrafyanın önüne çıkan gerçekleri asla değiştirmeyecektir.

Arap Baharı ismiyle şirinleştirilmeye ve masumlaştırılmaya çalışılan büyük karışıklıkların ve kaos zincirinin bundan sonraki durakları, yere sereceği ülkelerin hangileri olacağı merak edilen ve tahminlerde bulunulan hususlar arasındadır.

Ancak tüm bahisler halen Suriye üzerine oynanmakta, gerekçelerle bu ülkenin işgali ve yönetim değişikliği planlanmaktadır.

Ve maalesef AKP iktidarı da göz göre göre buna alet olmaktadır.

Dün Irak'ı işgal edenlere başarılar dileyenler, bugün Suriye için yapılan açık artırımda kendi hisselerine düşenleri almışlardır.

Dış güçlerin, emperyalist ruhun gönüllü temsilciliğine, elçiliğine ve sözcülüğüne soyunmuşlardır.

Bununla birlikte kanlı senaryonun uygulanması için de hükümet sürekli teşvik edilmekte, bölgesel dizayn için etki altında tutulmakta, dün ekseninin kaydığını iddia edenler tarafından tezahüratlarla karşılanmaktadır.

AKP, Suriye çıkmazına itilmektedir.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin Müslüman toplumlarına kabul ettirilmesi ve toplumsal dönüşümün sağlanması için AKP Hükümeti kullanılmak istenmektedir.

Vicdanına, irfanına ve basiretine güvendiğim Adalet ve Kalkınma Partisi'ndeki değerli milletvekili arkadaşlarım bunun mutlaka muhasebesini yapacaklardır.

Tehlike ciddidir; bu itibarla hafife almamız, görmezden gelmemiz mümkün değildir.

Eminim üzülerək şahit oldunuz:

Önce Bağdat düştü; arkasından katliamlar, tecavüzler, saldırılar, canlı bombalar, iç çatışmalar insanlığımızdan utanır hale getirdi.

Öksüz kalan Irak'lı masumları, dul kalan Necefli, Felluceli, Ramadili ve Tikritli kadınları vicdanını kaybetmemiş herkes gördü, hissetti ve uzaktan da olsa feryadını paylaştı.

Arkasından Kabil düştü; Tora Bora Dağlarında El Kaide militanı avlamak bahanesiyle masumların kanına girildi, ocaklar söndü ve yüzbinlerce insan mağdur edildi.

Bu yılın başında Tunus düştü; Ortadoğu'daki tüm denge ve ölçüler bozuldu ve ayaklanmalar sınırları yerle bir etti, meydanlar BOP'un farkında olmadan bayraktarlığını yaptı.

Ve Kahire, hemen sonra da Trablus düştü; İnsanlıktan bahsedemeyenler, insan haklarından dem vuranlar Kaddafi'yi adeta parçalayarak katlettiler ve İskenderiye'den Sana'ya kadar yıktılar, yakıtılar ve düzensizliğin fitilini ateşlediler.

Biliyorsunuz bugün de sırayı Şam almış ve tüm oklar buraya çevrilmiştir.

AKP hükümeti başından beridir; suflörü Batı, Kılavuzu BOP olan kanlı bir oyunun dışlileri arasında kalmış ve olaylara yabancı başkentlerin gözüyle ve bakış açısıyla yaklaşmıştır.

Halklarla yönetimleri arasına set çekilme çabaları da bir şeyi değiştirmemiş; taşan öfke seli, artan şikâyetler, kabaran memnuniyetsizlikler rejim aleyhtarlarına ve BOP'a koz vermiştir.

Bugün halkların ısmarlama özgürlük taleplerini öven, zulme başkaldırı diyerek takdir eden sömürgeci zihniyet; yıllarca bu diktatörleri stratejik amaçları doğrultusunda desteklemiş ve kucağında büyütülmüştür.

İşte böylesi bir haksızlığın ve izansızlığın temsilciliğine AKP hükümeti heveslenmiş ve küresel ihaleyi de üstüne almıştır.

Şam'ın düşmesi ya da düşürülmesi beraberinde telafi ve ikamesi çok zor olacak vahamet derecesi yüksek hadiselerle kapı aralayacaktır.

Biliniz ki Şam'dan sonra BOP depremi durmayacak, bu Haçlı fitnesi ve şiddeti görüş alanına Tahran ve Ankara'yı alarak ilerleyecektir.

- Amaç sınırların, yönetimlerin ve haritaların yeniden tanzimidir.

- Amaç yeni kanlı yüzlerin, otoriter anlayışların yeniden kurulmasıdır.

- Ve amaç ekonomik menfaatlerin yeniden gözden geçirilmesi, Ortadoğu'nun ve İslam âleminin hayat damarlarının kurtulmasıdır.

Önümüzdeki süreçte etnik ve mezhep ayrılıkları daha da kö-rüklenerek, suni bölünmeler oluşturulacak, farklılıklar toplum-sal yapının hücrelerine yedirilecektir.

Diyebiliriz ki, 1910'lu yıllarda Ortadoğu'da hangi şeytanlıklar yapıldıysa, bugün bunlar yerli işbirlikçi ve teslimiyetçilerin de katılımıyla yenilenecektir.

AKP'nin Suriye'de izlediği politika işte böylesi niyet ve düşünce sahiplerinin değirmenine su taşımaktadır.

Kaygıyla izliyoruz ki, Suriye ile Türkiye fiili savaş şartlarının sınırına gelmiş ve dayanmıştır.

Karşılıklı yaptırım kararları, sınırlardaki gerginlikler hep bu sürecin bir neticesidir.

Başbakan Erdoğan'ın kardeşi, dostu, birlikte tatile çıktığı Esad şimdi düşman haline gelmiş ve iddialara göre halkını katleden bir vahşiye dönüşmüştür.

Arap Birliği'nin yaptırım kararları, insan hakları örgütlerinin bildirileri, Batı çevrelerinden yükselen sesler hep bu duruma atıf yapmaktadır.

Bu çerçevede bilhassa 22 üyeden oluşan Arap Birliği'nin demokrasi ve özgürlük konusundaki izahatları ve çağrıları komedidir.

• Sorarım sizlere bu ülkelerin hangisinde tam olarak demokrasi vardır?

• Bu ülkelerin hangisinde özgürlükler teminat altındadır ve muhalefete izin vardır?

• Bu ülkelerin hangisinde düşünce ve fikir belirtme serbestliği ve rahatlığı bulunmaktadır?

Arap Birliği kimi kandırmaktadır?

Kimleri ve hangi saldırıları meşrulaştırmaya çalışmakta ve neyin önünü almaktadır?

Eğer varsa; demokrasi ayıbı, hak ihlalleri, şiddet sahneleri bir tek Suriye'de mi görülmektedir?

Basra Körfezinden Kızıldeniz'e kadar olan bütün bölgenin baştağa saplanmasının sorumlusu Şam yönetimi midir?

Sudan'daki insanlıkla bağdaşmayan manzaraları, Somali'deki dramları ve işgal girişimlerini, Bahreyn'deki kısımları, yakın zaman içinde Tahrir Meydanındaki olumsuzlukları sanıyorum demokrasi ve insan hakları teşkilatları ya görmüyor ya da gördükleri halde aldıkları talimat gereğince seslerini dahi çıkaramıyorlar.

Suriye'ye ulaşan fırtına, emin olun, Şam'ın çatısını uçurursa bölgemiz bağlamında çok sıkıntılı ve kontrol edilemeyen gelişmeler vücut bulacaktır.

Ülkemiz açısından, komşu devletlerin toprak bütünlüğü, toplumsal istikrarı ve kendi meselelerini kendilerinin çözmeleri esas olmalıdır.

Zalimlerle birlikte olmayacağız derken, gerçek zulümlere zemin hazırlamak, bölünmelere, kavgalara ön ayak olmak affedilemeyecek bir ahlaksızlık ve kötü niyetlilik olacaktır.

Kaddafi'nin devrilmesinin arkasından zorla, işgal veya yaptırım kanallarıyla Suriye'nin diz çökeceğini zannedenler; sonrasında meydana gelecek tehlikeli ve bu ülke ölçüğünün çok ötesindeki gelişmeleri görmedikleri gibi anlamak da istememektedirler.

Şam'ı takip eden sürede Ankara'ya ve Tahran'a dayanma ihtimali bulunan BOP'un gelişim seyri milletimizi de derinden etkileyecektir.

Buradan sağduyulu değerli milletvekili arkadaşlarıma sormak istiyorum:

Komşu ülkelerin içişlerine karışanlar, muhaliflerini besleyerek silahlandırılanlar, aynısının başkaları tarafından ülkemize karşı uygulanması halinde ne yapacaklardır ve hangi yolu izleyeceklerdir?

Etnik bölücülüğün kendisine emsal teşkil edecek hadiseler karşısında, dışarıdan destek bulması ve himaye görmesi halinde bugünden bir tedbiri ve düşüncesi var mıdır?

Hükümeti uyarıyorum, girdiği karanlık yoldan dönmesi için çağrıda bulunuyorum.

Bölgemizde Doğu Sorunu kapsamında; İran, Türkiye, Irak ve Suriye topraklarında dört parçalı Büyük Kürdistan planlanmaktadır ve bu adım adım ilerletilmektedir.

Bağdat ve Şam'dan sonra; Ankara ve Tahran'ın dönüşmesi bunun için öncelikli hedefdir.

Şundan herkes emin olsun ki, kulun bir hesabı varsa Cenab-ı Allah'ın da bir bildiği vardır.

Sömürgeci zihniyetin bir planı varsa, büyük Türk milletinin de aşılmaz, yenilmez ve geçilmez bir kudreti bulunmaktadır.

Bunun için AKP hükümetine duyurmak isterim ki; başkent Ankara'nın jeopolitik ve jeo-stratejik gerçeklerinden savrulmayın, BOP'un uydusu, küresel hedeflerin taşıyıcısı olmayın.

İsyana katliam demeyin.

Kahramanlarla canileri aynı kefeye koymayın.

Şehitle teröristi bir görmeyin.

Cumhuriyet'e ve kurucu kahramanlara hakaret edenleri heycanlandırmayın, korumayın.

1919'daki teslimiyetçi yabancı hayranlarına özenmeyin, onları değil; kutlu ceddimizin iftihar edilecek davranışlarını örnek alın.

Tarihimize küfredenleri, Türk milletinden neredeyse yaşadığından, soluk aldığından dolayı özür bekleyenlere göz açtırmayın ve onurluca mücadele edin.

Değerli Milletvekilleri,

Bu gündem ve şartlar altında TBMM yeni anayasa yapmak için bir komisyon marifetiyle çalışmalarına başlamıştır.

Bu anayasanın içeriği, uzlaşılan hususlar; Türk milletinin geleceği, Türkiye'nin bütünlüğü bakımından önemli olacaktır.

Lütfen dikkat ediniz; Ortadoğu sokaklarında, meydanlarında değiştirilen yönetimlerin ve sallanan rejimlerin bir benzeri; ümit ederim ki ülkemizde anayasa yoluyla olmaz ve böylesi bir düşüklüğün tarafı olmayı inşallah kimse tercih etmez.

Dağılarak güçlenmiş, parçalanarak itibarı artmış, teröristlere, bozgunculara boyun eğerek ayakta kalmış bir millete ya da devlete henüz rastlanabilmiş değildir.

Birliğini kaybetmiş, birlikte yaşama idealini yitirmiş, kardeşlik bağlarını zayıflatmış toplumların da varlıklarını uzun süre devam ettirebildiklerini söylemek hemen hemen imkânsızdır.

Bu itibarla yapacağımız anayasa Türk milletinin milli ve manevi ilkelerini teminat altına alan bir görüş derinliğiyle,

Cumhuriyeti koruyan ve gelişmesine destek veren fikir zenginliğiyle,

Bin yıllık kardeşlik bağlarını sarsmayan, milli kimliğimize sahip çıkan berrak bir iradeyle temellendirilmelidir.

- Millet olmamızı sakatlayacak sosyolojik kırılmaya,
- Cumhuriyetimizi yıkacak ve adım adım yürütülen stratejik çözülmeye,
- Vatanımızı bölecek siyasal bunalıma,
- Bölücülere ve terör örgütüne kucak açacak her türlü sapmaya,
- İhanetle aynı anlama gelecek ayrımcılığın meşrulaştırılmasına, Türkiyeliliğin benimsetilmesine karşı hepimiz uyanık ve hassas olmalıyız.

Vatandaşlık kavramı üzerinden başlatılan ve anadil eğitim taleplerini de içeriğine alan tartışmaların, meydan okumaların ve dayatmaların nerede duracağı ve hangi karanlık isteklere ortam sağlayacağı gerçekte herkesçe bilinmektedir.

Türk milletinin sürekliliğinden, bin yıllık bağlayıcılığından ve sağlamış olduğu cazibeden vazgeçmek, değersiz bulmak ve önemsizleştirmeye yeltenmek kimsenin haddi olmadığı gibi yapabileceği bir şey de değildir.

Bu coğrafyada gelecek Türk milletiyledir. Türk vatanının teminatı büyük Türk milletidir.

Bunun dışında her yol, düşünce ve yaklaşım macera ve sonu olmayan hayalperestliktir.

Başta anayasa olmak üzere; Gazi Meclisimizin, karşımızdaki her meseleye odaklanırken ilham kaynağı, esasları 29 Ekim 1923 tarihinde Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve dava arkadaşları tarafından belirlenmiş inanç ve kurallar bütünü olmalıdır.

Başka da bir çıkış ve çare yoktur.

Her türlü anayasal çalışmanın, hazırlığın ve çerçevenin özü ve ilkesi; devletimizin Türkiye Cumhuriyeti, adımın Türk milleti, başkentimizin Ankara, dilimizin Türkçe, bayrağımızın ay yıldızlı al bayrak, milli marşımızın İstiklal Marşı olduğu kararlılığına, sözüne ve değiştirilemeyecek iradesine bağlı olmalıdır.

Milli birlik ve bölünmez bütünlüğümüzün dayandığı temellerin tek devlet, tek millet, tek bayrak ve tek dil ülküsü olduğu benimsenmelidir.

Bunun dışındaki her yol, yöntem, teklif ayrılıkta, bölünmede, çözülmeye, dağılmada mutabakat arayışıdır ki, bizim de buna sıcak bakmamız, rıza göstermemiz ve tahammül etmemiz söz konusu bile olmayacaktır.

Bugün de karşımızdaki ayrılma ve bölünme tehlikelerine karşı yegâne direnç ve dayanma noktası; yürekleri vatan ve millet sevgisi ile dolu olduğuna inanmak istediğim muhterem milletvekillerinin direnme gücü ile eşdeğerdir.

Bunu Gazi Meclis'in muhterem üyeleri, aziz milletimizin değerli temsilcileri mutlaka gösterecekler, Türk milletine sahip çıkacaklar ve Türkiye'yi belalardan, kem gözlerden ve musallat olan kanlı ellerden kesinlikle koruyacaklardır.

Buna inanıyorum ve sizlere samimiyetle güveniyorum.

Muhterem Milletvekilleri,

Bildiğiniz üzere, 2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Tasarısı, AKP hükümetlerinin onuncu, 61. AKP hükümetinin birinci bütçesidir.

9 yıldır tek başına Türkiye'yi yönetme sorumluluğu taşıyan AKP, millettten aldığı yetkiyi huzura, kardeşliğe, ekonomik ve sosyal refaha harcayacak yerde maalesef çatışmanın, kutuplaşmanın, krizlerin ve ele geçirme ihtiraslarının aracı yapmıştır.

Türkiye ekonomisi son dokuz yıldır hiçbir yapısal önlem almadan göstermelik tedbirlerle, düşük kur-yüksek faize dayalı sıcak paraya bağımlı bir anlayışla idare edilmiştir.

Gerekli ve yeterli tedbirleri zamanında almayarak, başta cari açık olmak üzere birçok sorunu kalıcı ve kronik hale getirmiştir.

AKP bugüne kadar uyguladığı yanlış politikaların Türkiye ekonomisini sürüklediği açmazı kamuoyundan gizlemek için ise sürekli hesap ve rakam oyunlarına başvurmuştur.

2002 yılında 224,8 milyar dolar olan toplam iç ve dış borç stoku, 2010 sonu itibarıyla 510,3 milyar dolara yükselmiştir.

Cari açık ve dış ticaret açığında da Cumhuriyet tarihinin rekorları kırılmıştır.

2002 yılında cari işlemler açığı 1,5 milyar dolar, dış ticaret açığı da 15,5 milyar dolar iken; 2011 yılında dış ticaret açığı 102,1 milyar dolar, cari açık 2002 yılına göre yaklaşık 50 kat artarak 71,7 milyar dolara ulaşmıştır.

Türkiye'de rekor düzeylerde seyreden cari açık en önemli sorunlardan biri olmaya devam etmektedir. 2002 yılında GSYH'nın sadece yüzde 0,3'ü kadar cari açık veren ülkemiz 2011 yılında GSYH'nın yüzde 9,4'ü kadar cari açık verecektir.

AKP ile birlikte yapısal hale gelmiş bulunan cari açık sorunu bugün uygulanmakta olan üretim yapısı ve kur politikasıyla da çözümlenmesi mümkün görünmemektedir.

Dış talepteki daralma da dikkate alındığında Türkiye ekonomisinin 2012 yılında ciddi sorunlar yaşaması kaçınılmaz olacaktır.

İthalata dayalı büyüme modeli cari açığı artırmaktadır.

Türkiye'nin sürdürülebilir büyüme ve makroekonomik istikrarı zayıflatan sorunların önüne geçebilmesi için cari açığı azaltacak tedbirlerin süratle devreye sokulması gerekmektedir.

Unutmayınız ki cari açık, uzun vadede büyümenin sürdürülebilirliği açısından önemli bir risk faktörü, ekonomik krizlerin en önemli tetikleyicilerinden birisi ve yapısal bir problem olarak ekonomide önemli bir kırılma noktasıdır.

İstikrarsız büyüme trendi, artan enflasyon, çoğalan yoksulluk ve bağımlı ekonomik sistemle Türkiye'nin bölgesinde sözü dinlenir ve itibarlı bir ülke olması çok zordur.

Dünya ekonomisindeki sıralamayı takılmış plak gibi sık sık ifade ederek gelişmek ve zenginleşmek mümkün olmamaktadır.

Krizin iyi yönetildiğini ve bunun Avrupa ülkeleri tarafından örnek alınması gerektiğini iddia etmek de bulanık suda balık

avlamaktan ve basireti bağlanmış bir siyasetin çarpıklıklarından başka bir şey değildir.

Bizim ülke olarak ekonomide yeni ufuklara, yeni yollara ve milli çarelere ihtiyacımız vardır.

Üretime sırt çevirmiş, ithalata kucak açmış, aşırı derecede finanslaşmış bir ekonomik sistemin aş, iş ve umut üretmesi imkânsızdır.

Teknoloji geliştirebilen, yenilikçiliği, girişimciliği ödüllendiren, ekonomik alan hâkimiyetini kurmak için küreyi kavrayan ve bilgi üretebilen bir ekonomik atılıma ihtiyaç bulunmaktadır.

Ezberlerin tekrarıyla, bildik önerilere tutunmayla ve başkalarının insafıyla Türkiye ekonomisine kalıcı bir dinamizm ve istikrar kazandırmak bizce nafîle bir çırpınıştır.

İşte bu çerçevede 2012 Merkezi Yönetim Bütçesi bu söylediklerimden uzak, geçmiş yıllarda olduğu gibi, heyecansız ve iddiasız bir özellikte hazırlanmış ve Genel Kurulumuza intikal ettirilmiştir.

Değerli Milletvekilleri,

Bütçenin daha ayrıntılı değerlendirmesini parti gurubumuzun değerli üyeleri yapacaklarsa da, 2012 Merkezi Yönetim Bütçesi için kısaca şunları söylemem mümkündür:

2012 yılı Programı ve Bütçesi birlikte değerlendirildiğinde; hedeflerin dünya ekonomisindeki gelişmeler ile Türk ekonomisindeki risklerin göz ardı edilerek hazırlandığı ve tahminlerin yılsonunda tutturulamayacağı anlaşılmaktadır.

2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe giderleri 350 milyar 948 milyon, bütçe gelirleri 329 milyar 800 milyon, bütçe açığı 21 milyar 103 milyon, faiz dışı fazla da 29 milyar 146 milyon lira olarak öngörülmüştür.

Bütçe gelirlerinin 277 milyar 700 milyonu vergi gelirleri, 52 milyar 200 milyonu vergi dışı gelirlerden oluşmaktadır.

Bütçe giderlerindeki artış yüzde 12, gelirlerdeki artış ise yüzde 13,4 düzeyindedir.

Vergi gelirlerinde öngörülen artışın vergi artışları yoluyla ya da yeni vergiler koymak suretiyle sağlanacağı anlaşılmaktadır.

Öngörülen vergi gelirlerinin 2012 Bütçe gelirinin yaklaşık yüzde 85'ini oluşturması, ekonomik krizin yatırım ve üretim üzerinde yarattığı tahribat karşısında gerçekleşmesi zor görülmektedir.

Görüldüğü kadarıyla, bu bütçe belirlenmiş makro büyüklüklerle paralel olmayan gelir elde edileceği varsayımı üzerine inşa edilmiştir.

Tahminlerin tutmayacağı da baştan kabul edilmiş ve vergiler yoluyla vatandaşlarımızın cebine el uzatılmış ve göz kuyulmuştur.

Gider ve gelir yapısı incelendiğinde, 2012 yılında bütçenin finansmanında; özelleştirme, bedelli askerlik ve Z/B gelirleri gibi bir defalık kaynaklara ağırlık verileceği anlaşılmaktadır.

2012 yılı için; Gayri Safi Yurt İçi Hasıla 1 trilyon 426 milyar lira, büyüme oranı yüzde 4, ihracat hedefi 148,5 milyar dolar, ithalat hedefi 248,7 milyar dolar, dış ticaret açığı 100,2 milyar dolar, cari açık ise GSYH'nın yüzde 8'i olarak öngörülmüştür.

İşsizlik oranı yüzde 10,4, tüketici fiyatları endeksi de yüzde 5,2 olarak hedeflenmiştir.

Açıktır ki, AKP Hükümeti'nin ekonomi politikasında üretim perspektifi yoktur.

Türkiye üretmeden tüketen, kazanmadan harcayan bir ülke haline gelmiş durumdadır.

Ülkenin kalkınmasında önemli rolü olan kamu yatırımları AKP hükümetleri döneminde geri planda kalmış, istenilen artış oranları sağlanamamış, yatırımların milli gelir içerisindeki payında ciddi bir iyileşme görülmemiştir.

Bütçede personel giderleri ile ilgili tahminlerde hedeflenen enflasyon civarında bir artış yapıldığı dikkate alındığında, memurların toplu sözleşme haklarının maaş artışında etkili olmayacağını görmek mümkündür.

Emeklilerimizin yıllarca hizmet verdikten sonra geçim kaygısı duymadan, onuruna yaraşır bir hayat sürmesini temin etmek hükümetin önemli ve öncelikli görevlerinden biridir.

Ancak emeklilerin tamamına yakını açlık sınırının altında maaş almaktadır.

Emeklilerin enflasyona ezdirilmediği söylense de halkın gerçek enflasyonunu yansıtan gıda, kira, ulaşım, su, elektrik ve gaz gibi kalemler açısından değerlendirme yapıldığında durumun söylendiği gibi olmadığı gün gibi ortadadır.

Bu gerçekler ışığında, 2012 Bütçesi rakamları da çalışan, emekli, dul ve yetim aylıklarında herhangi bir iyileşmeyi öngörmemektedir.

Bütçede eğitime ayrılan pay da azaltılmıştır.

2011 yılında GSYH'nın yüzde 2,81'i düzeyinde olan eğitim bütçesi 2012 yılı için yüzde 2,75 olarak öngörülmüştür.

Yüksek ğretime ayrılan payın da yetersiz olması yükseköğretimin bilimsel faaliyetlerine sekte vuracaktır.

2012 yılı Bütçesinde tarımsal destek için ayrılan pay, bütçenin iftimizi es geçtiğini, kendi kaderleri ile baş başa bıraktığını göstermektedir.

Sayın Başkan

Değerli Milletvekilleri,

Sonuç itibariyle 2012 bütçesi bize güven vermemektedir. Gerçeklerden uzak, sanal beklentilerle hazırlanan 2012 bütçesinde;

İşçiye, memura, çiftçiye, emekliye, esnafa, işsize, yoksula, dar ve sabit gelirlilere yeni bir umut yoktur.

Yatırıma, üretime ve istihdama ışık yoktur.

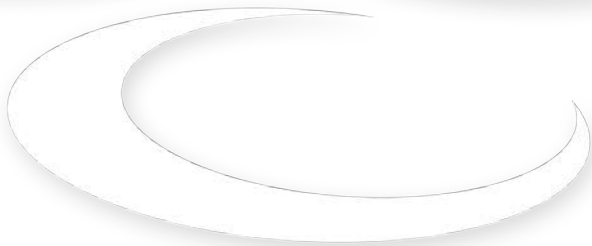
Eğitime, sağlığa, huzura ve kardeşliğe pay yoktur.

Bütçenin, ÷lkemizin ve milletimizin geleceğini şekillendirecek tercihleri ve öncelikleri dikkate alan ve ortaya koyan bir vizyonu da yoktur.

Bu duygu ve düşüncelerle 2012 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'nin ÷lkemize ve milletimize hayırlı olmasını diliyorum.

Ekranları başında bizi izleyen aziz vatandaşlarıma saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Konuşmama son verirken; hepinizi saygılarımla selamlıyorum.

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

TBMM GENEL KURULU'NDA

2013 YILI BÜTÇE

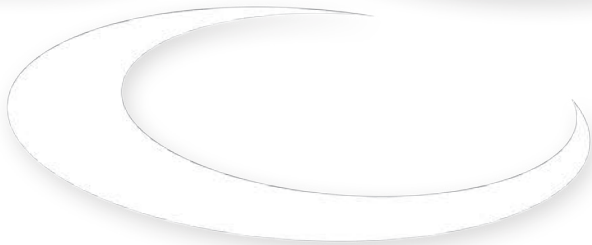
KANUN TASARISI HAKKINDA

YAPMIŞ OLDUKLARI

KONUŞMA METNİ

10 ARALIK 2012

Sayın Başkan,

Değerli Milletvekilleri

2013 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı ile 2011 yılı Merkezi Yönetim Kesin Hesap Tasarısı'nı görüşmek ve değerlendirmek yapmak amacıyla bir araya gelmiş bulunuyoruz.

Konuşmamın başında, ekranları başında bizi izleyen aziz vatandaşlarımızı ve muhterem heyetinizi şahsım ve parti grubum adına sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Bütçe ve kesin hesap tasarısı müzakereleri, hükümet icraatlarının ele alındığı, muhalefetin uyarı, tenkit ve önerilerini dile getirdiği, devlete ve millete ait sorunların detaylı olarak görüşüldüğü demokratik bir platformdur.

Bütçe uzun bir sürecin mahsulü olan hukuki bir belgedir.

Aynı zamanda Meclis denetim ve onayına tabi olduğundan siyasi, ekonomik aktivitelerin dayanağı olduğu için de sosyal ve mali tarafı vardır.

Bir yıllık gelir ve harcama tahmin ve hedefleri, normal şartlarda yoğun çalışma ve mesailerle belirlenmektedir.

Zira devletin işleyişi, milletimize hizmet ve yatırımların sunulması için başka bir seçenek bulunmamaktadır.

Bütçe, devlet yönetiminin, toplumsal taleplerin ve ekonomi politikalarının kılavuzu olarak kaynakların ve sarfiyatların seyrini ve yönünü belirlemektedir.

Bu itibarla ülke yönetiminde, ekonomik sistemde ve millet hayatında çok önemli bir yer işgal etmektedir.

Aynı zamanda siyasi iktidarın niyeti, izleyeceği sosyal ve ekonomi politikalarının genel hatları bütçeyle anlam ve şekil kazanmaktadır.

Ancak AKP hükümetinin bütçeye bakışı, bütçeye yaklaşımı ve bütçeden anladığı belirsiz ve sorunludur.

10 yılı aşan tecrübelerimiz bize bunu göstermektedir.

Dikkatlerinizi 2011 yılı Merkezi Yönetim Kesin Hesap Tasarısıyla ilgili bir konuya özellikle çekmek istiyorum.

Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanununa göre, merkezi yönetim kapsamındaki kamu idareleri için düzenlenecek genel uygunluk bildiriminin; idarelerin faaliyet raporlarının, genel faaliyet raporlarının ve dış denetim genel değerlendirme raporunun dikte alınarak hazırlanacağı belirtilmektedir.

5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu ile 6085 sayılı Sayıştay Kanununun ilgili hükümleri gereği Sayıştay'ın düzenlemesi gereken;

- Dış denetim genel değerlendirme raporu,
- Faaliyet genel değerlendirme raporu,
- Mali istatistikleri genel değerlendirme raporu ve diğer ilgili raporlar Türkiye Büyük Millet Meclisine sunulmamıştır.

Ayrıca, Sayıştay'ın 1995 yılından bu yana her yıl düzenli olarak Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ve kamuoyunun bilgisine sunduğu hazine işlemleri raporu da bu yıl gönderilmemiştir.

Hükümet hesap vermekten kaçmakta, şeffaflıktan kaçınmaktadır.

Bu demokrasiye ve millet iradesine aykırı bir niyettir.

TBMM'nden rapor, bilgi ve gerçek manzara saklanmaktadır.

Ve hükümetin korktuğunun, çekindiğinin ve veremeyeceği hesabı olduğunu en açık delilidir.

Hali hazırda görüşmekte olduğumuz 2013 yılı Merkezi Yönetim Bütçesi AKP hükümetlerinin 11. bütçesidir.

Son 10 yılda bütçe süreçleri sıradanlaşmış ve heyecanını kaybetmiştir.

Koyulan hedeflere ulaşılamamış, verilen sözler tutulamamış ve belirlenen amaçlara bir türlü varılamamıştır.

2012 yılı da dâhil olmak üzere, farklı yıllarda dönem sonundaki harcama miktarlarının planlanan seviyeyi aşması, dolayısıyla bütçe kanununun inandırıcılığını ve itibarını yitirmesi münferit bir gelişme olmamıştır.

Biz burada Türk milleti adına bulunuyorsak, buna da içtenlikle inanıyorsak, temsilcisi olduğumuz muazzam kudretin hakkını, hukukunu ve beklentilerini savunmaktan bir an olsun tereddüt göstermemeliyiz.

Çünkü bu bütçede; yetimimizin, kimsesizimizin, yoksulumuzun, dar ve sabit gelirimizin, çiftçimizin, memurumuzun, esnafımızın, işçimizin, emeklimizin ve elbette her vatandaşımızın payı vardır.

Bütçenin her aşamasında hükümetin bu gerçekleri aklından çıkarmaması bizim en halisane tavsiyemizdir.

Muhterem Milletvekilleri,

İçinde bulunduğumuz zaman aralığını anlayabilmek için geçmişe, geleceği tasarlayabilmek ve planlayabilmek için ise dünlebugünün terkiğine ihtiyacımız vardır.

Yaşadığımız çağa intibak zorlukları, karşılaştığımız meselelere nüfuz etme zafiyetleri ve muhatap kaldığımız çetrefillerle örölü hadiselerle karşı koyma acizyeti görölüyorsa muhakkak ki bir yerlerde hafife alınan hata veya sumen altı yapılmış gaflet hali vardır.

Kabul etmeliyiz ki, geçmişe takılı kalan, tarihten husumet çıkaran toplum ya da milletler geleceğe emniyetli bir şekilde gidemeyecek, gelecek iddialarını hayata geçirmeyeceklerdir.

Bugünden ve yarından ümidini kesen yönetimler, geçmişin hassasiyetlerini kaşıyarak kendilerine alan açmakta, sebep oldukları cepheleşmeyle de tarihin yavaş ve durgun akmasına kapı aralamaktadır.

Çünkü mazide kalmış olaylar yığını, bugüne taşıma istek ve istidadında olan zihniyetler, bocaladıkları sorunlardan ya bir kaçışın ya da bir kurtuluşun arayışındadır.

Türkiye bu derin çelişkiyi 10 yıldır yaşamakta ve vahim ölçüde bunalmaktadır.

Hamaset nutuklarının, yersiz ve temelsiz gündem saptırmalarının, samimiyet, derinlik ve iyi niyetten mahrum politik adımların ülkemizi kanser hücreleri gibi sardığını söylemek yanlış olmasa gerektir.

Bu manzaranın milletimizin lehine olmadığı bariz bir gerçektir.

Her defasında geçmişin sinir uçlarına dokunmanın, geçmişle ilgili nifak çıkarmanın kimseye bir şey sağlamayacağı meydandadır.

Güçlü milletler şüphesiz ne dününden, ne tecrübelerinden, ne de hatıralarından caymayacak ve oluşturdukları gelecek tasavvurunun izinden de ayrılmayacaklardır.

Geçmişî etraflıca konuşarak sonuç çıkarmak bir şey, fakat geçmişe asılı kalmak, tozlu raflarında bugünün açmazlarına, çelişki ve çoraklığına bahaneler aramak başka bir şeydir.

Türkiye bu nedenle yerinde saymanın, hatta arkaya bakarak, dikiz aynasından gelişmeleri izleyerek ayakta kalmanın güçlüklerini yaşamaktadır.

Söyleyecek sözü tükenmiş, atacak barutu bitmiş ve üstelik ufku da kararmış olanlar, sarsıntılarla dolu böylesi türbülansa göz göre göre ülkemizi çekmişlerdir.

Elbette tartışmak, karşılaştığımız sorunlar hakkında fikir üretmek zamanlar arası denge ve uyum ölçeğine göre yapılmalıdır.

Dünden ibret alınmazsa, yaşanmışlıklardan anlam ve sonuç çıkarılmazsa, makûs talih her seferinde tekrar başını kaldıracak, heyecan ve heveslerin törpülenmesine, arzu ve amaçların berhava olmasına hizmet edecektir.

Millet olarak son iki asırdır daha iyiye, daha güzele ve daha fazla refaha ulaşma arayışımız hiç sonlanmamıştır.

Bildiğiniz gibi, 173 yıl önce Tanzimat konuşulmuş, çağdaşlaşmanın hazır reçetelerine ısrarla kafa yorulmuştur.

Gerilemenin nedenleri Batı'ya benzememekte, Batı gibi olmamakta görülmüştür.

Yenilgilerin, bozgunların, ekonomik zorlukların ve toprak kayıplarının arkasındaki asıl amiller başka yerlerde aranmış, olmadık mecralarda taranmıştır.

Hazır şablonlarla kudretli günlere tekrar ulaşılacağı ve denenmiş yollarla dikilen engellerin aşılacağı düşünülmüştür.

156 yıl önce Islahat gündeme getirilmiş, ama emperyal çarkın dişlileri arasına daha da sıkışmanın önüne geçilememiştir.

Düşünülmüştür ki, başkasına özenerek gelişmek mümkündür.

Umulmuştur ki, klasikleşmiş yöntemlerle sanayileşebilir, askeri alandaki eksikler tamamlanabilir, ekonomik ve sosyal ilerleme gerçekleştirebilir.

Gelin görün ki, bunların hiçbirisi olmadığı gibi, bağımlılık ve zayıflık daha da şiddetlenmiş, kuşatmasını daha da sağlamlaştırmıştır.

Doğunun hasta adam tabirinin önüne ne yapıldıysa geçilememiş, ne gayret gösterildiyse de mani olunamamıştır.

Samimi ve iyi niyetli olsalar da, devrin yöneticileri imparatorluğun yıkılan sütunlarını ayakta tutamamış, bu hazin sonun önüne geçememişlerdir.

137 yıl önce Birinci Meşruiyet'in, 104 yıl önce de ikincisinin peşine düşülmüş, ama arkası bir türlü gelmemiş ve ümit edilen gelişme ve güçlenme dinamikleri ne acıdır ki yakalanamamıştır.

Yenileşme atakları, reform hamleleri, modernleşme kararlılıkları, kalkınma çabaları ne kadar idealist olsa da netice vermemiş, mutlu bir sonla buluşamamıştır.

Küresel alandaki güç blokları, teknolojideki gelişmeler, üretim sistemindeki hızlı değişimler, sömürgeci düzenin iyice yerleşmesi, ticaret yollarının aleyhimize çalışması, etnik huzursuzluklar ve bağımsızlık hareketleri sorunlarımızın temeli olmuştur.

Ekonomik güçle desteklenmeyen askeri mücadeleler, stratejik zayıflıklar, mali dengesizlikler, siyasi ve diplomatik taahhütlerin tıpkı bugünkü gibi milli imkanlarla uyuşmaması birçok badiyeye yol açmış, katlanması kolay olmayan maliyetlere neden olmuştur.

89 yıl önce bu kez de, işgalci güçleri def edip, sömürgeci anlayışı canımız ve kanımız pahasına yenerek Cumhuriyet'i ilan ettik, Cumhuriyet'in altında toplandık.

Biliniz ki bu Türk milletinin son kararıdır.

Bundan dönüş, sapış ve cayış katiyen olmayacaktır.

Federasyon özlemi çekenler, siyasal Kürtçülükten medet umanlar, numaralı cumhuriyet sevdası taşıyanlar, başkanlık rüyası görenler ve üniter yapımızı bozmayı aklından geçirenler ayanın karşısında kendilerini bir kez daha kontrolden geçirmelidir.

Altını çizerek söylemek isterim ki, dünün tecrübelerini, karşılaştığımız olaylardan çıkarılan sonuçları Cumhuriyet havzasında birleştirdik, buradan geleceğe emin, inançlı ve azimle varmanın ilke ve esaslarını belirledik.

Tarihimizi ve coğrafyamızı değiştiremeyeceğimize göre, tüm politikalarımız bu ekseninde tespit edilerek sabitlenmiş ve başkent

Ankara jeopolitiği Türkiye'nin gözü, vizyonu ve gelecek ideali olmuştur.

Ama geldiğimiz nokta yapılanların, verilen mücadelelerin, çekilen sıkıntıların birbirini tamamlamadığına ve tabii olarak birbiriyle örtüşmediğine işaret etmektedir.

Dönemler arasındaki kopukluklar, birbirini dışlayan eğilimler, tezatlıktan beslenen adımlar bırakınız çözüm ve uzlaşma ortamı sağlamayı, her şeyi daha da içinden çıkılmaz hale getirmiştir.

Millet olma şuurunun farkına varamayan, güç ve kudreti bi-zatihi milli değerlerde göremeyen, kendisinden öncekileri red ve inkârla vakit geçiren siyaset anlayışları, hem geleceğimizin ayak bağı, hem de varlığımızın problem merkezi olmuştur.

Diyorum ki, bu millet ve bu devlet için, yeterli veya yetersiz, tam veya eksik kim taş üstüne taş koyduysa, amacına ulaşmasa da kimler iştiyakla gecesini gündüzüne kattıysa Allah onlardan bir kere değil, bin kere razı olsun.

Geçmişin çok boyutlu tahlil ve analizini yapmak yerine, kutuplaşma malzemesi olarak kullanılması insaf ve vicdanla da bağdaşmayacaktır.

Bundan dolayıdır ki, dünün hassasiyet arz eden konu başlıklarını kaşımak, farklı devirlere kin ve öfkeyle yaklaşmak asla doğru olmayacaktır.

Hele ki, Dersim'deki eşkıyalığı kutsamak, bu isyana haddini bildiren millet iradesini zalimlikle suçlamak onurlu ve meşru bir davranış görülmeyecektir.

Eşkiya Rıza'yı övüp, zımnen Gazi Mustafa Kemal'i hedef yapmak, bir yanda Cumhuriyet'e hazımsızlık gösterenleri el üstünde tutup, diğer yanda koruyup ilerlemesi için fedakârca mücadele edenleri önemsizleştirmek ne akılla, ne de milli vicdanla izah edilemeyecektir.

Bu gidişle Patrona Halil'e itibar iadesi, Kabakçı Mustafa'ya saygı gösterilmesi emin olunuz ki hiç şaşırtıcı görülmemelidir.

Türk devlet geleneğiyle rabıtasını koparmışlar, Türk milletinin emanetleriyle içten içe yollarını ayırmışlar biraz insafa gelip, bu gerçekler üzerinde düşünmelidir.

Millet olarak, isyancılarla, hainlerle, sadakatte sınıfta kalmışlarla, kardeşliğimizin yoluna mayın döşeyenlerle ve ellerine şehit kanı bulaşanlarla mahşere kadar da sürse hesabımız bitmeyecektir.

Değerli Milletvekilleri,

Türkiye'nin içinde bulunduğu sorunları üç ana başlıkta toplamamız mümkündür.

Birinci ve öncelikli olarak; bölücülük ve terör sorununun kaydettiği mesafe ve geldiği aşamadır.

Bu sorun öylesine kritik bir eşiğe dayanmıştır ki, bin yıllık kardeşlik hukukuyla birlikte, tüm milli ve manevi değerlerimiz taciz ve tahriklerle yüz yüze kalmıştır.

PKK terör örgütü verilen tavizlerle dirilmiş, hain eylemlerini peş peşe sıralamıştır.

Etnik temelli bölücülük hükümetten gördüğü ilgi ve destekle şımarmış ve zıvanadan çıkmış durumdadır.

Terör lobisi güç, imkân ve zemin kazanmış, hatta başta Şemdinli olmak üzere, ülkemizin bazı yerlerinde alan hâkimiyeti kurma girişimine dahi kalkışabilmiştir.

Bölücü terör dayatmaları, talep ve zorlamaları maalesef belirli periyotlarda cevap bulmuş, her taviz yenisinin kapısını aralamıştır.

Nihayetinde terör vahşi saldırılarıyla amacına ulaştığını, doğal olarak hükümeti sıkıştırdıkça, saldırganlığını artırdıkça hedefine varacağını görmüştür.

Terörün yanlış teşhisi, milleti etnik kimliklere geriletme inatları, Türkiyelilik zırvaları, sözde Kürt sorununu tanıma hezeyanları, mücadele yerine müzakerenin rehber seçilmesi muhatap olduğumuz sorunların temelini teşkil etmiştir.

İlave olarak, anadil eğitimi ile ilgili adımlar, anadil savunma talebinin karşılanmasına dönük hazırlıklar, terörist başını muhatap alan yanlışlar ve Kandil'le kurulan pazarlık masaları mermi, mayın ve şehit olarak geri dönmüştür.

Yaşanan olaylar millet ve devlet bekasının risklerle dolu bir mecraya geldiğini göstermektedir.

Bize göre tehdit büyüktür.

Modern milletleri bir değer olarak yaşatan üç etken vardır ki, bunlar ülke, millet ve devlettir.

Bugünkü aşamada bölücü terör ilk olarak, millet yapısından taviz istemekte, bu yolla yeni taleplerin önünü açmak ve çok milletli yeni bir Türkiye oluşturmayı amaçlamaktadır.

İkinci olarak da, tavizi millettten değil ülkeden koparmak ve topraklarımızın ve insanımızın bir kısmını dahil ederek önce özerklik, ardından federasyon, en sonunda da bağımsız Kürdistan'ı kurmayı hedeflemektedir.

Hükümetin en büyük handikabı, bölücü terörün istekleri karşılanırsa her şeyin düzeleceğine inanması olmuştur.

Barışın, kardeşliğin sözümlerine ona bu yolla sağlanacağını hesaplamıştır.

Böylesi bir düşüncenin çıkmaz sokak olduğunu göremediği gibi, ikazları da dikkate almamıştır.

Şimdi, vicdanına güvendiğim, vatan ve millet sevgisine itimat ettiğim çok sayıdaki AKP'li milletvekili arkadaşlarıma sormak istiyorum ve kendi içlerinde bir muhasebe yapmalarını temenni ediyorum.

Üç yıl önce, Demokratik Açılım veya son haliyle Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi ilan edilmiştir de terör saldırılarında bir azalma olmuş mudur?

Sözde Kürt sorunu veya Kürt kardeşlerimin sorunları sözlerinin bir faydası görülmüş müdür?

İmralı'ya yüz sürmenin, Oslo'da masaya oturmanın, Habur'daki karşılama törenlerinin acıdan ve milletimizi hayal kırıklığına uğratmaktan başka herhangi bir sonucu yaşanmış mıdır?

Verilen kararlılık mesajlarına, atılan adımlara, yapılan görüşmelere rağmen askerimizin, polisimizin, korucumuzun ve masum sivil vatandaşlarımızın şehadeti önlenebilmiş midir?

Şu ibretlik manzaraya bakınız ki, müebbet cezaya çarptırılmış bir terör suçlusunu fiilen siyasi aktör haline getirmiştir.

Kandil'i İmralı'dan sevk ve idare eder bir statüye çıkmıştır.

Bu Türk devleti adına utanç değildir de nedir?

Açlık grevleri İmralı müdahalesiyle durmuş, üstelik bu sayede ne talep edildiyse elde edilmiştir.

Daha kısa süre önce, Avrupa Parlamentosu'nun gözetim ve ev sahipliğinde iç meselelerimiz masaya yatırılmış, terör meselesi bir hak arayışı, İmralı'nın da çözüm adresi olarak takdim ve tanımı yapılmıştır.

Her fırsatta terörist mihraklar ve yandaşları devlete, millete meydan okumuş, küstahlıkta akıllara durgunluk veren bir seviyeye gelmişlerdir.

Türkiye'nin ve Türk milletinin her tarafına dokunulmuş, her değeri hırpalanmıştır.

Bunun için tekraren ifade etmek isterim ki, milletvekilliği dokunulmazlığı mutlaka yeniden ele alınmalıdır.

Bu bizim içtenlikle beklentimizdir.

Dokunulmazlık güvencesi Türk milletine karşı olmayı, dağda teröristlerle kucaklaşmayı korumamalı ve bunun sığınağı olmamalıdır.

Kabul edilmelidir ki, bu zaman kadar bu aziz milletin hiçbir ferdi dışlamaya ve ötekileştirmeye maruz kalmamıştır.

Kökene, yöresi, mezhebi, anasının dili ne olursa olsun Türk milletinin her ferdi bizim için yeri dolmaz, eşsiz, saygın ve eşit özelliktedir.

Hakkari'yle İzmir'in, Şırnak'la Kırşehir'in, Diyarbakır'la Balıkesir'in kaderi çok şükür ayrı olmamış, ayrı düşmemiştir.

Terör gayri meşru ve gayri kanuni bir yol olup, sözde hak ve hukuk alanına sırtını yaslayarak yurdumuzun bir bölümündeki insanımızın temsilcisi gibi hareket etmesi karşılık bulmamalıdır, bulmayacaktır.

Bizim için bölücü terör sorununun üstesinden gelmek için tam saha mücadele etmek, terörün insan, mali ve finansman kaynaklarını kurutmak acilen sağlanmalıdır.

Ve Kandil teröristlerin başına yıkılmalıdır.

Türk milleti ortak paydası altında, Türk vatani müşterek zemininde ve Türkiye çatısı içinde dün olduğu gibi yarında beraberce yaşama istek ve arayışında olan herkesle kavuşmaktan, kaynaşmaktan ve kucaklaşmaktan zerre kadar vazgeçilmemelidir.

Bu şartlar altında herkes eşittir Türkiye'de.

Türkiye Türk milletindedir.

Türk milleti de Türk vatandaşlarının birlikte vücut verdiği muazzam sosyolojik, kültürel ve tarihi hazinenin adı, "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözü de ırkı ve ırkçılığı dışlayan bütünlüğün çağrısıdır.

Unutmayınız ki, bu topraklar şehit kanıyla vatanlaşmıştır.

Bir metrekaresinde bile spekülasyon yapılması, tek insanıyla ilgili farklı hayaller kurulması olmayacak duaya amin demekle eşdeğerdir.

Aklından zoru olanlar, şuurları kapanıp da gözleri kararanlar aksini iddia ediyorlarsa Türk milletinin ne yapacağını ve mukad-desatı uğruna nelere katlanacağını tüm boyutlarıyla görecekler ve acı bir şekilde de yaşayacaklardır.

Sayın Milletvekilleri,

Ülkemizin karşı karşıya bulunduğu ikinci ana sorun ise dış politika eksenlidir.

Uluslararası ilişkilerdeki zikzaklar, stratejik körlükler, derin öngörüsüzlükler Türkiye'yi bölgesinde ve küresel sistemde zor duruma düşürmüştür.

Komşularla sıfır sorundan alayıyla sorun yaşayan bir konuma gerilenmiştir.

"Ecdadımızın atıyla gittiği yerlere biz de gideriz" anlayışı, ne-redeyse başını dahi çıkaramayacak bir duruma gelmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin bir bakanı Irak'a alınmamış, havada iken geri dönmek zorunda kalmıştır.

Bu elbette öncelikle Irak yönetiminin kabalığı ve densizliği olarak yorumlanmalıdır.

Ancak buna neden olan hükümet politikalarını da ihmal et-memek gerekmektedir.

Bu ülkeyle ilişkiler dar alana kısıtılmış, PKK himayecisi Bar-zani biricik dost mertebesine çıkmıştır.

Enerji anlaşmalarında merkez olarak Irak'ın kuzeyi seçilirken, bu ülkenin diğer yerlerindeki temas ve beklentilerimiz ne yazık ki heba edilmiştir.

Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haşimi'ye destek verilip ikametgâh imkânı tanınması Irak'la sürtüşmeleri tetiklemiştir.

Görünen odur ki, Türkiye'nin Irak politikası iflas ve imha sırasına dayanmıştır.

Mezhep temelli ayrılıklara taraf olmak, merkezi yönetimi baypas yapan münasebetler ağı kurmak Türkiye'yi Irak'la ihtilafa itmıştır.

Bize göre, bu eğilimleri terk etmek, Irak'ın toprak bütünlüğü-ne saygı duymak ve mezhep konusunda tarafsız yerde durmak Türk dış politikasının amaçları arasında yer almalıdır.

Bir diğer sorun alanımız Őphesiz Suriye'dir.

Türkiye Suriye konusunda tam bir ıkıkmaza sürüklenmiştir.

Batı'nın teşvik, tahrik ve desteğiyle Esad karşısında mevzilenen hükümetin, Şam yönetimiyle savaş sınırına gelmesi oldukça manidardır.

Suriye geçtiğimiz Haziran ayında bir eğitim ve keşif uçağımızı düşürmüş ve iki pilotumuzun hayatına mal olmuştur.

Bu ülkeden sınırlarımıza top mermileri isabet etmiş ve vatandaşlarımızın can ve mal güvenliği tesadüflere bırakılmıştır.

Őimdiye kadar Esad'a yönelik tehdit ve kuru güdültüler bir sonuç doğurmamıştır.

Ve Suriye politikası Türkiye'nin sırtındaki kambur olmayı sürdürmüştür.

Şam yönetiminin devrilmesine, Esad'ın yönetimi bırakmasına tüm umutlar bağlanmış ve ülkemiz geri dönüşü her geçen gün imkânsıza yaklaşan bir tünele girmiştir.

Bununla birlikte Suriye'den gelebilecek kimyasal başlıklı füzelere savunma oluşturabilmek amacıyla patriot füze talebi NATO'ya iletilmiş ve kabul görmüştür.

Sonuç itibariyle Türkiye-Suriye sınırına patriot füze rampaları yerleştirilmesi konusunda düğmeye basılmıştır.

Ortadoğu'nun hassas ve sancılı ortamı göz önüne alındığında Türkiye'nin savunması ve güvenliği bakımından füze konusunda-ki adımların doğru ve mantıklı olduğu da açıkltır.

Şu işe bakınız ki, Türkiye bölgesinde tüm tehlike sinyallerinin keştiği, istikrarsızlıkların kol gezdiği bir ülke haline gelmiştir.

İşte sıfır sorun hikâyesinin vahim sonu budur.

Kim dost görüldüyse, kim kardeşlikle taltif edildiyse ve kimle yakınlık kurulduysa bir süre sonra vazgeçilmiş ve yerini düşmanlıklar almıştır.

Bizim son zamanlarda, NATO Genel Sekreteri başta olmak üzere, ne hikmetse İzmir'e taşınan NATO Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanı ve ABD'nin Ankara Büyükelçisi tarafından ağız birliği halinde dile getirdikleri bazı sözleri fazlasıyla dikkatimizi çekmiştir.

Peygamberimize karikatür yoluyla yapılan hakarettten dolayı özür dilemekten imtina eden NATO Genel Sekreteri iki aydan beridir değişik fırsatlarda Türkiye'yi korumaktan bahsetmektedir.

Buna az önce ifade ettiğim isimlerde koro eşliğinde katılmışlardır

4 Aralık tarihinde Brüksel'de gerçekleştirilen NATO Dışişle-ri Bakanları toplantısında da; Türkiye'nin nüfus ve topraklarını savunmak ve korumak hususu gündeme getirilmiş ve karara bağlanmıştır.

Elbette NATO Anlaşması gereğince karşılıklı yükümlülükler vardır.

Türkiye de yeri gelince ve yapılan anlaşmalar gereğince değişik ülkelere askeri personel göndermekte, buralarda görev almaktadır.

Ne var ki, Türkiye'yi koruma ibareleri, şayet belirli bir maksada yönelik değilse, son derece yaralayıcı, nezaketsiz ve incitcidir.

Büyük Türk milleti son yurdunda yardım, himmet, himaye ve korumayla bulunmamış, böylesi bir zilletle bağımsızlığını elde etmemiştir.

Bizi korumaya almak kimin haddinedir?

Bizim korunmamızı temin etmek kimin yapabileceği bir şeydir?

Türkiye manda ve himaye altında alınmıştır da bizim mi bil-gimiz olmamıştır?

Türkiye'nin, konuşturulacak füzelerle korunması demek, ciddiye alınmaması ve kuvvetinin küçümsenmesi anlamına gelmektedir.

Biz korunmak için değil, savunma sistemine destek için NATO'ya başvurduğumuzu düşünmek ve inanmak istiyoruz.

Ülke olarak NATO korumasına alındığımızı dönük iddialara hükümetin tepki göstermemesi kuşku ve güvensizliğimizi artır-maktadır.

Türkiye Allah'a şükürler olsun ki, kendisine koruyacak ve kendi hayat hakkını savunacak cesamet ve cesarete ziyadesiyle sahiptir.

Bu sarih gerçeği, büyük Türk milletinin gücünü birilerinin kafasına iyice sokmasında sonsuz yararlar vardır.

AKP hükümeti uluslararası nizamın adaletsizliğine, çarpık ve tek yönlü işleyişine ve gevşek kurallar bütününe itiraz etmesinin yanı sıra, NATO'nun beyanlarına da karşılık vermeli, İzmir merkezli planlanan faaliyetlerin neler olduğunu vakit geç olmadan açıklamalıdır.

Bu aşamada son olarak diyebilirim ki, dış politikadaki sahip olacağımız güç; ekonominin boyut ve etkisine, potansiyel rakiplere kıyasla askeri imkânlarla ve dışarıda güveni, içeride birliği temin ve tayin edecek siyasi yaklaşımlara bağlıdır.

Bir devletin, uluslararası klasmanda ve bölgesel bazda üstünlük ve sözü dinlenir olmasının kıstası birçok meselede diğerlerinden daha fazla aktöre tesir etmesi ve belirlemesi anlamına gelmektedir.

Ayrıca dış politikada ihtiyat, kavrayış, derinlik önemli olduğu kadar, stratejik alanlar oluşturmak da hayati özelliktedir.

Kalıcı güç haline gelmek, imtiyaz elde etmek, uluslararası süreçlerde söz ve pay sahibi olmak her şeyden önce lafla değil, ekonomik, siyasi, hukuki, demokrasi, sosyal ve beşeri gelişmelerle paralel oluşmakta ve olgunlaşmaktadır.

AKP hükümeti ne üzüntü vericidir ki, dış politika hedeflerine ulaşamamış, küresel projelerin yörüngesine tutunarak aktif ve ön alan bir pozisyona geleceği yanılgısına kapılmıştır.

Kuvveden fiile geçemeyen Türkiye'nin dış siyaseti ölümcül hastalığa tutulmuş ve bu gidişle de hazin sonla tanışmaya aday olmuştur.

İç politikada demokrasi ve hukuk çıtası sürekli irtifa kaybederken, komşu coğrafyalara bu alanlarda öğütler vermek sanırım üzeri kapatılamaz bir çelişki olarak anılacaktır.

Kahire'deki insan hakları ihlallerini görmeden, Tahrir'deki vicdansızlıkları fark etmeden, Doha'daki baskıları gündeme almadan, Riyat'taki çifte standartları itiraf etmeden demokrasi ve özgürlük demek olsa olsa ahlaki açıklığın ve tutarsızlığın ilanı olacaktır.

Bize göre dış politika yeniden gözden geçirilmeli, Türkiye'nin milli menfaatlerine göre yeniden koordinatları tespit edilmelidir.

Çare başkent Ankara'nın çizgisinden, gereklerinden ayrılmamak, BOP'la en yakın zamanda yolları ayırmaktır.

Değerli Milletvekilleri,

Üçüncü ve son ana sorun da Türkiye'nin ekonomik tablosu ve bu minvalde yaşanan sıkıntılardır.

Türkiye ekonomisi ağır hasarlı üretim yapısı ve cari açıkla zor büyüeyen, istihdam üretmeyen ve yabancı ülkelerin tasarufuyla soluk alıp veren bir görünümde dir.

İzlenen yanlış ekonomi politikaları büyüme ivmesini inişli çıkışlı hale sokmuştur.

Hedefler tutmamış ve yıl içinde devamlı surette revize edilmiştir.

2012 yılının üçüncü üç aylık döneminde bir önceki yılın aynı dönemine göre büyüme oranı beklentilerin gerisinde kalarak yüzde 1,6 oranına düşmüştür.

Bu yıla ait büyüme hedefi yüzde 4 olarak tahmin edilmesine rağmen sonrasında yüzde 3,2'ye indirilmiştir.

Bu yıl ki büyüme hedefi ise 2013'e aktarılmıştır.

Bilindiği üzere, 2014 ve 2015 yılları için büyüme hedefleri ise yüzde 5 olarak açıklanmıştır.

Ekonomi yönetimi arasındaki gaz-fren tartışmaları da sonuçsuz polemik ve zaman kaybından başka bir manaya gelmemiştir.

AKP iktidarı döneminde büyüme hızı yıllık ortalama yüzde 5,3 olarak kalmıştır.

Orta Vadeli Program hedefleri de hesaba katılırsa yıllık büyüme oranı yüzde 5'e tekabül etmektedir.

Takdir edeceğimiz üzere, bu seviye Türkiye'nin gelişmiş ülkelerle var olan farkını kapatmasına ve hatta muadil ülkeleri geride bırakmasına kafi gelmeyecektir.

Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan büyüme hızı da yıllık ortalama yüzde 5 düzeyindedir.

Ancak uygulanan politikalar açısından bir farklılık bulunmaktadır.

Daha önce üreterek ekonomik büyüme sağlanırken, son 10 yıldır satarak, borçlanarak, ithalat yaparak söz konusu büyüme hacmine ulaşılmıştır.

Kaldı ki, başkalarının tasarrufuyla, ithalatla, yüksek maliyetli sıcak para ve borçlanmayla sağlanan ekonomik büyümenin vatandaşımıza yansması da olumsuzlukları getirmiştir.

Cari açık vererek büyüyen ekonomik sistem kalıcı iyileşme sağlayamamış, feryatları dindirememiş, ihtiyaçları giderememiştir.

Anlaşıldığı kadarıyla, cari açığın en önemli kaynağı olan dış ticaretteki gedikler önümüzdeki yıllarda da artarak devam edecektir.

Başbakan Erdoğan değişik ortam ve açıklamalarında, ihracat performansı ile iftihar etmekte, devamlı olarak alışkanlık haline getirdiği dün-bugün kıyaslamalarıyla vakit geçirmektedir.

Bilhassa 20 Kasım 2012 Meclis Grup konuşması bizim için üzerinde durulmaya değerdir.

Kendisi bu konuşmasında özetle şöyle demektedir: "Cumhuriyetimizin kurulduğu yıl 1923'te Türkiye'nin toplam ihracatı 51

milyon dolardı. 1924'te Türkiye'nin toplam ihracatı 82 milyon dolardı. 79 sene sonra 2002 yılında Türkiye'nin ihracatı 36 milyar dolar. Bugün o dönemleri şöyle kenara koyuyorum, sadece geriye dönük 12 aylık ihracatımızı söylüyorum, 148 milyar doları aşmış durumda. 1924 yılında 1 yılda gerçekleştirdiğimiz ihracatı şu anda biz 5 saatte gerçekleştiriyoruz."

Şüphe etmeyiniz ki, biz milletimiz lehine yapılan her iyi ve olumlu icraatın destekçisi olur, bunu da alkışlarız.

Sayın Başbakan'ın bugünü kefil göstererek geçmişçi ucuzlatmaya çalışması, yapılanları hasıraltı eden tutumu bizatihi kendisinin geçmişteki sözleriyle tenakuzlar arz etmektedir.

Şahsının 19 yıl önceki şu sözleri zannediyorum her şeyi açıklamaya ve bugünkü sözlerini boşa çıkarmaya tamamıyla yetecektir:

"Ekonomide, 1923'te dünyada altıncı sıradayız. Bugün 46. Sıraya düşmüşüz. 1924 yılında bir dolar doksan kuruş, sene 1993 bir dolar dokuz bin liranın üzerinde. O gün, istihdam noktasında açığımız yokken, bugün resmi açığımız 4,5 milyondur. O günü, o günkü dünya ölçülerine, bugünü ise bugünkü dünya ölçülerine göre değerlendirmek durumundayız. Dolayısıyla o gün fabrikamız yoktu, bugün var dememiz bir şey ifade etmez."

Bu sözler aynısıyla, tıpkısıyla ve her şeyiyle Başbakan Erdoğan'a aittir.

Demek ki, 1924 yılının tümünde gerçekleştirilen ihracatın şu anda 5 saatte yapılmasının bir ehemmiyeti yoktur.

Zira dönemler arasındaki ölçüler çok farklıdır.

Böylelikle iddialı çıkışlar duvara toslamış, ekonomiyi şuradan buradan getirdik sözlerinin boyası dökülmüştür.

Şimdi biz, Başbakan'ın hangi sözüne inanacağız, hangi sözünü ciddiye alacağız.

1923 yılını övmesine mi, 1923 yılını küçük gören ve daha da ileri gidip iktidarından önceki 79 yılı yok farz etmesine mi itibar edeceğiz?

Savaştan çıkan bir millet olarak 1923 yılında dünyanın en büyük altıncı ekonomisi olduğumuzla mı gururlanacağız, yoksa bugünkü şartlarda 16. sıraya gerilemekten dolayı üzüntü mü duyacağız?

Cumhuriyet'in 100. yılında dünyadaki ilk 10 ekonomiden birisi olmayı yeterli mi göreceğiz, yoksa daha Cumhuriyet'in birinci yılında ilk altı arasından nasıl olurda bu seviyelere geldiğimize mi kafa yoracağız?

Sayın Başbakan'ın geçmişi silen, hükümsüz ve değersiz kılan yaklaşım ve düşünceleri, yine kendisinin fikir ve mülahazalarıyla aşınmış ve anlamsız kalmıştır.

Yeri gelmişken büyük Türk düşünürü Yusuf Has Hacıp'in her zaman dile getirdiğim şu sözleri üzerine herkesi bir kez daha değerlendirme yapmaya davet diyorum:

"Aklın süsü dil, dilin süsü sözdür. İnsanın süsü yüz, yüzün süsü gözdür. İnsan sözünü dili ile söyler; sözün iyi olursa, yüzün de parlar."

Değerli Milletvekilleri,

İşsizlik hâlâ önemli ve aşılammamış bir sorun olarak varlığını muhafaza etmektedir.

Her ne kadar resmi işsizlik oranı yüzde 8,8 düzeyinde ise de, gerçek fotoğraf bundan bir hayli farklıdır.

İşsiz sayısına iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar ilave edildiğinde işsizlik oranının yüzde 16,1'e yükseldiği görülecektir.

Ayrıca daha da endişe verici husus ise, iş bulma umudunu kaybetmiş işsiz kardeşlerimizle ilgilidir.

Ne acıdır ki, bugün Türkiye'de TÜİK rakamlarına göre 632 bin kişi iş bulma umudunu kaybetmiştir.

Buna istatistiklere yansımayanları da eklediğimizde karşımıza korkutucu bir manzara çıkmaktadır.

Son 10 yıldır iş bulma ümidini kaybedenlerin sayısı 9 kat artmıştır.

Bu hazin durum bile Türkiye ekonomisinin ne kadar yanlış yönetildiğini kanıtlamaktadır.

Ekonominin borçlanma yoluyla geleceği ipotek altına alınmıştır.

AKP hükümetleri döneminde Türkiye'nin merkezi yönetim borç stokunda önemli artış kaydedilmiştir.

Yalnızca altı yıl öncesiyle mukayese etmemiz bile acı gerçekleri ortaya çıkarmaya yetmiştir.

2006 yılında 251,4 milyar TL olan iç borç stoku 2012'nin ilk 10 ayı itibarıyla 391,3 milyar TL'ye ulaşmıştır.

İç borç stokunda artış yüzde 55,6'dır.

Merkezi yönetimin toplam borç stoku da 2006'dan 2012'ye yüzde 55,5 oranında yükseliş göstermiştir.

Türkiye'nin dış borcu 2012 ikinci çeyreği itibarıyla 323,5 milyar dolara çıkmıştır.

AKP döneminde kamunun dış borcu 86 milyar dolardan 111 milyar dolara, özel kesimin dış borcu ise 44 milyar dolardan 212,5 milyar dolara yükselmiştir.

Özel kesimin dış borçlarının 84,3 milyar doları bankalara, 128,2 milyar doları da reel sektöre ait bulunmaktadır.

Türkiye borçlanmakta ve borca batmaktadır.

Vatandaşımızın hali de doğal olarak çok kötü durumdadır.

2002'ye kıyasla bugün;

- Tüketici kredisi kullananların sayısı 8 kat,
- Tüketici kredisiyle kredi kartı borcu toplamı 9 kat,

- Toplam tüketici kredisi miktarı 62,6 kat,
- Kişi başına kullanılan ortalama tüketici kredisi miktarı 8 kat,
- Takibe düşen toplam tüketici kredisi miktarı 76 kat artmıştır.

AKP hükümetleri döneminde ekonomideki yabancılaşma eşik ve sınırları çoktan aşmıştır.

Otomotiv, telekom ve bilgisayar sektöründe yabancı payı yüzde 50'ye yaklaşmıştır.

Enerjide dışa bağımlılık had safhada olup, ara malı sanayi büyük ölçüde ithalatta karşılanmaktadır.

Borsada işlem gören hisse senetlerinin yüzde 64'ü yabancı yatırımcıların elinde bulunmaktadır.

Aynı şekilde bankalarımızın yarıdan fazlası, sigortacılık sektörümüzün tamamına yakını yabancıların eline geçmiştir.

Türkiye ekonomisi yabancılaşarak büyümüş, borçlanarak nefes almış, üretmeden tüketerek istikrar masallarının aktörü olmuştur.

Bu şartlar altında IMF'ye borcun hemen hemen kalmadığı sıklıkla dile getirilmekte, bununla da yetinilmeyerek bir de üstüne 5 milyar dolar borç verildiği söylenmektedir.

Bunun bir göz boyama ve aldatmaya dönük kurnazlık olduğu nedense hep pas geçilmektedir.

“Veren el olduk” sözlerinin sahipleri, ne ilginçtir ki memura, işçiye, çiftçiye, emekliye gelince cimrileşmekte, zam furyasıyla ve vergi artışlarıyla açıklarını kapatmaktadır.

Bu çerçevede yoksulluk da dayanılmaz ve katlanılmaz noktaya gelmiş durumdadır.

Tarım sektöründe sayıları 20 milyon civarındaki çiftçimiz ve emekçimiz, 10 milyon 300 bin emeklimiz, 9 milyon 900 bin yeşil kartlımız, 5 milyonun üzerindeki asgari ücretlimiz, 1 milyon 250 bini aşan 2022 sayılı Kanuna göre aylık bağlanan yaşlı ve engellilerimiz, 2,5 milyon işsizimiz yoksullukla cebelleşmekte, gelir dağılımındaki adaletsizlikle perişanlık yaşamaktadır.

Kim ne derse desin Türkiye ekonomisi adı konulmamış ve ilanı da yapılmamış bir krizi yaşamaktadır.

Bu döngü bitmeden, ekonomi üretken bir yapıya bürünmeden AKP hükümetinin gelişme, kalkınma ve istikrar sözleri karşılıksız kalacak, bu sözlerin muhatapları mahcubiyetten kurtulamayacaktır.

Sayın Başkan

Muhterem Milletvekilleri,

2013 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi hakkında geniş ve ayrıntılı değerlendirmeyi parti grubumuzdan değerli arkadaşlarımız yapacaklardır.

Fakat şu kadarını söyleyebilirim ki, daha öncekiler gibi, gelecek yıl bütçesi de ümit verici değildir.

Milletimizin sorunları yine bitmeyecek, ekonomik, sosyal ve mali meseleler yine azalmayacaktır.

Bu bütçe zafiyetin ve başarısızlığın tescilidir.

Yokluğun, yoksulluğun ve işsizliğin devamına delalettir.

Yükselen bütçe ve cari açıkla birlikte artan hayat pahalılığı vatandaşlarımızın önümüzdeki süreçte de ekonomik olarak hırpanacaklarının ve eziyetlere maruz kalacaklarının adeta ilanıdır.

Görüşüğümüz gelecek yılın bütçesi fahiş zamların, vergi ka- nalıyla ceplerin boşalmasının resmîyet kazanmış halidir.

Bu yüzden 2013 yılı bütçesinin; tutarlı, samimi, donanımlı olmadığından dolayı milletimizin biriken ihtiyaçlarını ve artan şikâyetlerini gidermesi de mümkün olmayacaktır.

Sonuç itibarıyla;

2013 yılı bütçesi bize göre güvensiz, temelsiz ve mahsurla doludur.

Türkiye'nin kalkınması, ekonomide yeni çağır açması için umut verici bir iz ve emare de taşımamaktadır.

Bu duygu ve düşüncelerle 2013 Yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'nin ülkemize ve milletimize hayırlı olmasını diliyorum.

Ekranları başında bizi izleyen aziz vatandaşlarıma en derin hürmet ve sevgilerimi sunuyorum.

Konuşmama son verirken hepinizi saygılarımla selamlıyorum.

